PREDATOR
PAUL MONETTE

Paul Monette

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

Şapte oameni.
Războiul era meseria lor,
iar moartea riscul profesional.
Dar de data aceasta, nu luptau într-un război.
Se luptau cu ceva mult mai mortal...

I-a urmărit unul câte unul.
Şi, unul câte unul, au murit,
fiecare moarte fiind mai oribilă
decât ultima.

A mai rămas doar un om.
Maiorul Alan Schaefer.
Acum, în inima junglei, trebuie să înfrunte
cea mai îngrozitoare creatură
care a ajuns vreodată pe Pământ.

Unul la unul...

Nota traducătorului:

În textul original există câteva inadvertenţe.

Acţiunea se petrece într-o ţară imaginară – Conta Mana, vecină cu Guatemala (deci în America Centrală). În jungla tropicală. Dar autorul o populează en-gros cu brazi, arbori de bumbac (o specie de plop) şi sicomori, copaci specifici zonei temperate, plus cactuşi.

Iar printre animalele sălbatice se regăsesc şi ghepard, hiene, babuini (animale specifice savanei africane).

Nu am mai citit vreo altă scriere a acestui autor, deci presupun că obişnuieşte să trateze cu o nepăsare seniorială micile amănunte de fond nesemnificative pentru acţiunea propriu-zisă, conform străvechiului principiu: *De minimis non curat praetor*.

PROLOG

Predatorul s-a trezit încet din adâncurile de gheaţă ale stazei de somn. Pe măsură ce starea de conştienţă îi revenea în valuri turburi, liniştea insulară a compartimentului-vital se umplea cu ecoul respiraţiei sale şi uşoara bătaie quadruplă a inimii, rapidă ca a unui colibri.

Un deget a atins o placă netedă din laterala consolei. Instantaneu, lumina din încăperea-cocon s-a schimbat din galbenă în albastru deoarece câmpul de stază – un model modular de raze luminoase care se întreţeseau deasupra trupului războinicului, controlându-i funcţiile vitale – s-a dizolvat, aducând din nou controlul navei sub comanda sa.

Lumina care inunda panoul de control a pâlpâit, apoi s-a fixat sub forma unui dispozitiv navigaţional, care analiza şi ajusta viteza navei la constrângerile câmpului gravitaţional neexplorat. Decelerând constant, nava a început să se înscrie uşor pe o orbită de mare altitudine, de unde va face analize asupra apei de pe planeta de dedesubt.

Când nava a reacţionat la comenzile date de predator de ajustare a vitezei, altitudinii şi parabolei, a atins iar cu degetul suprafaţa lucioasă a consolei. S-a ivit o matrice de fire microscopice care s-a energizat şi a început să strălucească, transformându-se într-un monitor electronic. Au fost afişate informaţii precum locaţia planetei în sistemul solar. Un val de mare viteză de date a inundat ecranul, urmat de o expunere a tipurilor de locuitori ai planetei, un ghid al predatorului cu specii alien de pe planeta Terra.

Feline mari, rinoceri, elefanţi – toate au fost trecute rapid în revistă, însoţite de analiza biologică a fiecărei specii. Apoi au apărut primatele şi imaginile au început să se deruleze mai rar, până s-a oprit asupra unei creaturi bipede, lipsite de păr corporal. Imaginea s-a extins pe tot ecranul, devenind tridimensională, însoţită de o reţea complexă de informaţii la periferia acestuia, o analiză biomecanică detaliată, indicând limitele variatelor şi remarcabilelor adaptări evolutive la condiţiile planetei. Predatorul a atins din nou consola şi analiza a continuat cu un studiu anatomic, morfologic şi chimic, stratificat pe nivele, piele, muşchi, organe, schelet.

A urmat creierul, evidenţiind cele două emisfere, stânga şi dreapta, şi lobii responsabili pentru memorie, vorbire şi activitate motorie.

O ultimă atingere a consolei şi ecranul enciclopedic a afişat informaţii cu configuraţii suplimentare despre biped prezentat în diverse situaţii, apoi a urmat o imagine total diferită de celelalte.

Predatorul s-a aplecat mai aproape de ecran, studiind ultima imagine a creaturii, îmbrăcată cu echipament de camuflaj şi puternic înarmată cu arme ciudate în aparenţă, dar familiare în

funcţionare şi letale. Era o creatură modificată şi antrenată pentru o singură funcţiune – să ucidă – exact tipul căutat de predator, o provocare demnă de abilitatea sa vastă, un spirit înrudit, un motiv de a exista.

1

Arsura soarelui roşu-portocaliu tremura ca febra prin aerul umed de pe coasta pacifică din Costa Mana. Plaja şi golful puţin adânc din Balancan, încă toride în soarele de după-amiază târzie, arătau, totuşi, ca în posterele cu apa limpede de smarald şi nisip fin şi alb. Colibele satului de pescari erau simple precum imaginea paradisiacă a unei aşezări, deşi interioarele lor erau precum nişte cuptoare, puţind a ierburi putrezite, cu aerul invadat de zumzetul muştelor cu cap verde. În Conta Mana nu scăpai de arşiţă nici în septembrie, nici noaptea – mai ales noaptea. Căldura te făcea să te zimţi mizerabil, ca şi cum ai fi fost împuşcat de *guerrillas*.

Dincolo de sat, în interiorul ţinutului, întunecimea era deja densă printre copaci, iar jungla de pe coastă şuiera şi clocotea precum apa în fierbere. O pumă flămândă a început să se întindă în bârlog, anticipând vânătoarea, sfâşierea unei piei de mistreţ, şi gustul dulce ca mierea al unei inimi sângerânde. Tot ce era mic şi suculent – şoareci, dihori, maimuţe cu păr albastru – s-au ascuns prin vizuini şi cuiburi, lăsând noaptea miilor de şerpi veninoşi. Nici unul dintre cei plăpânzi nu va supravieţui până dimineaţă.

Ciorchini de flori exotice încercau să prindă ultimele raze de lumină. Orhidee putrezite se transformau în gelatină, acoperite de corolele mai de juma' de metru ale florii soarelui. Iasomia creştea haotic precum buruienile, încâlcită cu viţa şi răsunând de ţipetele macacilor şi a papagalilor, care zburau în strălucirea verde, atemporală. La fiecare rafală a aripilor lor, erau invocate imaginile sângeroşilor preoţi mayaşi şi a nobililor dispăruţi acum o mie de ani, rugându-se în templele de lângă Lacul Panajachel.

Iar dincolo de lac, pe creasta cocoşată din Conta Mana, piscul negru şi ameninţător al unui vulcan stins străpungea ultimii nori ai unei furtuni ce se îndrepta spre est, către junglele din ţinuturile înalte şi largul caribian.

Şi deodată, precum o sirenă într-un vis, echilibrul atemporal din Balancan a fost invadat de vâjâitul palelor unui elicopter mare, de asalt, al US Army, care loveau aerul dens în timp ce se apropia de sat. A plutit pe deasupra ţărmului şi a colibelor, smulgându-le acoperişurile - semănând cu o navă extraterestră absurd de distonantă cu peisajul primitiv – până ce la fel de brusc, un inel de lumini s-a aprins în câmpul din spatele colibelor. Trei *puf*uri de fum albastru au ieşit pe hornul din coliba cea mai mare. UH-1H s-a aşezat pe câmp.

Palele rotitoare provocau un vârtej violent care culca iarba şi stârnea praful gros, zburătăcind maimuţicile speriate în desiş. Dar... nici un copil băştinaş n-a fugit să se adăpostească după bananieri; nici o femeie nu şi-a ridicat ochii din aburii oalelor; nici un ţăran fermier nu a scos apă din vasul de lut cu vreun polonic din lemn.

Dar elicopterul era supravegheat din apropiere de către un om în uniformă şi o grimasă a gurii, care stătea tăcut în spatele ferestrei din coliba principală. Generalul Homer Phillips era comandantul din Balancan, un loc care încetase să mai fie un sat de pescari încă de acum zece ani. La 55 de ani, Phillips era un tip dur, deştept şi organizat precum vânătorii din junglă ce bântuiau prin pădurea sălbatică de pe coastă. Ecusonul şi însemnul de grad erau cele obişnuite în Army, iar panglicile de pe piept arătau cariera sa neabătută, ridicat de la gradul de caporal de infanterie, care şi-a ascuţit colţii în tranşeele de la Da Nang. Doar o tresă subţire de argint identifica unitatea sa specială: Code 4 BRAVO. Aceştia erau elita elitei commandourilor – post-Vietnam, post-Beirut. Homer Phillips şi oamenii săi au luptat în cele mai noi războaie prin cele mai vechi metode.

Chiar înainte ca sania de aterizare a heloului să atingă solul, uşa glisantă a aeronavei s-a deschis violent. Primul om apărut era îmbrăcat în haine militare şi dotat cu un echipament complet pentru combat, centură plină cu muniţie şi o macetă în teaca din partea sa dreaptă. Când a coborât din helo, părea să fie la fel de masiv precum un fundaş de fotbal american, dar la fel de agil ca un sprinter în cursa de 100 m garduri. Părul blond era tuns scurt, ochii cenuşii ca oţelul şi pătrunzători ca de şoim. Chipul frumos şi dur dezvăluia starea permanentă de alertă, gata pentru acţiune. Când a păşit pe pământ, a strigat un ordin peste umăr, cuvintele fiind înghiţite de urletul motorului.

Generalul a coborât jaluzeaua de bambus de la fereastră şi s-a întors spre interiorul încăperii.

— E aici, îi spuse scurt unui soldat aflat la birou, ca şi cum acesta n-ar fi auzit aterizarea elicopterului.

Generalul părea foarte uşurat.

Între timp, câţiva oameni au ieşit în fugă din diferite colibe chiar înainte ca rotoarele lui UH-1H să înceteze să mai toace aerul. Aveau capetele aplecate şi-şi acopereau gurile contra prafului spulberat prin aer.

Se părea că nu aveau timp de pierdut. Detaşamentul miliarilor din Conta Mana care cooperau cu americanii au început să transfere rapid echipamentul din UH-1H şi, cu un elevator, îl duceau la o pereche de mici elicoptere de asalt parcate la marginea terenului.

Omul în uniformă s-a strecurat prin această activitate frenetică şi urgentă, îndreptându-se către coliba principală. S-a oprit pe verandă, şi-a scos o ţigară din

buzunarul bluzei şi a aprins un chibrit de unghie. Maiorul Dutch Schaefer fusese prin toate avanposturile Army din jungle, iar sălbăticia teritoriilor nu părea niciodată să-i afecteze comportamentul. Avea alura unei vedete-jucător de fotbal din Midwest, dar era ca un fel de copil al străzii şi ceva din adâncul său era mai sălbatic decât orice junglă. Dacă era ostenit pentru că era mereu la datorie, nu lăsa să se vadă. Părea a fi mereu în alertă precum un câine de pază, aşteptând să intre în acţiune, cu instinctele sale atât de antrenate încât putea să audă şi în somn o frunză căzând la zece metri de el. Dar avea întotdeauna timp să facă o pauză de ţigară.

Schaefer îşi întoarse privirile spre cei ce mutau echipamentul, şi evaluă şi cele două elicoptere de asalt. Elevatorul a trecut pe lângă el, cu motorul ce hârâia şi dădea rateuri datorită utilizării petrolului nerafinat disponibil în această *gârlă* a lumii. Noaptea se lăsa cu repeziciune peste sat, cum numai la tropice se putea întâmpla, unde cortina de întuneric cădea ca şi cum fiecare zi era sfârşitul unui spectacol. Apoi, de parcă era acţionat un comutator, briza nopţii răcoroase a năvălit dinspre golf, oferind oarecare uşurare satului supraîncălzit.

Când Schaefer a intrat în colibă, Philips l-a întâmpinat în lumina slabă aruncată de un singur bec lipsit de abajur, care atârna deasupra unei mese acoperite cu hărţi. Molii enorme îl atacau precum nişte avioane de război miniaturale ce simulau un raid.

Zâmbind, maiorul l-a salutat formal pe general, care nu era doar superior în grad lui Schaefer, ci şi cu două războaie mai în vârstă.

— Arăţi bine, Dutch, spuse Phillips cu căldură după ce i-a răspuns la salut.

Apoi a făcut un pas înainte şi l-a luat pe după umeri. Era un gest de respect.

— Mă asigur că-mi dau să mănânc bine, a replicat Schaefer.

Coborâră o scară până într-un soi de post de comandă aflat la subsol. Au trecut repede printr-un tunel saturat cu aparatură radio, apoi a urcat iar într-o *palapa*, o platformă largă acoperită cu stuf şi cu podea betonată, aflată alături de cele două elicoptere de asalt parcate. După o perdea trasă parţial, era un alt bec atârnând de grindă. Ilumina o grămadă de echipament radio portativ, hărţi, teancuri de fotografii în infraroşu, la fel de nepotrivite cu locul primitiv ca şi elicopterele.

De la început a fost percepută nuanţa de urgenţă. Era timpul să se treacă la treabă. Ca întotdeauna, Schaefer era energizat de provocarea brută, încordat ca un arc şi nerăbdător să participe la o misiune imposibilă. Era un dur, un adevărat luptător care prefera să conducă pe liniile de front, unde putea să-şi testeze tăria psihică şi fizică în condiţii de şanse absolut potrivnice. Nu ştia încă pentru ce a fost convocat atât de urgent, dar ştia deja că dacă Phillips era implicat, era vorba de ceva baban.

— Ne-am trezit aici cu o problemă a dracului, spuse Phillips, arătând spre harta topografică care arăta toată numai junglă deasă. Avem ceva chiar pe aleea din faţa casei.

S-a aplecat deasupra hărţii care reda înălţimile din Guatemala din apropierea gurii râului Usamacinta şi a încercuit un set de coordonate aflate în verdele palid din lungul frontierei Conta Mana. Părea a fi în mijlocul pustietăţii. Fără drumuri, fără sate marcate, nimic.

— În urmă cu optsprezece ore, începu Phillips, am primit informaţia că unul dintre elicopterele noastre a fost doborât. Transporta trei membri ai Cabinetului acestei mici ţări încântătoare – nu mă întrebaţi unde, sau de ce. Tot ce ştim este că a fost doborât chiar aici, spuse, arătând mica zonă încercuită pe hartă. De la sol, pilotul a comunicat prin radio că sunt cu toţii teferi. Poziţia lor a fost stabilită de transponderul baliză de la bord. Chiar aici, a repetat, bătând cu degetul în locaţia marcată, ca şi cum ar fi vrut să scoată la vedere anumite trăsături ale locului, ceva care să ofere o explicaţie.

Schaefer a studiat harta cu grijă timp de o jumătate de minut, apoi s-a uitat la Phillips.

— Locul se află dincolo de frontieră, Generale, spuse sec.

Phillips a ridicat sprâncenele.

— Probabil, spuse cu o grimasă de dezgust. Al dracului de probabil. Aparent, s-au abătut de la curs. Suntem destul de siguri că au fost capturaţi de *guerrillas*.

Schaefer pufăi din ţigară.

— La ce vă gândiţi, Generale?

— Presupunem că avem mai puţin de 24 ore ca să-i recuperăm. După aceea, slabe speranţe. Îşi vor da seama că n-au nevoie deloc de ei vii. Vor fi eroi dacă vor ucide trei politicieni. Dacă, vrem ca în această noapte să desfăşurăm o operaţiune de salvare. Înseamnă că nu mai aveţi prea mult timp.

— Mare noutate, a comentat sec Schaefer, trăgând iar din ţigară. Salvarea a trei politicieni întăreşte democraţia din lume. Când plecăm?

— Decolaţi peste trei ore. A, şi mai este ceva.

— Aha... Abia aştept să aflu, chicoti Schaefer. De obicei mă aleg şi cu o bombă artizanală în sacul de dormit.

— Mai merge cineva cu voi.

Schaefer s-a crispat imperceptibil, iar ochii i s-au îngustat puţin. Stinse ţigara într-o scrumieră.

— Ştiţi că nu lucrăm cu străini, Generale. Doar eu cu echipa mea de casă. Gândiţi-vă la noi ca la cei de la *Celtics*.

Când a terminat de vorbit, un om a intrat în încăpere, chiar la timp ca să-i dea replica.

— A spus cineva ceva despre străini, Dutch?

Schaefer s-a întors. Era Al Dillon, un tip de la Informaţii cu care Schaefer executase servicii speciale în Thailanda, cu mulţi ani în urmă. Acum avea cam 35 ani. Crescuse în sudul Los Angelesului, singurul puşti de culoare care a reuşit să plece din cartier pentru totdeauna. Cunoştea căile violente ale războiului drogurilor de pe străzi, unde antrenamentul lui în luptă a început imediat ce a învăţat să meargă.

Dillon era echipat cu o uniformă de camuflaj nouă, pe care cutele de la împachetare erau încă vizibile, şi ţinea în mână un teanc de hârtii. Deşi arăta la fel de dur ca şi ceilalţi soldaţi, comportamentul şi aspectul îngrijit indicau că o vreme fusese departe de acţiunile militare. Într-un fel el era cel mai *alb* om din încăpere. Era evident că schimbase mult timp uniforma cu o slujbă de birou, iar asta îl făcea pe Schaefer să fie foarte îngrijorat. Pentru el, un birocrat era ceva inferior, indiferent cât de sus se afla în ierarhia de comandă.

— Ultima dată când am *dansat* împreună erai *Locotenentul* Schaefer, a adăugat Dillon, glumind, pentru că simţea tensiunea şi încerca o destindere.

Un zâmbet a apărut pe chipul parcă cioplit al lui Schaefer.

— Dillon, pui de căţea, a mârâit bine dispus.

Dar chiar dacă părea glumeţ, prezenţa lui Dillon l-a pus în alertă. Ştia că n-are ce face şi trebuie să lucreze cu acest om şi era mai bine să facă un show de cooperare. Dillon i-a întors zâmbetul.

Ambii şi-au lansat braţul drept de lângă corp, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe celălalt. Phillips s-a încordat. Dar mâinile s-au încleştat împreună într-un gest de camaraderie şi de joacă masculină – masivii bicepşi umflându-se, pe măsură ce-şi testau unul altuia forţa.

— Ce-ai mai făcut, Dutch? a întrebat Dillon, cu zâmbetul la doar câţiva centimetri de faţa lui Schaefer.

Împingea tare, menţinând presiunea, ca şi cum ar fi vrut să dovedească că biroul nu l-a muiat. Dar Schaefer s-a impus şi l-a forţat pe Dillon să-şi încline braţul cu vreo 10 cm.

— Ai ascuţit prea multe creioane, spuse cu o sclipire de tachinare în privire.

Nici unul dintre ei nu a icnit; nici măcar nu au răsuflat din greu.

— Ţi-ajunge?

— Deloc, bătrâne, a replicat Dillon printre dinţii încleştaţi, încă dur, ca şi cum ar fi fost gata să riposteze cu o lovitură.

— N-ai ştiut niciodată când e momentul să renunţi.

Cele două braţe vibrau de încordare. Al lui Dillon a mai cedat doi centimetri. Apoi, a urmat un lung moment de nemişcare, în timp ce cei doi se priveau drept în ochi, fiecare părând să-şi amintească întâmplări din trecut. Nu clipea nici unul.

Apoi, s-au descleştat brusc, ca la comandă. Schaefer l-a bătut pe umăr pe Dillon.

— Aţi făcut o treabă bună în Berlin, spuse Dillon liniştit, ca şi cum nu existase nici o întrerupere de când cei doi se felicitaseră reciproc.

Dillon se întoarse uşor spre Generalul Phillips.

— Acum trei săptămâni, la ambasada sudaneză. Au detonat şi executat puncte de intrare prin planşeele a trei etaje în exact zece secunde. Teroriştii nici n-au avut timp să-şi facă publice cererile. N-au mai ajuns deloc la Ştiri.

— Ca pe vremuri, eh, Dillon? a replicat Schaefer, mulţumit pentru lauda adusă în faţa superiorului său – orice laudă care îi asigura o mai mare libertate de mişcare era binevenită. Aşa cum se spune, când nu e nici o ştire, înseamnă că ştirile sunt bune.

— Mda. Am mai auzit şi de o trebuşoară în Libia, a adăugat Dillon.

Schaefer l-a privit atent, printre gene, pe omul care a lăsat biroul din Washington pentru a se întoarce în junglă.

— Nu e stilul meu, a explicat sec ca şi cum i-ar fi dat lui Dillon o mică lecţie de protocol. Noi suntem o unitate de salvare. Precum afurisita de Cruce Roşie, adăugă zâmbind. De altfel, voi aţi adunat la Langley toţi asasinii de care aveţi nevoie, nu-i aşa?

— Aşa se spune.

Schaefer s-a întors către general, care i-a privit când pe unul, când pe altul, dând din cap de parcă urmărea mingea la un meci de tenis, neştiind exact cum să intervină.

— O chestie tare, spuse Schaefer. Un baştan de la CIA se dezlipeşte de pereţii biroului ca să revină în desişuri. A trebuit să-şi părăsească şi bunăciunea de secretară. Deci, ce-i aşa important?

— Acei membri ai Cabinetului sunt cruciali pentru scopul operaţiunilor noastre din această parte a lumii, a explicat Dillon grijuliu.

— Cât îi plătiţi? a întrebat Schaefer. Câteva sute de mii pe an? Încasează mai mult decât fraieru' de Preşedinte, nu-i aşa?

Dillon a ignorat zeflemeaua, continuând pe un ton grav:

— Important este că li se vor stoarce informaţii cu forţa. Nu putem permite să se întâmple aşa ceva. Am nevoie de cineva care poate să intre şi să iasă, repede şi discret – fără să rateze. Am nevoie de cel mai bun. Aşa că am tras unele sfori în State şi... iată-te aici.

În vocea sa era o notă de laudă, sau de provocare?

— Continuă.

Dillon s-a apropiat de harta de pe perete.

— Treaba e simplă, Dutch. Chestie de o zi. Le luăm urma de la locul elicopterului căzut, îi doborâm, luăm ostaticii şi sărim înapoi peste frontieră înainte ca cineva să afle că am fost acolo. Ai mai făcut-o de sute de ori. Nimic deosebit. După aceea, tu şi oamenii tăi puteţi avea un weekend mişto de trei zile. Pileală la greu în Mexico City. Pe cheltuiala *noastră*, a adăugat, zâmbind subţire.

Schaefer s-a gândit un minut, studiind harta ciudat de lipsită de detalii, verdele întins şi dens străbătut de o duzină de râuri.

— Şi nimic ce n-am putea face singuri, sublinie el, încă reticent la gândul de a-şi combina unitatea cu cineva din exterior.

Phillips, care stătea deoparte observând în tăcere, a profitat de oportunitate pentru a interveni.

— Mă tem că aste îţi sunt ordinele, maiorule, i se adresă lui Schaefer.

Era la fel de formal ca o gaşcă întreagă de diplomaţi.

— După ce ajungeţi la obiectiv, Colonelul Dillon va evalua situaţia şi va prelua comanda.

Schaefer se uită cu răceală de la unul la altul, fiind cât se poate de clar că aranjamentul nu-i face nici o plăcere. Dillon s-a străduit încă o dată să detensioneze situaţia.

— Nu-ţi fă griji, Dutch, spuse calm. Hei, nu mi-am pierdut îndemânarea. Au ei un avantaj din start asupra noastră, în teritoriul acesta realmente dur, dar până la urmă, partenere, e floare la ureche.

Phillips a intervenit din nou, direct, ca un arbitru, nerăbdător să vadă operaţiunea declanşată.

— *Gentlemen*, pierdem timpul, spuse cu tonul gradului său.

— OK, *sir*. Am muncit ore suplimentare de când mă ştiu.

Phillips a continuat ca şi cum nu a auzit.

— Mai bine pregăteşte-ţi oamenii. Să fie gata imediat.

Şi, după o pauză de efect, a adăugat:

— Noroc, Maiorule.

Schaefer a rânjit.

— Norocul n-are nici o legătură, generale. Am renunţat la noroc încă din liceu. Prefer o mică forţă mortală.

A salutat, s-a întors şi a ieşit din colibă, Dillon urmându-l îndeaproape. Generalul nu părea prea uşurat.

2

— *Redbird 2-2*. Direcţia sud, 3-5-0, sunt la comandă, la ora 1. *Over*.

Pilotul unuia dintre helo de asalt striga în microfon către fratele său pilot aflat la o jumătate de milă în urmă. Navigau printr-un canion vântos, zigzagând pe deasupra unui râului către locul aeronavei doborâte. Luna lumina toate detaliile terenului acoperit de junglă, argintând apele râului, dar nu se vedea nicăieri nici o luminiţă produsă de om. Canionul s-a terminat printr-un perete abrupt şi o cascadă, iar cele două helo s-au ridicat peste ca nişte păsări pilite, apoi au revenit la orizontală, acum zburând la vârfurile copacilor.

Schaefer cerceta jungla de dedesubt, observând cum jungla încâlcită se prăvălea brusc în canioane înşelătoare şi văi de râuri care se formau pe pantele abrupte din torente ce smulgeau rădăcinile arborilor.

Urmărind o creastă, a întrezărit ruina unui templu mayaş parţial expus, acoperit de jungla atotstăpânitoare. Treptele-i surpate înălţându-se spre cer ca şi cum ar fi oferit un ultim sacrificiu. Era un loc aspru, primitiv – haotic, virgin, neînduplecat – dar Schaefer era indiferent. Mai fusese prin asemenea haos şi altădată. Pentru el, era ceva aproape obişnuit, ca şi ridicarea din umeri către sălbăticia ce se desfăşura dedesubt.

Căutătura întunecată a ochilor săi părea să spună: „*Nimic nou*."

— *Roger*, *Redbird*, s-a auzit o voce în radio. 3-5-0, la comanda ta. *Over*.

Pilotul *Redbird* a confirmat coordonatele în timp ce helourile zburau prin noapte, perfect sincronizate, ca şi cum ar fi fost ghidate de o singură centrală de control.

La 3 m de pilot, în compartimentul cargo al elicopterului stăteau ghemuiţi cinci oameni echipaţi în uniforme de camuflaj şi cu dungi negre trasate pe feţe, precum războinicii azteci. Nimeni nu vorbea; nimeni nu se odihnea. Îşi verificau metodic armele, făcând ajustări de ultim moment ale echipamentului. Fiecare a fost selectat pentru expertiza sa într-un domeniu de combat, şi fiecare ştia că este singur răspunzător pentru aceste verificări. Trebuiau să-şi corecteze propriile greşeli, pentru că acestea îi puteau omorî.

Fuselajul heloului răsuna de urletul motoarelor şi al palelor ce se învârteau deasupra. Ceva aer venea din cockpit, dar compartimentul cargo era închis precum o închisoare *guerrilla*, fără un centimetru libertate de mişcare. Oamenii stăteau cu genunchii lipiţi unul de altul, tensionaţi ca nişte tigri în cuşcă.

Cel mai masiv dintre cei cinci, Blain Cooper, părea a fi o încărcătură de 110 kg explozibil uman. Cu braţele complet tatuate şi cu o cicatrice de 12 cm pe fruntea lată, Cooper era specialistul misiunii în arme şi explozibili. A scos din buzunarul bluzei o bucată de tutun presat şi l-a privit pe Mac Eliot, aflat de partea cealaltă a cabinei, la fel de mare, dar mai reliefat, cu căpăţâna aşezată direct pe umerii cât un vagon, de parcă nu avea deloc gât. Îşi ţinea *bebeluşul*, o mitralieră M-60, strâns în braţe. Blain i-a oferit lui Mac o bucată de tutun, dar acesta a refuzat cu o uşoară clătinare din cap.

Era un joc prin care treceau cel puţin o dată pe zi. Lui Blain îi plăcea la nebunie şi-i sâcâia pe toţi. Ţinând bucata de tutun între dinţii îngălbeniţi de anii de mestecat asemenea chestie dezgustătoare, a scos pumnalul de luptă cu lamă de 25 cm din teaca de la umăr. A apropiat de buze lama ascuţită şi a tăiat din bucata de tutun ca şi cum ar fi fost unt. Apoi a sorbit-o într-o parte a gurii şi a început să o mestece gânditor.

Aşezat dincolo de Blain, lângă portiera cockpitului era Jorge Ramirez, un *chicano* încăpăţânat, mereu agitat şi provocator de probleme, din *barrio* Houston. Acum era cu totul absorbit de adăugarea unui ultim segment de bandă adezivă de camuflaj pe rucksackul cu echipament. Ramirez era fanatic în privinţa detaliilor. După ce a reuşit să lipească banda absolut drept, a ridicat privirea şi a zâmbit. Simulând o aruncare de baseball a trimis rola de bandă către Rick Hawkins, operatorul radio şi sanitarul din cadrul operaţiunilor. Hawkins, un puşti irlandez cu ochi albaştri şi pistruiat, din South Boston, era pierdut în contemplarea pozelor din revista *Hustler*, deconectat aparent de cele din jur. Dar, fiind mereu în alertă, a prins din zbor banda cu o mişcare din încheietura mâinii. A continuat să citească înainte de a ridica privirea.

A zâmbit larg către Ramirez; întotdeauna îşi testau reflexele înainte de bătălie. Chipul neastâmpărat şi nerăbdător al lui Hawkins îl masca pe soldatul dur care nu şovăia niciodată să acţioneze. Salvase cel puţin o dată curul fiecăruia din camarazii săi.

Ramirez îl numea „Puddytat" deoarece datorită celor nouă vieţi ale sale, scăpa din toate nenorocirile în ultima clipă. Hawkins era talismanul norocos al echipei.

Lângă Hawkins şedea Billy Sole, cercetaşul *Kit Carson*. Părul lucitor, negru-cărbune era cu 5 cm mai lung decât era regulamentar, cea ce demonstra cât de în serios lua maiorul Schaefer Regulamentele militare. Billy era jumătate sioux şi jumătate italian, iar cele două origini menţineau o pace ostilă, precum un câine şi o pisică legaţi de acelaşi stâlp. Era suplu şi incredibil de rapid, dar acum stătea sprijinit de peretele fuselajului şi cu un calm imperturbabil verifica iar şi iar mecanismul de dare al focului la M-203. Continuul *click* al cuiului percutor părea să aibă un efect hipnotic asupra sa, dar oricum nu ţi-ai fi dorit să se mişte prea rapid atunci când se afla în preajma ta. Chiar şi când era relaxat, era asemenea unui şarpe sub o piatră.

Hawkins a încercat să stârnească calmul lui Billy.

— Hei, Billy, de câţi puşcaşi marini este nevoie ca să poată mânca o veveriţă?

Billy i-a aruncat o privire fixă, inexpresivă. Hawkins a adăugat repede:

— Doi. Unul ca să o mănânce şi altul ca să se uite după maşini.

Şi a râs cu poftă, din inimă, la propria sa glumă.

În timp ce oamenii se pregăteau pentru misiunea curentă – despre care ştiau cu toţii că ar putea fi orice, de la o extragere rapidă, până la o bătălie sângeroasă – elicopterele au depăşit o altă creastă înaltă şi au plonjat într-un picaj abrupt, virând brusc într-un canion cu pereţi adânci. Cabina s-a scuturat puternic, iar turbinele au trecut de la turaţia maximă la ralanti. Oamenii din compartimentul cargo au fost *aruncaţi* spre înainte de către mişcare, dar centurile de siguranţă i-au reţinut la locurile lor, chiar dacă erau aproape răsturnaţi în timp ce elicopterul executa picajul vertical.

După ce au redresat, Blain i-a oferit din nou o îmbucătură de tutun lui Ramirez, care a îndepărtat-o de parcă ar fi fost ceva viu.

— Ia scârboşenia asta din faţa mea, Blain!

Rânjind cu gura până la urechi, Blain le-a oferit tuturor, dar toţi au refuzat sec. Trecuseră prin acest ritual de o sută de ori. Nimeni nu se considera ofensat cu adevărat. Era un semn de cât de bine se cunoşteau unul cu altul. Ritualurile întăreau legăturile dintre ei şi respectul mutual, care s-a dezvoltat văzându-se unul pe altul în ghearele morţii. Onoarea lor era în unitatea dintre ei. Acasă nu aveau prieteni sau fraţi. Pentru ei nu exista *acasă*. Simţeau că trăiesc numai în acţiune, şi aveau nevoie unul de altul aşa cum aveau nevoie de arme.

— Gaşcă de curişti retardaţi.

Blain scuipă cu dispreţ jos, între picioare.

— Chestia asta vă face să crească păr pe sculă, se lăudă fluturând în jur bucata lipicioasă de tutun pentru a-şi sublinia spusele. Vă va transforma în nişte *ty-ran-toe-sore-ass*[1] sexuali, exact cum sunt eu!

Şi a scos un urlet la fel de puternic ca şi cel făcut de motoarele elicopterului şi care a provocat un cor de huiduieli şi fluierături din partea celorlalţi.

Elicopterul a mai făcut un viraj violent. În cockpit, atenţia era mai concentrată. Schaefer şi Dillon, cu căştile la urechi, studiau o hartă la lumina unei lanterne minuscule.

Dillon a marcat în quadrantul de nord-vest.

---

[1] Termenul original *tyrannosaurus* modificat argotic.

— Punctele de rendezvous şi frecvenţele radio indicate şi fixate. AWACS contact la intervale de 4 ore. Semnalul nu s-a schimbat de la prăbuşirea aparatului. Nu ne dăm seama de ce *guerrilla* nu au distrus radioul.

— Cine asigură spatele la treaba asta? a întrebat Schaefer.

Dillon a dat din cap.

— Nu există nici o asigurare, bătrâne. Odată ce am trecut frontiera, suntem pe cont propriu.

— N-am întrebat cine ne asigură spatele *nostru*, replică Schaefer dispreţuitor, ca şi cum orice ajutor suplimentar ar fi fost o dovadă de slăbiciune. Vorbesc de spatele *lor* de *acolo*, spuse, arătând către servieta lui Dillon.

Servieta părea să reprezinte întreg Washingtonul, de la Pentagon la Casa Albă.

— Negativ. Nu ştie nimeni că suntem aici. Nimeni nu vrea să ştie.

— Situaţia devine tot mai bună, a spus Schaefer ironic, ochii lucindu-i perceptibil în lumina strălucitoare a micii lanterne.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Schaefer, decât ca toţi să se poarte de parcă el nici n-ar exista.

Piloţii celor două elicoptere şi-au comunicat poziţiile:

— *Roger, Bird Double Two*. Reconfirm inserţia la *Tango, Charlie, Delta 1-0*, pe grilă la 0-2-2, marcaj 4/0. *Over*.

Şirul de numere au răsunat peste static ca o limbă extraterestră. Cockpitul lui *Redbird* a început să pulseze cu o strălucire verde când stabilizatoarele au fost activate în modùl aterizare.

În faţa pilotului era un monitor radar şi un terminal infraroşu pe care cele două elicoptere apăreau ca surse de căldură, galbene pe fondul cenuşiu al solului. Pe terminal, cam la *ora 4* apărea o a treia pată galbenă, mai pală şi nemişcată. Elicopterul prăbuşit era la E-S-E, undeva într-un quadrant de 5 mile. Era imposibil de aterizat mai aproape, pentru că terenul era accidentat şi acoperit cu vegetaţie densă. Echipa urma să fie debarcată, după care urmau să se apropie pe jos.

Coordonatele fiind confirmate, pilotul a anunţat ETA pentru aterizare două minute. Apoi a acţionat un comutator aflat chiar lângă manşă, şi o lumină albastră a pulsat în botul elicopterului şi altul sub cabină. Pilotul s-a răsucit în scaun şi i-a înmânat lui Dillon un carnet cu coordonatele de aterizare scrise, solicitând aprobarea. Dillon a confirmat, semnând planul de aterizare la fel de repede de parcă s-ar fi aflat în biroul său de la Langley.

Lumina albastră a strălucit peste jungla deasă, zidul negru al nopţii înghiţind-o imediat ce mătura copacii încurcaţi. Elicopterul de suport se menţinea aproape nemişcat

într-o poziţie protectivă deasupra lui *Redbird*. Era deja evident de ceva vreme că nu vor găsi un luminiş în care să aterizeze. Oamenii urmau să coboare pe corzi în rapel. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pilotul era să găsească un petic de vegetaţie lipsită de copaci.

Când lumina albastră a revelat o zonă convenabilă lângă un pârâu, cei doi piloţi au început să manevreze pe poziţie. Dillon s-a ridicat şi s-a alăturat celor cinci oameni din cargo. A ridicat ambele degete mari pentru a le semnala să se pregătească, dar nimeni nu s-a mişcat. Nu aveau nevoie de două minute pentru a se evacua dintr-o navă. Întreaga echipă putea să năvălească afară în numai 15 secunde. Pare-se că era o mândrie să-i arate lui Dillon cum acţionează ei, în maniera lor. Neintenţionat, desigur, poate chiar inconştient, dar aceşti tipi încercau mereu să dovedească ceva. Nu faci şi tu ceea ce poate face oricine.

În orice caz, Dillon era perfect conştient de statusul lui de *outsider*. Stătea în uşa compartimentului cargo, conştient că oamenii îl urmăreau, cei mai mulţi fără nici o expresie. Absent, Dillon şi-a scos bricheta veche din buzunar. Pe ea era gravat un cap de panteră, emblema faimoasei unităţi de commando în care servise, împreună cu Schaefer. În Tailanda. O ţinu neglijent, ca Ramirez – aflat cel mai aproape – să o poată vedea bine.

Dar gestul nu a funcţionat, poate pentru că echipei *Redbird* i se fâlfâia de Army, cea din trecut sau din prezent. Încercarea lui Dillon de a împărtăşi un moment personal a venit mai degrabă ca un gest de laudă de sine, iar Ramirez şi ceilalţi au ştiut-o. Chicano s-a aplecat peste rucksackul său, lăsându-l baltă pe negru. Dillon pur şi simplu trebuia să accepte faptul că ei îl considerau ca fiind un şoarece de birou, un oportunist, care nu-şi putea ascunde statusul în această uniformă apretată.

Mac, observând scena, a privit peste amicul său Blain, ochii săi îngustându-se când a dat din cap în direcţia lui Dillon. Blain a continuat să-şi mişte falca, mestecând tutunul. S-a oprit cu ochii în podea, apoi a trimis un scuipat consistent drept între picioarele lui Dillon. O parte din flegmă a nimerit peste bombeul unuia dintre bocancii militari ai lui Dillon. Acesta şi-a ridicat ochii, cu chipul ca de piatră, ameninţător.

— Dom'le, ai un obicei de-a dreptul tâmpit, spuse cu un ton de gheaţă.

Se simţea prea sigur pe el. Dacă ăştia vor să joace dur, ei bine, şi el putea juca la fel. Dillon s-a întors în cockpit, iar Mac şi Blain au rânjit triumfător unul la altul. Tocmai câştigaseră o mică hărţuire de *guerrillă*, care le confirma opinia că Dillon era doar un personaj fără coloană vertebrală. Avea scris pe frunte Washington D.C. Cei cinci

luptători commando erau în activitate *pe viaţă*. Dispreţuiau chiar şi R&R[2], doar dacă nu era vorba de o beţie de trei zile. Pentru ei, Dillon era un fătălău bun doar pentru munca de birou – până ce va dovedi contrariul.

O clipă mai târziu, în căştile lui Schaefer s-a auzit vocea pilotului:

— LZ la 30^0, a anunţat. *Stand by* la liniile de rapel.

Schaefer a confirmat primirea mesajului cu un semn al mâinii, apoi şi-a băgat capul prin uşa compartimentului cargo, semnalând şi oamenilor săi. Au intrat în acţiune, pentru că se aflau în prezenţa adevăratului lor CO.

Ramirez şi Blain au pregătit echipamentul de aterizare, patru dispozitive conice din oţel de care erau agăţaţi saci de pânză cu bobine de corzi. Hawkins, care se afla lângă uşă, le-a împins afară, corzile desfăşurându-se prin aer, până la solul junglei acoperit cu vegetaţie deasă.

Pentru că procedura e aterizare începuse, lumina albastră a fost înlocuită de una verde, ce dădea semnalul debarcării. Mac a strigat către Hawkins:

— Cum arată acolo, jos, irlandezule?

— Fabulos! Următoarea oprire, Beverly Hills!

S-au ridicat cu toţii şi au înaintat spre uşă, ca şi cum încercau să iasă dintr-o îngrămădeală, înghiontindu-se unul pe altul şi mormăind anticipativ. Nu era genul de oameni care să-şi facă cruce înainte de a sări afară.

Mac a fost primul, apoi Blain, care s-au grăbit să apuce corzile cu mâinile înmănuşate. Au dispărut amândoi jos în întuneric, Blain scoţând un chiot de parcă ar fi călărit un mustang nărăvaş la rodeo.

A urmat Billy, apoi Ramirez. Hawkins s-a dat înapoi când Schaefer şi Dillon şi-au scos căştile de la urechi şi s-au întors în cargo. Schaefer i-a făcut un semn lui Hawkins, iar irlandezul şi-a pus mănuşile, a prins coarda şi, păşind în gol, a început coborârea.

A urmat o foarte mică pauză când Schaefer şi Dillon s-au apropiat de uşă. De obicei, Schaefer ieşea ultimul, dar acum intervenea protocolul. Dillon îl cunoştea prea bine pe Dutch Schaefer ca să ştie că nu cedează în faţa unui grad superior, mai ales pe câmpul de combat. Schaefer era un foarte bun luptător commando, dar un soldat-dezastru. Dar nu şi-a trădat sentimentele critice, doar şi-a pus mănuşile şi a prins coarda.

— O clipă, Dutch, spuse Dillon, iar blondul s-a oprit în uşă, cu muşchii umerilor umflaţi de tensiune. Cred că şefu' a spus că trebuie mai întâi să ajungem acolo. Şi apoi pot începe s-o dau în bară.

---

[2] R&R - "rest and recuperation" / "rest and relaxation" – abreviere militară = odihnă şi recuperare / relaxare; învoire / permisie.

Cu un rânjet, a trecut pe lângă Schaefer, s-a prins de coardă şi a sărit prin uşă. Evident, Dutch a fost surprins de dovada de respect – dar şi mulţumit. S-a aruncat şi el în întunericul umed de afară, gândindu-se că – la urma urmei – pate că Dillon nu a devenit chiar un şoarece de birou.

— Nici nu ştii cât de mult mi-a lipsit asta, prietene! a strigat Dillon pe când coborau amândoi pe corzi apropiate. Odată ce ţi-a intrat în sânge, eşti virusat!

— Omule, ai citit prea multe benzi desenate Marvel! i-a replicat Schaefer.

În căderea către solul jungle, cei doi s-au ghemuit, prăbuşindu-se printr-o încâlceală de ferigi cu frunze elefantice, apoi au atins pământul, bocancii grei făcând gropi în solul spongios. Imediat ce au degajat corzile, vinciul automat din elicopter a început să retragă liniile de debarcare.

Redbird nu a irosit nici o secundă. A dispărut în noapte, urmându-şi *wingman*ul. Şi deodată, soldaţii au rămas fără *centura de siguranţă* aeriană, singuri în sălbăticia junglei, puntea lor către siguranţă dispărând ca bubuitul unui tunet îndepărtat.

3

Cerul de dinaintea zorilor era brăzdat la est de nori altocumulus. Zumzetul insectelor şi gâlgâitul pâraielor umflate era asurzitor. După ce cei şapte oameni şi-au recuperate echipamentul, au început să distingă coronamentul încâlcit al arborilor. Uşoara lumină difuză făcea să strălucească fuioarele fine de ceaţă şi frunzişul ud. Chiar când ţânţarii bâzâiau în jurul lor, păsările dimineţii şi-au început trilurile, semnalând startul corului zilei. Urma să devină curând o cacofonie de *click*ete, ciripituri şi ţipete când orice de la colibri la felinele de pradă îşi vor face auzite efectele sonore în mijlocul zilei tropicale. Când cerul a devenit cenuşiu, apoi roz-pal, temperatura a început să urce grad cu grad de parcă jungla avea febră până ce ajungea la arşiţa zilei. Încet, cerul a devenit limpede când primele raze ale soarelui au evaporate ceaţa din peisaj. Commandourile şi-au pus rucksackurile în spate, supraveghind prudenţi împrejurimile, cercetând cu mare atenţie zidul nesfârşit al jungle.

La comanda lui Schaefer, echipa a pornit, cu Ramirez, aflat în frunte, care a stabilit un ritm mediu de deplasare. Erau perfect sincronizaţi, menţinând intervale de 5 m între ei, pe când se mişcau printre copaci. Fiecare om transporta cam 40-45 kg în spate. Cea mai mare parte erau arme şi *ammo*. Într-o misiune ca aceasta nu mâncau decât ce puteau găsi pe drum, şi nu aveau nevoie de corturi pentru că nu vor dormi deloc. Orice lucru inutil a fost eliminate din echipamentul lor. Nu aveau nici măcar o periuţă de dinţi.

Eh, poate Dillon să fi avut una.

Când au ajuns printre copaci şi au început să coboare panta, au întâlnit o vegetaţie încă şi mai deasă, încât cei şapte era cea mai mare parte a timpului separaţi vizual, dar continuau să menţină strict intervalul de 5 m dintre ei. Instinctele lor superantrenate şi experienţa de luptă îi ajutau să se mişte la unison, chiar şi acum când începeau să urce o pantă abruptă. Singurul zgomot al înaintării lor era făcut de Ramirez care, în frunte, folosea din plin maceta pentru a croi drum prin vegetaţie. Altfel, se mişcau precum nişte feline, exact pe traseul deschis, fără a rupe nici o rămurică.

După o jumătate de oră de coborâre anevoioasă, Schaefer a oprit pentru a verifica direcţia cu busola. Apoi a schimbat un semnal fluierat cu Ramirez – unul lung, două scurte – pentru a stabili o nouă direcţie, V-SV.

După ce şi-au reluat marşul, panta s-a terminat şi s-au trezit într-o zonă mlăştinoasă. S-au scufundat în noroi până la glezne, iar muştele negre le însângerau

ceafa şi braţele. A durat aproape o oră până ce au ajuns pe sol tare, cu frunzişul copacilor fremătând deasupra capetelor şi cu un miros ca de piersici coapte.

În sfârşit, au ajuns într-un luminiş. Blain a preluat locul din capul coloanei şi s-a pitit într-o poziţie defensivă, cercetând zona cu MP-5 gata de tragere. Cam la 100 m distanţă, în mijlocul unui teren pietros, a descoperit epava elicopterului militar UH-1H. Atârna răsturnată, într-un cactus enorm, în vârstă de vreun secol, la 3 m deasupra solului. Palele rotorului erau îndoite şi răsucite, parbrizul spart, iar secţiunea coadă era ruptă complet şi aruncată pe pământ, la 5 m de cactus. Cu excepţia ţipetelor îndepărtate ale unor papagali, totul era liniştit ca după bombardament.

S-au apropiat cu prudenţă de coada strivită, căzută ca un zmeu prăbuşit, metalul ars fiind subţire ca o hârtie. La un ordin al lui Schaefer, Mac s-a apropiat de cactus. Părea a fi mai degrabă o tufa decât o singură planta, cu braţe înalte de zece metri, ca şi cum un fel de accident genetic ar fi străpuns terenul junglei. Crescuse atât de gigantică încât devenise nepământeană – precum o orhidee, o planta carnivoră, sau, uneori, o broască. Elicopterul distrus stătea agăţat în braţele răsucite ale cactusului ca o muscă în „fălcile plantei *Venus Trap* (*Dionaea muscipula*). Mac a desfăşurat o coardă al cărei cârlig triplu pentru agăţare l-a aruncat spre elicopter. Cu un *thunk* acesta s-a agăţat de o bară din cabină. Ramirez s-a căţărat pe coardă repede ca o maimuţă, şi, cu prudenţă, a verificat cu lama cuţitului în jurul uşii dacă nu există firele vreunei capcane explozive (*booby-trap*) instalate de *guerrillas*. Apoi s-a strecurat înăuntru. Acolo erau două cadavre, pilotul şi copilotul, cu capul în jos, agăţaţi încă în centurile de siguranţă, iar braţele atârnându-le *deasupra* capului de parcă s-ar fi predat. Ramirez nici n-a clipit. A cercetat în jur, inspectând metodic fiecare cm^2 al cabinei, apoi a coborât în rapel înapoi pe pământ.

Între timp, Dillon a agăţat o a doua coardă şi a urcat. Era singurul autorizat să caute prin uniformele cadavrelor, şi fusese instruit să recupereze planurile de zbor şi notiţele.

— Piloţii au fiecare câte un glonte în cap, i-a spus Ramirez lui Schaefer. Şi indiferent cine l-a lovit, a demontat aparatură din el.

Schaefer, cu ochii cercetând constant în jurul luminişului, Şi-a ridicat privirea către elicopter. O urmă de dispreţ i-a încreţit buzele.

— Doborâţi cu o rachetă autoghidată în infraroşu, a spus sec.

— Şi mai e ceva, *Major*, a adăugat Ramirez încet.

— Ce anume?

— Nu cred că e un „taxi" obişnuit din Army.

Schaefer se uită la tânărul soldat, cu o privire atentă şi niţel întrebătoare, de parcă l-ar fi provocat pe Ramirez să-i spună ceva neplăcut.

— Mi-e mi se pare că e o *pasăre* de supraveghere.

Chiar atunci, Dillon a revenit pe pământ şi s-a apropiat de Schaefer şi Ramirez.

Oh, Jesus – se gândi Schaefer – *acum chiar că mă scoate din sărite*.

— Le-aţi luat urmele? a întrebat Dillon scurt.

— Billy se ocupă de asta, a replicat Schaefer, făcându-i semn lui Ramirez să plece ca să poată vorbi între patru ochi cu Dillon.

Arătând către elicopter, a izbucnit:

— Căutătoare de căldură. Cam sofisticată pentru nişte ţărănuşi de la munte, nu crezi?

— Din zi în zi sunt tot mai bine dotaţi. Mulţumesc, America.

Dar Schaefer era mai şucărit decât lăsa să se vadă. Era surprins de nivelul de tehnologie pe care reuşiseră să-l obţină forţele rebele.

Un sentiment chinuitor că ceva nu era în regulă începu să-l macine, când Billy reveni în luminiş.

— *Major*, se pare că au fost zece, poate douăsprezece *guerrillas*. Au scos nişte prizonieri din elicopter, spuse arătând nişte urme din apropiere.

Apoi, pe un ton ciudat, a adăugat:

— Nu ştiu ce-i cu celelalte urme.

— Care„celelalte”?

— Cam şase oameni, cred, spuse Billy, cu grijă. Bocanci militari americani. Vin dinspre nord, din pădure, apoi par să-i urmărească pe *guerrillas*. Nu ştiu...

Schaefer, tot mai confuz la fiecare detaliu, s-a întors brusc spre Dillon.

— Tu înţelegi ceva? a întrebat pe un ton acuzator.

— Probabil o altă patrulă a rebelilor, a dat Dillon din umeri. Operează tot timpul pe aici. Toată ţara asta nenorocită e plină de ei.

— E cel mai ciudat lucru, spuse Billy încetişor, vorbind ca pentru sine.

— Ce anume?

— Urmele astea dinspre nord. Este ca şi cum...

Billy părea că nu-şi mai găseşte cuvintele. El, care descoperea urmele ca un copoi.

— E ca şi cum toţi cei şase tipi au bocanci de acelaşi număr. Şi toţi cântăresc... cam 72 kg. Fiecare urmă este perfecta.

Dădea din cap neîncrezător, ca şi cum nici el nu putea înţelege ce încerca să spună.

— Au mărşăluit ca un fel de maşinărie, a adăugat incredul.

— Du-te din nou în faţă şi vezi ce mai poţi găsi, spuse Schaefer, tăindu-i vorbele, impacientat.

Ramirez a luat-o pe urmele lui Billy când acesta a traversat luminişul, cu ochii în pământ, adulmecând fiecare centimetru. De la strămoşii săi Sioux, Billy avea ochii de vultur. Probabil că putea descoperi şi urmele unei furnici.

Ca şi cum ar fi vrut să-l pună în temă pe Dillon asupra următoarei faze a misiunii, Schaefer s-a întors către acesta şi i-a spus:

— Nu vrem nici un fel de accidente. *Sir*.

Se făcuse ora opt dimineaţa şi era cald ca la prânz. Căldura părea să-i înhaţe pe oameni de gât, de parcă ar fi vrut să li-l reteze. Fără nici o vorbă, cei doi li s-au alăturat celorlalţi. Apoi toţi au început să înainteze încet ca nişte dinozauri sub greutatea echipamentului, pe poteca deschisă de Ramirez prin vegetaţia deasă.

Cam la 20 m nord de luminiş, un flutur cu pete roşii a zburat printre lianele verzi cenuşii ce atârnau ca nişte cabluri din copaci. La întâmplare, de parcă ar fi avut nevoie de o pauză pentru a-şi găsi direcţia, făptura colorată a aterizat pe creanga unui arbore de bumbac, continuând să bată uşor din aripi chiar şi în repaos, picioarele-i abia atingând scoarţa aspră. După numai o clipă insecta şi-a luat zborul, lăsând o amprentă ciudată pe scoarţa copacului, ca o umbra a sa, aproape ca o radiografie.

De fapt, de aproape, scoarţa nu arăta deloc ca lemnul. Părea făcut din imagini minuscule , de parcă acest copac ar fi fost modelat printr-un fel de sinteză. Umbra imprimată a fluturelui păru să se dizolve în această scoarţă, apoi imaginea a dispărut, înghiţită în copac. Acum creanga se mişcă uşor, dar nu ca şi cum ar fi fost legănată de vânt. Parcă respira. Apoi a tremurat şi a început să se retragă către trunchiul copacului, tăcută precum un boa constrictor.

Acum ceea ce păruse să fie doar un arbore de bumbac a început să pulseze color, iridiscent precum un cameleon. Un fel de flux de forţă ciudat îşi croia drum prin moleculele copacului, dibuindu-şi drumul către rădăcini.

Cunoscătorii ştiau că acest gen de lucruri se întâmplau tot timpul în jungla Usamacinta. Poate că era aceeaşi forţă care făcea să crească orhideele de 15 cm şi iarba de mărimea unui şoarece.

Toţi ştiau despre asta. Dar nimeni nu ştia, de fapt, nimic. Nimeni nu avea mici cea mai mică idee. Pentru că creatura-copac vieţuia în junglă diferit de ceea ce evoluase aici. În realitate, nu era o creangă de arbore de bumbac, după cum nu era nimic altceva de pe pământ. Distingea într-un anume fel ţesutul viu de obiectele neînsufleţite prin detectarea amprentei în infraroşu a celulelor vii. Vedea conturul creaturilor vii marcate cu un fel de culoare lichidă care era pulsul căldurii vieţii. Dar „vedea" foarte imprecis, pentru că avea ochi când simţea ca şi cum i-ar avea. Era ca un suflet pierdut aflat în căutarea unei forme

în fiecare floare. Iar acum, şi-a concentrat dorinţele asupra celei mai evoluate creaturi din lumea în care venise să o viziteze – Omul!

În timp ce echipa îşi croia drum prin desiş, creatura i-a urmat obsesiv pe sub bolta junglei sărind din creangă în creangă. Se arunca înainte ca un om de ştiinţe nebun mistuit de propria curiozitate. Încă mai căuta miile de indicii despre ce-l definea pe om. Pentru că nu avea o formă pământeană proprie, în afară de ceea pe care şi-o asuma, era incapabilă să simtă emoţii faţă de fiinţele pământeşti. Nu cunoştea mila sau remuşcarea. Era totodată războiul şi războinicul în acelaşi trup.

Acum era miezul zilei, iar jungla răsuna de zgomotul alb al insectelor şi păsărilor, toată viaţa primitivă din terenul sălbatic ţipând fără motiv.

După ce şi-a consultat compasul şi harta, Schaefer a marcat o altă schimbare de direcţie. A transmis un semnal cu mâna în lungul şirului de oameni – vocile ar fi putut alerta pe *guerrillas* – iar grupul l-a urmat în tăcere. Dillon, deşi se considera la comandă, era bucuros să lase navigarea pe seama lui Dutch. Era conştient că simţul său de orientare ruginise.

Cam un ceas mai târziu echipa a trecut printr-o cortină de frunze întunecate de *palmetto* şi a ajuns la baza pantei unei coline, cu şanţuri adânc săpate în roca poroasă vulcanică şi acoperite cu ferigi de copaci, mai adaptate la altitudinea înaltă de cât cele uriaşe care creşteau pe pământ în văile călduroase. La o sută de metri mai sus l-au putut vedea pe Ramirez stând pe un bolovan şi cercetând valea. A semnalat în jos către grupul de oameni că nu vedea nimic deosebit şi că puteau continua să se apropie.

Bill îl lăsase pe Ramirez şi urcase într-o crevasă largă, care se întindea în susul pantei. Călca pe broaşte, şi de două ori a trebuit să se strecoare prin deschizături înguste printre pietrele negre erodate. După două minute nu l-a mai auzit pe Ramirez fluierând ca o pasăre în urma sa, pentru că propria răsuflare devenise grea în pasajul străjuit de pereţii abrupţi.

S-a oprit o clipă, cu gura şi gâtul uscate. Îşi ridică privirea şi trase de o liană cu mici flori portocalii. Şi-a scos maceta din teaca de la umăr şi a secţionat liana. Un fir subţire de lichid galben început să curgă direct în gâtleju-i însetat.

Şi brusc, când simţurile l-au alertat asupra unei prezenţe suspecte, a dat drumul lianei lăsând lichidul din aceasta să curgă pe pământ. Şi-a ridicat carabina cu lansator de grenade M-203 gata de tragere, ochind în lungul crevasei către cotul care bloca vederea. Instinctele îi spuneau că ceva nu era în regulă. Şi-a forţat privirea ca să străbată prin bolta deasă de liane şi frunze ce atârnau deasupra lui, în căutarea vreunui semn.

Ceea ce l-a alertat nu a fost un semn, nici măcar un sunet. În cei 13 ani de datorie sub arme învăţase să rămână nemişcat la orice schimbare bruscă apărută în câmpul său vizual, chiar şi atunci când nu era ceva evident identificabil. Bill era dotat cu un al şaselea simţ ascuţit, iar presimţirile sale erau arareori greşite. În sălbăticie, confruntat cu posibilitatea de a da piept cu un inamic care te-ar ucide ca pe o muscă, nu trebuie să ignori nici cele mai mici şi neconfirmate avertismente. Uneori Billy se simţea copleşit de o aură a morţii. Imediat ce o simţeai, trebuia să fii gata să ucizi. În junglă nu exista „al doilea glonţ". Fondul de sunete asurzitoare ale vieţii sălbatice în miezul zilei complicau percepţiile lui Billy. *Click*urile şi *bâzz*urile, ţipetele păsărilor tropicale şi pălăvrăgeala maimuţelor, toate erau amplificate însutit de căldura neostoită. Chiar şi aici, jos în tunelul umbrit, nu era nici o urmă de răcoare. Era ca într-o oală sub presiune gata să explodeze.

Realizând faptul că nu e nimic imediat, Billy s-a liniştit şi a început din nou să înainteze printre cei doi pereţi de piatră care abia dacă lăsau loc pentru umerii săi. A ajuns la cot şi a tras cu ochiul pe după el, uimit să vadă că crevasa se deschidea pe cealaltă parte a colinei. Simţi un val de uşurare la ieşirea din nişa ce semăna cu o grotă, şi a razelor soarelui pe ceafă.

Totuşi nu putea vedea mai departe de trei metri în faţă printre ferigi, iar când a început să meargă pe pantă, s-a forţat să rămână în alertă, acordând o atenţie specială noului teren. Nu-şi dădea seama de ce, dar nu era deloc mulţumit că nu observa nimic în afara semnelor naturale ale junglei. Acolo era ceva ce „ticăia", chiar dacă încă nu îl putea auzi.

Câteva minute mai târziu, Billy s-a pitit, cercetând atent terenul din faţa sa. Părea confuz când a descoperit o urmă de bocanc în noroi, apoi încă una. Şi-a ridicat privirea concentrată asupra copacilor, iar urechile căutau să discearnă orice sunet ce nu se potrivea cu ansamblul lucrurilor. *Ce era cu aceste urme de bocanci? De ce păreau a fi prea perfecte?*

Un freamăt uşor l-a făcut să sară în picioare. A înaintat printre ferigi, cu degetele pe trăgaciul dublu al armei sale. În faţă putea vedea o perdea groasă de muşchi atârnând din copaci. Când s-a apropiat a observat că muşchiul era acoperit de sute de muşte care bâzâiau ca o drujbă. Acesta să fie sunetul ce ieşea din „front"? A înaintat cu precauţie, rupând o pânză de păianjen din calea sa cu ţeava armei gata de tragere. Un miros ciudat i-a pătruns în nări, dar momentan nu gândea absolut clar. Mintea părea să-i fie uşor defazată, ca şi cum, pentru o clipă, s-ar fi aflat înapoi în Louisiana, la vânătoare de *racoon*i împreună cu fratele său.

Cu mâna liberă, Billy a dat deoparte smocurile lungi de muşchi. Văzu ceva fremătând în spatele cortinei şi o mişcare ciudată de forme întunecate. Billy tremură uşor, privindu-şi mâna care abia atingea muşchiul atârnător. Apoi, ţinându-şi respiraţia, cu o singură mişcare a mâinii înmănuşate, a dat deoparte muşchiul.

Instantaneu a urmat o explozie de aripi negre fâlfâitoare care l-au orbit când vulturii au erupt în zece direcţii. Au chirăit pe lângă Billy, înfuriaţi pe intrus, lovindu-l cu vârfurile aripilor şi cu ghearele peste faţă şi braţe în timp ce el stătea încremenit. Ţipetele lor i-au strâns stomacul precum un vechi strigăt de luptă sioux.

Apoi, când norul negru al mâncătorilor de stârvuri a dispărut, chipul lui Billy a împietrit ca o mască a ororii. Ochii i-au ieşit din cap iar gura i s-a deschis într-o stare de şoc total. O gâlgâială de dezgust i-a venit în gât şi a rămas hipnotizat, holbându-se la oroarea aflată la doar câţiva centimetri de ochii săi.

Era rânjetul morţii întins pe un chip omenesc complet jupuit de piele, cu ţesutul muscular expus de curând, din care picura sângele. Trupul era agăţat cu susul în jos precum carcasa unei vite într-un cârlig de abator, fiecare bucăţică de piele fiind metodic jupuită atât de precis de parcă o întreagă echipă de chirurgi dementi operaseră împreună. Unele fibre musculare încă mai zvâcneau pe trupul ce se legăna în briza umedă.

Şocat, Billy s-a dat înapoi, dezechilibrându-se, şi a îmbrăţişat trunchiul unui copac vomând puternic. În timp ce stătea la mică distanţă de chipul oribil, a reuşit să cerceteze şi restul scenei macabre. Suspendate de crengile de deasupra cu liane trecute prin tendoanele lui Ahile, atârnau trupurile a trei oameni morţi. Fiecare era jupuit şi cu abdomenul despicat, golit de organe. Mii de insecte acopereau carcasele şi zbârnâiau prin aer într-o frenezie dementă.

Billy – mercenarul care a supravieţuit în tranşeele celor mai cumplite războaie din Angola până în Cambodgia – când a simţit cum îi urcă în gât nevoia imperioasă de a urla. Şi-a pus mâna la gură şi şi-a muşcat degetele, inspirând adânc, controlându-şi reflexul de a voma, apoi s-a străduit să se întoarcă chiar când Ramirez s-a apropiat pe tăcute. Schaefer se afla la doi paşi în urma sa.

Rămas cu gura căscată la vederea trupurilor măcelărite şi sfârtecate de vulturi, Ramirez a scâncit aproape ca un copil.

— Sfântă Fecioară, a bâiguit cu voce tremurătoare.

Apoi a strigat peste umăr, încălcând codul de păstrare a liniştii.

— Cineva... cineva să dea o mână de ajutor!

Ca şi cum ar fi uitat că *ei* sunt ajutorul. Ca şi cum încă nu şi-ar fi dat seama - chiar şi cu evidenţa sângelui împrăştiat peste tot – cât de singuri erau.

4

În timp ce Ramirez şi Billy încremeniseră neajutoraţi, Schaefer s-a apropiat, îngenunchind lângă grămada însângerată de haine şi intestine. A examinat atent echipamentul împrăştiat, întorcându-l pe toate feţele, apoi s-a ridicat ţinând în mână o *dog tag* cu un fragment de lanţ. Avea o expresie împietrită, uitându-se la plăcuţe, pe care era un nume cunoscut.

— J.S. Davis, Captain, U.S. Army, a citit cu voce tare, fără ton şi fără expresie.

Ochii săi priveau increduli de la plăcuţe la trupurile spintecate. A înghiţit în sec, şi a strâns puternic muşchii fălcilor. Apoi s-a întors cu faţa la cei şase oameni care stăteau palizi şi uluiţi la marginea luminişului.

— Dă-i jos, Mac, a ordonat pe un ton rece.

Calmul vocii masca furia dincolo de obişnuita sete de răzbunare a soldatului după o bătălie sângeroasă. Davis şi Schaefer aveau o lungă istorie împreună. De la tabăra de instrucţie din urmă cu 20 de ani, au fost prieteni şi camarazi. În ’79 abia şi-au salvat pielea dintr-o misiune secretă din Malaysia. Davis a fost cel mai bun pilot de elicopter din branşă, şi de două ori s-a băgat în bătaia focului ca să-l extragă pe Dutch din *budă*. Acum era o chestiune personală între el şi inamic. Va intra şi în iad ca să-i facă să plătească.

Mac a înaintat că să execute comanda maiorului. Cu pumnalul de luptă ascuţit ca un brici a tăiat pe rând lianele care suspendau cadavrele. Ceilalţi stăteau în jurul acestora ca o gardă de onoare, prea mândri ca să-şi piardă cumpătul, împietriţi până ce şocul va trece, ştiind că la fel ca Schaefer vor fi cuprinşi de o furie care îi va face din nou puternici. Mac s-a aplecat peste cadavre, ridicând alte două *dog tag*.

Într-un târziu Schaefer s-a întors către Dillon, care stătea tăcut lângă ceilalţi, cu gura puţin căscată, la fel de inert ca şi oamenii pe care era de presupus că-i comandă.

— Îl cunosc pe acest om, spuse maiorul, ţinând plăcuţele *dog tag* aproape de faţa lui Dillon, legănându-le ca un hipnotizator.

— *Beretă Verde*, de la Fort Bragg. Ce dracu făcea aici? Ultima oară când am auzit de el făcea pe „taximetristul” la Camp David, şi plimba ciobănescul Şefului. Avea nevoie de o misiune în junglă cum ar fi avut nevoie de o a doua *sculă*. Deci, ce făcea – ca să fie scalpat în asemenea hal – în rahatul ăsta de ţară. Ai vreun răspuns, Dillon? a întrebat furios.

— Este... este ceva inuman, asta este, a răspuns Dillon cu dificultate. Îmi pare rău, Dutch, nu ştiu...

— Poate ar trebui să sunăm la ACLU, nu-i aşa? Să vedem dacă putem face o plângere. Frumos şi tipărit, nu? vocea-i era plină de dispreţ.

— Uite care-i treaba, Dutch, mie nu mi s-a spus despre nici o operaţie sub acoperire desfăşurată în această zonă. Ei n-ar fi trebuit să se afle aici. Aş fi ştiut.

— Eh, cineva i-a trimis, a şuierat Schaefer, nesatisfăcut şi iritat.

Oricum, în acest moment era clar că nu-l interesau căcaturile oficiale. Mac s-a întors în luminiş, punându-şi pumnalul în teacă cu un gest violent.

— Probabil că au fost surprinşi de *guerrillas*... animale nenorocite, a mârâit Ramirez.

Îşi şterse cu antebraţul fruntea murdară şi asudată. Atunci a observat că mâinile îi tremură. Şi le-a băgat repede în buzunare.

Cu toţii încercau să înţeleagă, ca să afle un motiv raţional pentru care s-a putut întâmpla asemenea faptă. Nici unul dintre ei nu mai văzuse asemenea tratament barbar aplicat de un inamic – nici în Columbia, nici în Liban, nicicând în toţi anii lor de combat, care la un loc făceau probabil un secol. În adâncul lor, continuau să creadă că între inamici exista un cod nescris, care stabilea nişte limite gradului de tortură implicată... cel puţin printre aşa-numiţii soldaţi profesionişti. Dar aceasta era atât de departe de acest cod, încât nici măcar nu aveau un context pentru aşa ceva. Era ca o autopsie dementă.

— Nu aşa ar trebui să moară un soldat, îi spuse Mac lui Blain, lansând un scuipat galben-maroniu de tutun mestecat pe o floare de bananier. E timpul să scot la interval bătrâna scula care omoară fără dureri.

A tras chingile velcro şi a deschis o geantă din material textil agăţat pe după umăr şi şi-a scos afară bebeluşul: o mitralieră gatling cu şase ţevi adaptată (portabilă). În lumina soarelui a sclipit întunecat, mortală ca un câmp de mine portabil.

Între timp, Billy înaintase la oarece distanţă de ceilalţi şi cerceta solul de dincolo de carnagiu. S-a aplecat de câteva ori către iarba călcată, de parcă ar fi adunat nişte monede de pe jos. Apoi s-a ridicat cu palma deschisă, arătându-i lui Schaefer câteva tuburi de cartuşe trase. Dutch s-a apropiat de el.

— Ce s-a întâmplat aici, Billy? a întrebat încet, simţind că acesta îşi chinuia mintea încercând cu disperare să pună toate indiciile la un loc. Schaefer ştia prea bine că, dintre toţi oamenii săi, Billy avea cel mai intuitiv simţ pentru rezolvarea unui asemenea *puzzle*. Schaefer obişnuia să spună despre el că este jumătate copoi, jumătate vraci.

— Nu pricep, *Major*, a răspuns Billy şovăielnic.

Însă, ca de obicei, era deosebit de sigur pe el, indiferent cât de enigmatice erau dovezile.

— Aici a avut loc o luptă. S-a tras în toate direcţiile. Cam 4-500 de cartuşe.

— Nu pot crede că Davis a intrat drept într-o ambuscadă, chiar dacă *era* prizonier, a ripostat Schaefer, amintindu-şi de „radarul" prietenului său mort.

Davis avea ochi şi în ceafă. Nimic, niciodată, nu l-a luat prin surprindere. Semăna cu Schaefer. Ideea că ar fi intrat într-o ambuscadă era o insultă.

— Nu, nu e vorba de asta, *sir*, a fost Billy de acord. De altfel, nu este nici o singură urmă care să arate în *ce* au tras. E ca şi cum ar fi tras aiurea în aer. N-are nici un sens.

Billy şi-a scărpinat bărbia nerasă şi, un moment, a rămas meditativ.

— Şi habar nu am *unde* dracu au dispărut tipii aceia cu bocanci noi. Trebuie să fi plecat undeva.

— Stai puţin – ce-i cu restul oamenilor lui Jack? a întrebat Schaefer vehement, parcă dorind să-l aducă la realitate per Billy – indiferent care o fi fost aceasta. Unde sunt *guerrillas* care i-au luat din elicopter? Şi unde sunt blestemaţii ăia de politicieni?

Acum, practic ţipa.

Billy a dat din cap.

— Nici un semn, spuse simplu. Nu au plecat de aici, *Major*.

Apoi, parcă speriat de misterul pe care-l dezvăluise, a adăugat stângaci:

— E ca şi cum, într-un fel sau altul, au dispărut.

Schaefer s-a zbuciumat o clipă. Încercând să formuleze în minte o strategie. Apoi, cu un uriaş efort de voinţă, i-a ordonat sec:

— Găseşte-mi o urmă, Billy. Vreau să lichidez nişte *guerrillas*.

Şi în torcându-se către restul echipei, a strigat:

— OK, băieţi, funeraliile s-au încheiat. O luăm din loc. Cinci metri distanţă. Nici măcar nu respiraţi.

Ca un fulger, maiorul a activat toate „sistemele" la setări maxime, asta însemnând în cazul său mai multă energie decât a unui camion de mare putere. Dar pur şi simplu nu putea îndura ambiguitatea şi inacţiunea. Muşchii şi mintea i-au intrat în stare de alarmă, cu simţurile atente la orice. În vene era pompată adrenalină pentru că se declanşase modulul-combat – toate *motoarele* pornite – cu o forţă ce-i dădeau abilităţi aproape neomeneşti.

Ceilalţi l-au urmat imediat. Deşi nici unul nu-i putea egala vigoarea inexplicabilă sau mentalitatea brută, măcar reuşeau să ţină pasul cu el. Pregătindu-se psihic pentru contactul cu oricine o fi fost responsabil pentru tortura lipsită de sens şi spintecarea camarazilor, oamenii se pregăteau pentru luptă fiecare în felul său.

Blein a introdus în armă o bandă cu cartuşe, după care a armat gata să deschidă focul. Mac şi-a strâns şireturile de la bocanci cu atâta concentrare, de parcă viaţa sau

moartea sa depindea de strânsura şireturilor. Dillon a notat în carnet direcţia dată de busolă. Ramirez îşi lustruia de mâneca uniformei de camuflaj inelul cu perlă neagră. Hawkins a ajustat cuiele a două grenade şi le-a agăţat la centură; apoi şi-a scos pieptenele şi l-a trecut prin părul negru de irlandez.

Dar în acelaşi moment al ritualului elaborat, fiecare a schimbat o privire fugară cu ceilalţi. Şi-au reconfirmat spiritul camaraderesc, înţelegând fără vorbe amestecul de semnale din ochii celorlalţi – mânia, teama, şi suportul. Dar ieşea în evidenţă certitudinea morţii – a camarazilor lor, a inamicului şi propria moarte. În adâncul *minei* a fost aprins un chibrit, iar gazul care alimenta acest foc putea răbufni, pârjolind întreg pământul.

— E timpul pentru răzbunare, a declarat Blain cu o mânie controlată, când a ridicat mitraliera gatling fixând-o la nivelul şoldului.

Mac a tras de încărcătorul armei sale M-60, băgând cartuş pe ţeavă. Era gata să dezlănţuie focul. Au rânjit unul la altul, gata să descopere şi să înfrunte, *gălbejiţi*, huni sau tătari. Culoare de războinici sângeroşi de pe feţele lor date cu cremă de camuflaj făcea un contrast straniu cu echipamentul lor high-tech de luptă. Era ca şi cum Hanibal traversa Alpii cu rachete V-1 pe spinarea elefanţilor.

Mac şi Blain, aflaţi amândoi în frunte, se grăbeau unul pe altul, între ei fiind o provocare permanentă. Aceasta, şi amintirea uciderilor brutale pe care tocmai le descoperiseră, îi făceau nerăbdători să tragă fără a mai pune întrebări de nici un fel. Dacă vreun inocent le stătea în cale... asta e. Lui Mac şi Blain nu prea le venea să plângă de mila inocenţilor. La fel cum nu era cazul să-i întrebi ce părere au despre My Lai.

De pe crengile din coroanele dese ale copacilor plini de frunze, invadatorul îi urmărea fără să piardă nici un amănunt. Incapabil de ură, furie, frică sau milă, incapabil să înţeleagă că ceea ce le-a făcut morţilor a fost ceva josnic, dezonorant, supraveghea marşul commandoului prin celulele sale sensibile la emisia de căldură. Era ascuns atât de adânc în frunzişul copacilor încât era imposibil de spus ce formă a luat, poate de maimuţă sau de cioară, sau poate de ceva mai mutant. Dacă unul dintre oameni s-ar fi uitat cu un binoclu direct în frunziş, ar fi putut zări strălucirea galbenă a unui ochi, dar acesta era doar o terminaţie a nervilor înconjurată de propriile secreţii, precum cuibul unei insecte. Deşi privea şi percepea totul, nu avea nevoie să *vadă* sau să înţeleagă. Din vremuri imemoriale evoluase dincolo de asemenea concepte. Şi totuşi nu se putea opri să privească.

Oamenii de jos nu cunoşteau nimic dincolo de ei înşişi. Fiecare acţiona individual şi se adapta singur la terenul dur, blocând orice altceva în afară de mişcare spre înainte, în

liniște deplină. Chiar şi cu bagajul său enorm, Mac se mişca cu graţie, fără zgomot, prin junglă. Păşind uşor ca un cerb, Dillon îl urma la 5 m în spate. Negrul a călcat accidental pe o ramură ruptă a unui copac căzut, piciorul înfundându-i-se în putregaiul infestat cu larve. O bucată s-a rostogolit în josul pantei, antrenând în cădere pietriş şi alte resturi, iar în final, cu un zgomot înfundat, s-a proptit într-un bolovan de la bază. Nu a fost cine ştie ce zgomot, dar nu putea fi făcut decât de un om.

Instantaneu, Dillon s-a lăsat pe vine, într-o poziţie defensivă, atent la orice semne că şi-ar fi dat în vileag poziţia. Îşi forţa ochii şi urechile, îngrozit că a dezvăluit inamicului prezenţa echipei, dar jungla rămânea nemişcată. În asemenea circumstanţe accidentele nu erau permise. Dillon se simţea ca un idiot. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat nicicând dacă el ar fi avut măcar câteva zile la dispoziţie ca să-şi reintre în formă. Cu 24 de ore în urmă stătea ameţit la biroul său din Langley, când a primit pe neaşteptate ordinul să plece în această misiune. Avea o durere cumplită în gambe, şi reuşise să-şi vatăme şi spatele pe când trecea peste nişte rădăcini. Chiar ca un idiot!

În timp se Dillon asculta, cu dinţii strânşi, gândindu-se la propria prostie, Mac a apărut neauzit din spatele unui tufiş, făcându-şi drum printre frunzele mari. S-a apropiat la câţiva centimetri de faţa lui Dillon, privindu-l cu ochii arzând de furie şi dispreţ.

— Ai terminat-o cu mine, labagiule! a şuierat, scuipându-i stropi de salivă în faţă. Mi se rupe cât de mare sculă eşti la Washington. Dacă îmi mai dai de gol poziţia încă o dată, te tai ca pe un porc şi-ţi rămâne curul aici. Şi n-ai decât să reclami senatorului tău dacă nu-ţi convine. Ai înţeles, gagiule?

Dillon i-a înfruntat privirea neagră, dar nu a spus nimic. Cunoştea regulile din combat la fel de bine ca şi Mac şi tocmai le încălcase. Mac s-a întors şi a dispărut în vegetaţia deasă. Când avea arma încărcată, Mac nu dădea nici doi bani pe ierarhie. Nici chiar când era foarte bine dispus nu i se adresa nimănui cu '*sir*', nici chiar lui Schaefer.

Dillon a rămas fără grai, uitându-se la perdeaua de frunze care-l înghiţise pe Mac. Dar Dillon nu avea nici o alternativă, nici oficială, nici de alt fel. Şi-a reluat deplasarea, de data aceasta atent la fiecare pas.

Între timp, Mac a ajuns lângă Blain care se pitise sub un bananier, mestecând încet un fruct, în timp ce cerceta natura împrejurimilor. Acum arăta şi mai mult a gorilă, decât de obicei. Mac s-a dat lângă el, şi au vorbit pe şoptite.

— Ia zi, băi, taure. Ce s-a întâmplat acolo? Avem ceva mişcare?

— Noo, a murmurat Mac. Căcăciosul ăla de paltonar a făcut destulă larmă cât să ne bage-n budă. Să nu-l laşi să se apropie prea mult de curu' tău, da? Nu vrei să ajungi atârnat şi jupuit ca un iepure.

A râs mânzeşte cu voce reţinută. Apoi şi-a şters fruntea cu dosul palmei. Sudoarea amestecată cu praf şi grăsimea din culorile de camuflaj îi picura în ochi, stânjenindu-i vederea. Blain şi-a bătut cu afecţiune arma cu palma:

— Te aud, taure. Dar nu-ţi bate capu'. Eu şi bătrâna-mi *sculă* supraveghem uşa din faţă. Nătărăul n-are decât să bată şi darabana, mi se fâlfâie.

Pe cât de încăpăţânaţi şi duri erau cei doi, simţul lor de camaraderie era extrem de serios; şi simţeau nevoia să şi-l reafirme în faţa incompetenţei lui Dillon. De asemenea, se distrau la maxim pe seama statutului de outsider al lui Dillon, savurând dificultatea cu care negrul ţinea pasul cu ei. Dacă cineva i-ar fi acuzat de rasism, l-ar fi privit ca pe o ciudăţenie a naturii. Mac şi Blain făceau mişto de toată lumea. Nu prea erau duşi de multe ori la biserică.

Mac a mai înaintat vreo zece metri, şi-a scos capul din frunziş ca să facă o recunoaştere, apoi a semnalat pe tăcute. Restul echipei s-a deplasat rapid în susul pantei, abia vizibili prin vegetaţia deasă când s-au dispersat în poziţie defensivă. Zona cu tufişuri se oprea chiar pe creasta dealului, unde fuseseră tăiate şi arse pentru a se crea un loc de observaţie, deşi momentan nu era nimeni acolo. Colina părea cu desăvârşire pustie. Commandoul s-a târât pe pământul înnegrit pe care mişunau insecte.

Vârful colinei era aproape paşnic, mult mai tăcut decât jungla înconjurătoare. Cerul albastru strălucea asupra după-amiezii tropicale. Oamenii, camuflaţi la fel de mult de cenuşă şi praf precum uniformele de combat, asudau din plin pentru că pământul lipsit de umbră şi negru absorbea razele soarelui ecuatorial, crescând temperatura de imediat deasupra sa până la arşiţa de 44^0C.

Schaefer şi Ramirez au fost primii care au ajuns pe creasta colinei şi au încremenit ca nişte şopârle când au aruncat o privire în vale de pe cealaltă parte a acesteia. Sub coronamentul unor arbori de cauciuc era improvizată o tabără a *guerrillei*. Totuşi cu cât o studiau mai mult, cu atât mai puţin părea a fi improvizată. Câteva *palapa* mari răspândite pe panta colinei adăposteau nişte cuiburi de mitraliere. Acestea, coborând până la nivelul pârâului ce şerpuia pe fundul văii, păreau să fie foarte sofisticate, unele dotate cu armament anti-aerian. Unde credeau rebelii că se află, în S-E Asiei? De ce erau atât de înarmaţi? Doar guvernul nu-i ataca chiar atât de dur, nu-i aşa?

Cam 30 de oameni se mişcau prin tabără, echipaţi în diverse combinaţii de uniforme cu camuflaj de junglă, jeanşi şi tricouri – unul avea imprimat pe spate '*Bruce is the Boss*'. Câţiva erau înarmaţi cu carabine de asalt AK-47, iar o mitralieră grea era amplasată pe principala cale de acces. Era bine protejată şi ascunsă vederii din aer de către copaci, şi în mod evident mai mare decât cele mai multe tabere din munţi, plasate

în puncte strategice în toată zona de război. Era mare chiar şi după standardele din Nicaragua.

Iar în acest moment era păzită doar de doi oameni.

Schaefer, cerceta printr-un binoclu, scanând fiecare centimetru al taberei de dedesubt. A depistat o santinelă care stătea deasupra barăcilor, pe panta opusă, pe jumătate adormită în soare şi sprijinită în armă. Altă santinelă patrula în sus şi jos în cuibul de mitralieră de la punctul principal de acces. Era inexplicabil faptul că nu aveau un om fixat în vârful colinei unde Schaefer şi Ramirez stăteau lungiţi pe pământ – poate că deveniseră prea încrezuţi, după ce cu o zi mai înainte au doborât un elicopter al SUA. Sau poate erau ghiftuiţi şi somnolenţi, ca un şarpe care a înghiţit un şobolan.

În tabăra propriu-zisă, Schaefer a observat un *guerrillero* care ducea un lansator portabil de rachete, la spate, peste o bandulieră cu rachete. A mai descoperit şi o staţie de radio şi console care nu aveau de unde să provină decât de pe un elicopter american de supraveghere. Schaefer a dat deoparte binoclul şi s-a uitat la Ramirez, care a dat din cap a confirmare. Şi el făcuse asociere dintre echipament şi elicopterul doborât.

— Se pare că vom trage la ţintă, a murmurat Schaefer cu mulţumire.

— La ţintă fixă, *Major*, a rânjit larg Ramirez. Nu sunt nici femei, nici copii. Nu trebuie să fim prea regulamentari, nu-i aşa?

Deodată, atenţia le-a fost atrasă din nou asupra taberei la auzul unui ţipăt înăbuşit care venea din spatele uşii acoperită de o perdea, a barăcii mari. Cortina a fost dată violent deoparte, şi un ostatic care gemea a fost împins afară. Nu avea tricou şi sângera din rănile făcute cu biciul. Era evident că ore întregi a fost bătut zdravăn. Mâinile îi erau legate la spate, şi s-a împiedicat imediat după ce a fost îmbrâncit pe uşă. A căzut la pământ, deşi a încercat să se menţină cu greu în picioare. Avea gura plină de sânge pe care l-a scuipat sfidător peste umăr.

Un comandant *guerrillero* a ieşit din baracă, în spatele lui. Înalt, mustăcios, cu armă la şold, l-a lovit sălbatic în stomac pe ostatic. Apoi a îngenuncheat lângă victima sa, şi-a scos pistolul din toc şi l-a armat încet, vrând să-i prelungească agonia. A şuierat ceva în spaniolă.

— Tu să te duci dracului! a ripostat ostaticul în limba celui ce-l ţinea captiv. S-o fuţi pe mă-ta! Abia aşteaptă!

Guerrillero l-a înşfăcat de păr, i-a pus ţeava pistolului în ureche şi, cu un rânjet de satisfacţie, a apăsat pe trăgaci. Laterala capului ostaticului a explodat împrăştiindu-se pe toată cortina care acoperea uşa. În mintea ucigaşului, curăţenia nu-şi găsea locul. Acesta a dat drumul mortului să cadă la pământ şi s-a ridicat cu un aer de macho victorios, voios ca un bătăuş de cartier. A mai dat un şut în trupul neînsufleţit.

Apoi a pus pistolul la loc în toc, s-a întors şi a intrat liniştit în baracă, având grijă atunci când a dat deoparte perdeaua, să nu se murdărească pe degete cu resturile de creier şi sânge. Perdeaua a căzut la loc. Cadavrul a rămas părăsit în ţărână. Nici unul dintre ceilalţi *guerrillas* nu s-a deranjat să-l mute de acolo. După aspectul general al taberei, se vedea că nu sunt deloc meticuloşi cu gunoaiele lor.

Schaefer, cu chipul împietrit după omorul brutal, a lăsat jos binoclul. În ochi avea o expresie de ură şi determinare rece.

Ramirez dădu să se năpustească înainte, iar Dutch abia s-a abţinut să nu-l pocnească după ceafă. Ramirez nu se spărgea deloc în figuri religioase, deşi îi mai rămăseseră oarece amintiri ale rugăciunii zilnice pe care o spunea la masă mama sa. Dar Schaefer nu avea nici măcar atât.

Cei doi s-au retras repede de pe creasta colinei, alăturându-se celorlalţi. Schaefer a făcut o mişcare circulară cu degetul şi toţi oamenii s-au adunat în jurul său în formaţie strânsă, stând ghemuiţi.

Schaefer a vorbit cu mânie reţinută:

— Au ucis unul dintre prizonieri. Nu ştiu câţi au mai rămas. Aşa că îi atacăm *acum*.

Dillon a confirmat dând din cap, ca şi cum încă mai încerca să dovedească că toate ordinele trebuie aprobate de el. Toţi ceilalţi l-au ignorat total.

Blain şi Mac, din nou în frunte, au căutat o cale de acces prin jurul colinei, târându-se pe burtă dincolo de zona arsă, sub protecţia ierbii înalte. Când înaintarea a devenit dificilă, Blain a lăsat deoparte iubita sa gatling şi magazia de cartuşe-rucksack. Apoi şi-a scos pumnalul de combat şi l-a pus între dinţi. Părea că se bucură să intre într-o luptă corp-la-corp.

El şi Mac s-au strecurat pe sub vegetaţia joasă, în tandem precum doi tigri aflaţi la vânătoare. Deodată, Mac a încremenit, cu sudoarea curgând pe faţa-i acoperită de camuflaj. Şi-a ridicat mâna, semnalându-i lui Blain să se oprească. Mac descoperise un fir metalic subţire care declanşa o capcană. A întins mâna şi a trecut un deget cam la 5 cm pe sub el, până ce l-a observat şi Blain şi a confirmat cu o mişcare a capului.

Mac a arătat spre punctul unde firul dispărea într-un smoc de trestii. S-a târât până acolo şi le-a dat deoparte cu mâinile, descoperind o mină Claymore de mărimea unei farfurii. Rânji satisfăcut la gândul că după ce va „aranja" mecanismul defensiv, acesta va exploda împotriva *guerrillelor* care l-au pus. Mac s-a aplecat asupra minei şi şi-a ţinut respiraţia. Apoi a reorientat mina, răsucind-o cu un sfert, aşa încât să ajungă cu faţa către tabără. Apoi a reataşat firul.

Între timp, la 30 de metri mai încolo, *observatorul* absorbea celulele unui bananier. A consumat întreg copacul, în acelaşi timp replicându-l perfect. Într-o microsecundă copacul nu a mai fost. Acum era doar invadatorul cameleonic, deşi nici chiar maimuţele care se împerecheau printre frunzele lui n-au băgat de seamă transformarea. Bananele pătate arătau la fel şi aveau acelaşi gust pentru muşte. *Creatura* şi-a activat simţurile în tăcere.

Îi supraveghea pe Mac şi Blain cu vederea sa în infraroşu, trupurile lor apărându-i înconjurate de o aureolă. Firul electric capcană, datorită energiei concentrate, îi apărea *invadatorului* foarte strălucitor, chiar şi în lumina soarelui de amiază, ieşind în evidenţă pe fondul foliajului junglei. Creatura s-a gândit că oamenii probabil se hrăneau, bând curentul precum albinele polenizatoare. Încă nu înţelegea care era intenţia lor. Fiecare dintre celelalte specii păreau să se încadreze în marele *Plan*, iar *invadatorul* călătorise prin univers tocmai ca să-l studieze. A adunat specimene de peste tot care erau stocate în mintea sa precum fluturii într-un insectar.

Nu şi omul. Omul era altceva, precum însuşi alienul. Era ca şi cum universul, în fine, a îndrăznit să creeze ceva egal capacităţii alienului de a-şi pune întrebări.

Şi tot ce ştia era că trebuie să-i asimileze.

5

În timp ce Mac şi Blain reataşau firul la mină, Billy, la comanda lui Schaefer, a luat-o înainte. Acoperit de malul pârâului, s-a strecurat până la trei metri de santinela care stătea de gardă în copacii din partea cealaltă a taberei. Omul nu era deloc atent, preocupat să fumeze o ţigară *ganja* în timp ce asculta cu căştile în urechi muzica de pe un player. Se mişca uşor în ritmul muzicii, Precum o săgeată, Billy a sărit asupra lui, trăgându-l şi acoperindu-i gura, în timp ce-i smucea capul pe spate şi-l trântea la pământ. Cu cealaltă mână i-a înfipt pumnalul pe sub stern, ucigându-l instantaneu.

Billy putea auzi sunetul slab al muzicii ce izvora din căşti – Billy Joel '*Uptown Girl*'.

— Mai uşor cu *rock'n'roll*ul, omule, i-a şoptit Billy *guerrillero*-ului mort. Îţi face praf creierii.

Acum, fiind o zonă nepăzită în partea de S-V a taberei, Billy le-a făcut semn celorlalţi să înainteze. Schaefer a venit dinspre mal şi a trecut pe lângă Billy. Când a ajuns la marginea copacilor, s-a lăsat din nou pe burtă şi s-a târât aproape de intrarea principală, unde s-a pitit după caroseria ruginită a unui camionete vechi. Osia din spate era ridicată pe nişte blocuri din beton, iar motorul funcţiona în ralanti. Pe una din roţi era ataşată o fulie cu curea ce acţiona o pompă care extrăgea apă din pârâu. O altă santinelă se afla în cabina deschisă a camionetei şi supraveghea plictisit panta de deasupra taberei, niţel ameţit de fumul de eşapament.

Un alt *guerrillero* aflat în spatele camionetei, stătea lângă nişte echipament radio „eliberat" de pe elicopterul american doborât. Înjura încontinuu pentru că aparatura era prea complicată pentru el. Era un om simplu, iar antrenamentul în *guerrilla* a fost departe de aparatura computerizată. Cel din cabina camionetei a plesnit o muscă ce-i bâzâia pe la urechi şi tocmai voia să-i propună „radiofonistului" s-o lase baltă şi să se ocupe de nişte *Carta Blanca*. Pe ziua de azi au făcut destul pentru *Revolución*.

În acel moment, auzind un zgomot dinspre partea pasagerului, s-a întors... doar ca să primească pumnul-baros al lui Mac în gât. Lovitura i-a zdrobit traheea înainte de a putea scoate vreun ţipăt. Simultan, Blain a venit pe lângă aripa din faţă a camionetei în spatele celui de la radio. L-a smuls din benă, trântindu-l la pământ, după care i-a înfipt pumnalul de două ori în piept. Singurele sunete care au acompaniat fiecare moarte au fost o uşoară expiraţie şi un gâlgâit de sânge în gât. Mac şi Blain se mândreau cu tehnica

lor lipsită de zgomote. Un eventual strigăt ar fi fost echivalent cu incompetenţa. Nu se putea lua în considerare o ucidere zgomotoasă.

În exact acelaşi moment, Ramirez s-a mişcat într-o poziţie în laterala şi deasupra taberei. A cercetat cu grijă dacă lansatorul său de grenade aste gata de foc – şase proiectile, magazia plină. Apoi şi-a aranjat MP-5 în faţa sa, aşteptând fluieratul-semnal din partea lui Schaefer.

Între timp, Mac şi Blain s-au retras înapoi în tufişuri, iar Schaefer, rămas lângă camionetă, a observat o geantă cu exploziv agăţată de maneta schimbătorului de viteze. Motorul camionetei continua să funcţioneze, deşi cam astmatic. Cadavrul din cabină era căzut peste tabloul de bord, aşa încât maiorul nu putea să scoată cheia din contact. Oricum, dacă oprea motorul, careva din tabără ar fi venit alergând. În timp ce privea prin partea cealaltă a cabinei fără portiere, l-a văzut pe Ramirez semnalându-i de pe panta colinei, aproape invizibil prin vegetaţia deasă. Schaefer i-a răspuns prin aceleaşi semne ca ale surdo-muţilor, indicându-i să stea cu ochii pe camionetă.

Apoi s-a asigurat că Dillon şi Hawkins erau pregătiţi. Binoclul lui Dillon era orientat către amplasamentul mitraliere. La fel şi carabina lui Hawkins. Erau gata cu toţii. Schaefer a pus două degete pe buze şi a scos un fluierat scurt şi pătrunzător pe două note. Dacă *guerrillas* s-ar fi alertat, s-ar fi mirat doar ce caută în junglă un *blue jay* originar din nordul Minnesotei. Dar ei erau relaxaţi. Triumful din acea zi îi ameţise, iar acum dormitau cu burta-n sus, parcă cerând să fie atacaţi.

— Eşti gata, puştiule? l-a întrebat Dillon pe Hawkins.

— Da, *sir*, a şoptit irlandezul excitat.

Într-o situaţie de combat, Hawkins respecta cu plăcere ierarhia de comandă. Era dispus să lase deoparte supărarea faţă de negru, doar pentru a avea în preajmă un ofiţer superior. Nu vedea nici o contradicţie în acestea. Înainte a fost o luptă pentru putere; acum era război. Lui Hawkins îi plăcea ca războaiele sale să aibă reguli.

Pe când ei se târau prin iarba înaltă către marginea taberei, Schaefer a retezat cureaua de transmisie cu pumnalul. Grosimea acesteia era de mai mult de un centimetru, iar Dutch transpira manevrând concentrat lama. În fine, a retezat toate fibrele, şi capătul a lovit prin aer ca un bici, iar motorul accelerat a făcut un zgomot mai puternic. Apoi Schaefer s-a dus în spatele camionetei şi s-a aplecat deasupra osiei ca un halterofil ce se pregăteşte să-şi ridice haltera.

Camioneta cântărea 1,5 t. Chipul i s-a congestionat, venele de la tâmple fiind gata să plesnească în timpul efortului de a ridica maşina de pe butuci. Punându-şi fiecare fibră musculară la treabă, gura i s-a strâmbat într-o grimasă şi din gât i-a scăpat un mârâit adânc. Schaefer putea simţi cum arcurile ruginite şi şasiul au început să scârţâie în

timp ce se mişcau de pe suporţi. Cu un icnet final şi o smucitură a ridicat cu totul osia de pe butuci şi a împins camioneta spre înainte. Respiraţia i-a explodat pe gură într-un strigăt victorios.

Camionul a pornit înainte vibrând, apoi a coborât încet în josul pantei, jantele lipsite da cauciucuri săpând în solul moale. Schaefer a fugit să se adăpostească în vegetaţia deasă de pe malul pârâului.

Pe când camioneta prindea viteză şi făcea un zgomot tot mai mare, un *guerrillero* şi-a ridicat alarmat privirea în susul pantei, uimit să vadă vehiculul zgomotos venind spre tabără. La urletele sale, s-a adunat un mic grup de oameni surprinşi care au alergat grăbiţi, încercând să oprească maşina. Dar aceasta cobora tot mai rapid către luminiş, zdrobind plantele şi ce mai întâlnea în cale. Se îndrepta spre *palapa* principală.

Guerrillas, ţinându-se unul de altul cu braţele întinse ca nişte elevi la un miting, au făcut o „încercare" rizibilă de încetinire a înaintării camionetei.

I-a risipit ca pe nişte soldăţei de jucărie şi a izbit prin peretele frontal. Acoperişul de stuf s-a prăbuşit, iar camioneta a ieşit prin partea cealaltă zdrobind parii din bambus ce susţineau pereţii şi mobilierul din interior.

O juma' de duzină de *guerrillas* năuciţi s-au întors ca să privească în susul pantei, căutând vreun indiciu care să explice dezastrul bizar. În timp ce stăteau încremeniţi, Schaefer a scos cuiul unei grenade defensive (tip *ananas*) şi a *pasat*-o lung prin aer, ca la fotbal. Traiectoria arcuită s-a terminat în centrul taberei, rotindu-se pe deasupra capetelor insurgenţilor, apoi s-a rostogolit pe sol înainte de a se opri într-un depozit de combustibil. A urmat o pauză agonizantă, timp în care până şi ciripitorii din junglă au părut că-şi ţin respiraţia. Apoi grenada a explodat, incendiind combustibilul, iar rezervorul a explodat şi el într-o incredibilă minge de foc, un vuiet galben-portocaliu cu detunături cumplite. Şrapnelele şuierau prin aer în toate direcţiile. Braţul unui *guerrillero* a fost secţionat de la cot, iar pe altul l-a orbit la un ochi.

„Bananierul" de pe panta colinei păru deodată să se contracte. Alienul s-a retras în siguranţă la sol, ca şi cum nu putea suporta intensitatea a ceea ce începuse să se întâmple. Celulele optice erau orbite de *flash*urile albe ale exploziilor, radarul său sensibil la infraroşu fiind momentan copleşit. Acest gen de putere îl făcea să se teamă de om, iar el detesta să se teamă. Era codul său: nimic nu putea să depăşească mândria şi onoarea. Pur şi simplu nu putea tolera nici o putere mai explozivă decât a sa, aşa că s-a cufundat în sine însuşi ca să pună la cale o strategie. Trebuia să învingă, chiar şi aici, pe această planetă plăpândă ale cărei creaturi erau înclinate să se distrugă una pe alta.

Când o grămadă de oameni au ieşit din diferitele barăci, o a doua explozie a răsunat, cauzată de geanta din vehicul care a explodat cu un vuiet asurzitor. Camioneta s-a spulberat în fragmente de oţel ce au străbătut tabăra precum şrapnelele de bombă. Două barăci s-au prăbuşit, transformându-se în grămezi de paie. Trei oameni au fost loviţi din alergare, dar doar doi au murit pe loc.

Imediat după explozie, Schaefer a sprintat în josul pantei, pe urmele camionetei, profitând de starea de uluială a rebelilor. Fără să ţintească pe nimeni în mod special, trăgea glonţ după glonţ cu M-203, rănind şi ucigând câţiva *guerrillas* care se împleticeau pe acolo.

Hawkins şi Dillon alergau şi ei, lăsându-l pe Ramirez să-i acopere, pentru că unii rebeli şi-au revenit din uluială şi au început să-şi folosească armele.

Gloanţele au spulberat pământul de la picioarele lui Hawkins şi Dillon pe când se apropiau de Schaefer ca să formeze o linie de tragere. Dutch a lansat încă o grenadă de 40 mm, şi toţi trei trăgeau rafale lungi de gloanţe.

Blain şi Mac au erupt din tufişurile din spatele barăcii principale, lansând şi ei un foc nimicitor din flancul drept.

Acum, commandoul acţiona ca un cleşte din ambele părţi, iar rebelii nu mai ştiau încotro să riposteze. Cu pumnalul de combat Mac despicat abdomenul unuia cu fizic de fundaş de fotbal american, apoi şi-a rotit braţul ca să secţioneze gâtul altuia.

Practic, au făcut „franjuri" toată tabăra. Un locotenent *guerrillero*, care zbiera ordine futile, a scos un strigăt în gâlgâit de sânge când hainele şi pielea i-au fost cuprinse de flăcările unei grenade ce l-a lovit direct. S-a aruncat în junglă, lovindu-se cu palmele într-o încercare disperată de a stinge flăcările fosforice ce-l învăluiau.

Ramirez, aflat pe pantă cu aruncătorul său de grenade, continua să lanseze proiectile asupra taberei aşa încât nici un inamic să nu se poată strecura şi să scape dincolo de pârâu.

Deodată, a văzut doi rebeli într-un cuib de mitralieră. Încercau frenetic să pună o bandă cu cartuşe în încărcător, dar chiar în momentul când au vrut să ochească asupra flancului stâng al commandoului de asalt, Ramirez a lansat două grenade. Chiar în secunda când cei doi i-au avut în vizor pe Schaefer, Dillon şi Hawkins, capetele le-au explodat. Detonaţia nu numai că a smuls mitraliera cât acolo, dar a şi aruncat bunkerul şapte metri în aer, făcându-i hamburgeri pe *guerrillas*.

Într-una dintre barăcile rămase, un rebel terorizat a îndreptat arma tremurând asupra lui Schaefer, când acesta s-a oprit ca să reîncarce. Dillon l-a văzut la timp şi a urlat un avertisment către Dutch:

— DREAPTAAA!

Instantaneu, Schaefer s-a trântit l-a pământ când o rafală de gloanţe a trecut la câţiva centimetri pe deasupra capului său. Dar chiar în momentul când a atins iarba, s-a rostogolit şi a tras cu 203, distrugând complet baraca şi trăgătorii inamici.

Sus, pe colină, deasupra câmpului de bătălie de pe care se ridica fumul, un şacal se ieţea precaut dintr-o mică grotă. Sau *fusese* un şacal cu câteva minute în urmă. Acum, dacă te apropiai şi priveai în ochii galbeni, ai fi observat o reţea fină, ca şi cum ochiul ar fi fost format din mii de obiective dispuse ca un fagure.

Pentru că alienul evoluase din nou. Acum, pentru prima oară, ocupa trupul unui mamifer cu sânge cald. De la un singur fir de păr agăţat într-o ramură de la intrarea în grotă, alienul a replicat – cu un consum enorm de energie – iar acum blana sa încâlcită zvâcnea alungând muştele junglei în timp ce supraveghea carnagiul de jos. Îi plăcea să simtă sângele din vene. Ba chiar simţea un fel de înrudire cu războinicul nebun care întorsese tabăra pe dos.

Ochii săi s-au adapta încet la degajările explozive de energie termică care mai devreme aproape că l-au orbit. Un caleidoscop straniu se desfăşura în timp ce vederea sa în infraroşu scana tabăra. Ţipete cauzate de mutilări şi durere răsunau prin junglă, iar rachetele zburau în toate direcţiile, reducând oamenii şi echipamentele la simple rămăşiţe.

Unul dintre ultimii supravieţuitori din *guerrilla* se afla la intrarea în *palapa* principală, acoperindu-şi camarazii care se retrăgeau înăuntru. Era căpitanul care comisese execuţia. Billy, ca s-a căţărat pe acoperişul barăcii din imediata apropiere, a sărit jos şi a aterizat în faţa omului înarmat, care şi-a întors ţeava armei către indian.

Exact în acelaşi moment, un alt *guerrilero* a apărut de după colţul barăcii, aruncându-se asupra lui Billy cu pumnalul de combat întins... şi l-a crestat pe obraz. Rotindu-se rapid ca un scorpion, Billy l-a imobilizat cu braţul în jurul pieptului şi l-a folosit ca scut când căpitanul a tras, perforând abdomenul propriului camarad. Apoi Billy a ridicat *shotgun*ul către căpitanul rămas împietrit şi l-a spulberat. După care a dat drumul mortului din braţe, care a căzut chiar pe locul unde fusese executat mai devreme ostaticul. Nu se mai putea spune cui aparţinea fiecare baltă de sânge.

Billy a păşit peste rebelii morţi, a tras perdeaua deoparte şi a năvălit înăuntru trăgând în toate părţile. Nu se temea pentru sine însuşi. Era hotărât să elimine pe oricine a mai rămas în baraca principală, şi părea că se mişcă într-un cerc magic care-l proteja. Nimeni nu l-a putut opri.

Între timp, Blain s-a furişat lângă intrare şi-l acoperea pe Billy în timp ce acesta *curăţa* baraca. Blain nu l-a observat pe *guerrillero* ghemuit ajuns în spatele său, la marginea pârâului. Acesta a aruncat o grenadă care a explodat aproape la picioarele lui Blain, fragmentele de şrapnele înfigându-i-se în vestă.

O bucată metalică zimţată l-a lovit în umăr. Dar, pericolul fiind iminent, nu-şi permitea luxul ca atenţia să-i fie distrasă de durerea chinuitoare. Blain doar şi-a îngustat ochii şi s-a întors reflex, mârâind sălbatic în timp ce baleia zona cu o rafală continuă care l-a făcut şvaiţer pe soldatul inamic până ce n-a mai rămas din el decât o bucată de carne ce sângera în apă.

Apoi, Mac a ieşit alergând din junglă, ca şi cum instinctul i-ar fi spus că prietenul său este rănit. Blain i-a făcut semnul '*pace*' şi a rânjit, ignorând total sângele care-i şiroia din umăr pe bluza kaki. *Eh, ce mare lucru niţel sânge?* păru să spună.

Deodată, în luminişul din junglă s-a lăsat o linişte mormântală. Aparent, inamicii fie erau doborâţi, fie că au fugit printre copaci. Commandoul a început să se apropie de *palapa* principală. Puteau auzi înăuntru focurile sporadice trase de carabina lui Billy care verifica locul, dar se părea că nu a mai rămas nici un *guerrilerro*. Toţi s-au regrupat la uşă, aruncându-şi unul altuia câte o privire rapidă ca să se asigure că sunt *întregi*. Ramirez avea buzele zdrobite de când se aruncase la pământ, dar singurul rănit cu adevărat era doar Blain.

— Mi se pare că vrei o aiureală de *Purple Heart*, a hârâit Mac cu ochii la umărul lui Blain.

— *Yo*, Billy! a strigat Schefer spre interiorul *palapei*. Ce-ai găsit pe-acolo?

— Parcă ar fi ditamai Pentagonu', *Major*, şi-a strigat Billy răspunsul – dar chiar când a terminat vorbele, s-a auzit o rafală de pistol mitralieră.

Schaefer şi Ramirez s-au năpustit înăuntru, pe scările rudimentare. *Palapa* era săpată adânc în pământul moale, pereţii fiind întăriţi cu saci plini cu pământ. Un fir cu becuri electrice aflat cam la înălţimea umerilor, zigzaga în lungul încăperii. Un mic generator zumzăia într-un colţ. Spaţiul săpat era cam de 10/15 m, partiţionat de stive de lăzi de lemn pline cu provizii. Semăna cu subsolul unui magazin de unelte.

Schaefer şi Ramirez s-au avântat pe culoarele dintre lăzi, aţintindu-şi armele gata să tragă asupra fiecărui colţişor întunecat. Într-unul din pereţii de pământ era o uşă închisă. Schafer a trecut ca un buldozer prin ea. S-a trezit faţă-n faşă cu un *guerrillero* pe care l-a terminat cu un singur glonţ în frunte, pentru că nu avea chef de vorbă.

El şi Ramirez au sărit peste cadavru şi au înaintat printr-un coridor lung care ducea departe pe sub pământ către pârâu. La capătul îndepărtat se afla o altă scară care, evident, reprezenta o cale de scăpare. Cei doi commando au străbătut întreg tunelul

tocmai la timp ca să vadă cum un rebel cu ochii larg deschişi se străduia să deschidă trapa. Ramirez a băgat în el o rafală lungă. Forţa gloanţelor l-a răsucit, iar acesta a profitat de ultima sa şansă de a riposta, trăgând câteva focuri împrăştiate în tavanul de pământ din care s-a scuturat ţărână în capul celor doi commando. Apoi rebelul a căzut mort la picioarele scării.

Schaefer şi Ramirez s-au întors în încăperea principală. Când înaintau pe culoarul central, un tip cu piciorul rănit s-a târât din spatele unei stive de lăzi. Schaefer şi Ramirez s-au pitit când a tras asupra lor cu un pistol-mitralieră. Schaefer s-a proptit într-o stivă de lăzi şi a răsturnat câteva sute de kilograme de muniţie peste rănit. Gloanţele sale au ratat ţinta. Apoi, Schaefer l-a pocnit în cap cu patul carabinei, lăsându-l în nesimţire.

A introdus o nouă magazie, plină, în armă verificând dacă mai mişcă cineva în interiorul *palapei*, apoi i-a făcut semn lui Ramirez să continue înaintarea. Ramirez a parcurs ultimii 7 m precum o pisică, şi a ajuns la două cadavre prăbuşite la baza ultimei scări care ducea sus, spre junglă. Nu se putea şti câţi oameni au scăpat pe aici, dar Billy în mod sigur i-a stopat pe doi dintre ei.

— Probabil că Billy s-a luat după ei, i-a raportat Ramirez maiorului. Mă duc să am grijă de curu' lui.

S-a repezit în susul treptelor şi a dispărut printre copaci. Dutch nu-şi făcea griji pentru nici unul dintre ei. Prefera să-şi ştie oamenii afară vânând inamicul, decât să-i lase pe *guerrillerros* să se întoarcă şi să contraatace.

Sus, pe panta care domina luminişul, Schaefer îl putea auzi pe Hawkins răstindu-se în microfonul radioului, pentru care Mac şi Blain desfăşuraseră antena-farfurie pentru satelit.

În afară de asta, totul era învăluit în tăcere.

6

După neaşteptatul foc de arme şi toată agitaţia, tabăra avea un aer de calm postcombat, precum liniştea din *ochiul* unui uragan. Împuşcăturile şi exploziile au înspăimântat toate sălbăticiunile, reducându-le la tăcere, iar pulsul junglei era ciudat de absent în arşiţa apăsătoare a după-amiezii târzii.

Cercetând împrejurimile *palapei*, Schaefer a observat grămezi de căşti, echipamente de luptă şi lăzi de muniţie. Acum avea posibilitatea să studieze metodic cele depozitat în interiorul încăperii săpate în pământ, enormele stive de lăzi cu armament şi echipament. Evident, era o tabără militară majoră, astfel dotată pentru că se afla adânc în ţinutul muntos. Ca să fie adus tot rahatul acesta aici, a fost nevoie de câteva săptămâni şi o valiză de bani. Aveau destule provizii pentru combat, încât puteau *rade* întreaga Brazilie.

Când a terminat inventarul vizual şi a urcat treptele înapoi spre luminiş, s-a întrebat de ce a fost centralizat un asemenea rezervor de echipament sofisticat. Îşi imagina că majoritatea lui a fost furat din încărcăturile destinate armatelor aflate în conflict, sau luat la schimb de la regimurile slabe din lumea a treia care susţineau tentativele de preluare a puterii. Dar deja îşi dădea seama că trebuia să existe un motiv, unul extrem de *exploziv*, ca să-ţi asumi asemenea belele legate de înarmarea unei tabere aflate la dracu-n praznic. Deşi avea evidenţa în faţa ochilor, instinctele sale îl avertizau, deşi încă nu putea identifica sau explica de unde vin suspiciunile. Dar când a tras perdeaua şi a ieşit în luminiş, l-a întrebat pe Dillon:

— Vreun semn despre ostatici?

Mac era agitat:

— I-am găsit pe toţi trei, *Major*. Morţi.

Arătă cu degetul peste luminiş, spre una dintre barăci.

— E şi echipamentul de pe elicopter acolo. Ascultă, dacă tipii ăştia sunt latino din America Centrală, atunci şi eu sunt chinezoi. După cum arată, eu zic că-s CIA.

Ochii lui Schaefer erau ca două lame când s-a uitat spre Dillon, care era aplecat peste radio alături de Hawkins, încercând să transmită coordonatele lor.

— Ăă, şi încă o chestie, *Major*, a adăugat Mac. Doi dintre gagii pe care i-am *ras* sunt ruşi. Aveau actele în buzunarul de la spate. Un fel de unitate de contraspionaj. Aici e rahatul dracului.

Ascultând speculaţiile lui Mac, Schaefer se simţea cuprins de mânie. Imaginea fragmentată dată de suspiciunile sale vagi începea să prindă contur. Dar încă îşi ţinea gândurile pentru sine, fără să-i scape nimic la auzul ironiilor grosiere ale lui Mac.

— Bună treabă, Mac, îi spuse brusc. Curăţă zona – nici o urmă. Apoi oamenii să fie gata de plecare.

Blain îşi băgase nasul prin barăcile prăbuşite, iar acum i-a semnalat maiorului cu un fluierat şi o fluturare de mână. *Ce mai e*, s-a întrebat Schaefer încruntat, după ce i-a ocolit pe Dillon şi Hawkins şi s-a apropiat de baraca distrusă. Blain a arătat cu carabina armată spre forma inertă a unui *guerrillero* care zăcea într-o poziţie răsucită. Inamicul purta uniformă şi o bonetă care acoperea aproape toată faţa, dar nici chiar hainele militare prost croite nu ascundeau faptul că acesta abia dacă trecuse de vârsta adolescenţei. Lui Schaefer i-a venit un gând pe care-l avusese şi-n Indochina: copii care mureau în războaie lipsite de sens.

— Încă mai respiră, a spus sec Blain, la fel de nesentimental faţă de copii inamici, aşa cum era faţă de orice.

În lumea lui Blain nu era decât alb şi negru, adică erau doar băieţi buni şi băieţi răi. Nu existau băieţi *gri*. Schaefer l-a îndepărtat cu un gest al mâinii, apoi şi-a scos revolverul şi – cu rutina combatantului veteran – a încărcat în butoiaş şase cartuşe, după care a îngenuncheat lângă soldatul inamic. Se gândea că puştiul acesta ar putea avea nişte răspunsuri pe care nici măcar căpitanii lui nu le cunoşteau. Dar, mai întâi trebuia reanimat. I-a ridicat mâna pentru a-i verifica pulsul. Ciudată mână, îngustă, cu degete lungi, subţiri, delicate, dar puternice. Şi-a mutat privirea pe chipul acum vizibil sub şapcă – era chipul unei fete.

Probabil de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu părul legat la spate şi strâns sub şapcă, părea că se pierde în uniforma prea mare. Din cauza hainelor şi a obrajilor acoperiţi cu dâre de praf şi sânge, nici nu era de mirare că Blain nu a observat că e o fată.

Schaefer s-a uitat la ea intens, ca şi cum nu reuşea să o asocieze cu cele trei trupuri jupuite şi agăţate în copac, deşi mai văzuse copii care după ce aruncau grenade, fugeau râzând. Era frumoasă cu tenul închis şi părul des, negru. Faţa era mică şi hotărâtă, cu maxilarele strânse, iar gura senzuală avea o expresie sfidătoare. Chiar şi fiind întinsă pe jos, inconştientă, i se vedea spiritul rebel pe chip. Schaefer ştia că atunci când îşi va reveni, mândria, angajamentul furios pentru cauză, vor fi prezente.

Dutch era perfect conştient că pentru ca o femeie să fie în serviciul activ într-o forţă rebelă de top, în acest fund de ţară catolică şi misoginã – unde bărbaţii îşi ţineau la propriu femeile desculţe şi gravide – aceasta trebuia să fie extraordinar de talentată şi cu

relaţii sus-puse. Oricât de mult ar fi dispreţuit tacticile barbare şi stilul inuman al rebelilor, îi veni să zâmbească puţin, cu o sclipire momentană de respect.

Pulsul ei era stabil. I-a dat jos şapca şi i-a întors capul. Aparent, rămăsese inconştientă pentru că acoperişul barăcii o lovise în cădere, dar nu erau semne ale vreunei răni serioase, în afara unei vânătăi urâte. Va fi bine.

Ca o precauţie automată a ridicat pistolul pe care ea îl scăpase alături şi i-a scos magazia cu cartuşe. Apoi, nerăbdător să primească nişte răspunsuri, a început să frunzărească hârtiile împrăştiate printre dărâmăturile din jurul ei, după informaţii referitoare la acel loc pe care tocmai l-au distrus. Frustrat şi obosit, a aruncat înapoi pe jos hârtiile irelevante – liste de aprovizionare în spaniolă, buletine informative, fluturaşi de propagandă. Dar, deodată, s-a oprit cu o pagină mototolită în mână şi a început să o citească atent.

Nu o putea traduce pe de-a-ntregul, dar i-a priceput imediat ideea principală. Erau ordine referitoare la lansarea unei ofensive majore imediate asupra capitalei din Conta Mana; oraşul putea fi distrus în întregime, dacă era nevoie – fără prizonieri, execuţii în masă. Schaefer mai văzuse acelaşi tip de ordine de luptă în cinci limbi diferite. Oamenii îşi spulberau întotdeauna ţara în cuvinte care încăpeau pe o singură pagină. Şi conform documentului, întreaga ofensivă trebuia să înceapă peste doar trei zile.

Piesele începeau să se adune la un loc. Brusc, Schaefer a înţeles că stă în epicentrul tactic al invaziei *guerrillas*. Războiul care se limitase doar la lupte de hărţuire şi incidente – bombe artizanale aruncate pe alei, ţărani dispăruţi – era pe cale să devină o conflagraţie generală, la scară mondială. Muniţia şi echipamentul radar ocupau întreaga tabără precum ruinele unei culturi dispărute ce se închina unui zeu al morţii. Înainte ca Schaefer şi oamenii săi să ajungă aici, totul fusese pregătit să fie trimis către bătălia finală.

Acum era foarte clar: aşa-zisa misiune a lui Phillips – salvarea a trei *políticos* – a fost o şmecherie pentru manipularea lui Schaefer şi a oamenilor săi ca să blocheze invazia rebelilor. Dillon, Phillips, întregul comandament central de căcat – ei toţi au pus la cale planul înainte ca Schaefer să fie chemat.

O, da! Schaefer va obţine acum nişte răspunsuri. Iar pe urmă le va băga pe gâtul oricui, de aici până la Langley.

Ramirez se mişca uşor printre arborii de cauciuc, urmărind un grup de rebeli care reuşiseră să scape. Erau atât de neglijenţi în graba lor de a se retrage, încât lăsau urme pe care şi o puştoaică de la cercetaşi le-ar fi putut urmări. Stratul de muşchi era zdrobit de paşi, iar crengile joase erau rupte. Unul dintre *guerrillas* îşi aruncase revolverul lângă o

buturugă, de parcă ar fi fost o povară prea grea de dus. Aceşti ultimi supravieţuitori din tabără voiau doar să fugă cât mai departe.

Strecurându-se printr-un desiş, Ramirez a ieşit într-un mic luminiş. La capătul celălalt al acestuia, era un perete stâncos de vreo 15 m înălţime, de pe care se scurgea un fir de apă. Pe marginea de sus începea un alt nivel al junglei. Când Ramirez s-a apropiat de baza stâncii, a putut vedea că aceasta prezenta numeroase scobituri aproape acoperite de noroi şi mâzgă.

Deodată a observat o mişcare deasupra, şi s-a pitit în spatele unui bolovan de piatră chiar în clipa în care, în jurul său, au început să ricoşeze gloanţele. Unul i-a *şters* braţul. De la adăpost, a putut vedea că cel puţin doi *guerrillas* erau pe poziţii, pe creasta peretelui stâncos.

Când unul dintre ei s-a mişcat ca să-şi reîncarce arma, crezând că Ramirez este doborât, *commando* l-a ochit şi a ripostat. L-a nimerit pe *guerrillero* în tâmplă înainte ca acesta să reintre în grotă. Rebelul a scos un ţipăt, apoi a alunecat pe faţa stâncii, căzând în noroi cam la 2 m de Ramirez. *Chicano* şi-a făcut repede cruce, gândindu-se, cu ochii la cel mort, că ar fi un fel de veri. Lui Ramirez nu-i plăcea să-i ucidă pe cei mai tuciurii... decât dacă trăiau în Orientul Mijlociu.

Celălalt rebel încă mai era adăpostit într-o grotă aflată la înălţime şi care-i oferea o protecţie mai bună. Având avantajul terenului înalt asupra lui Ramirez, îl putea ţine pe *commando* ţintuit în spatele bolovanului cu minimum de foc. Năvalnicul *chicano* s-a scuturat repede de simţămintele frăţeşti. Detesta să fie tratat ca un şobolan prins în cursă.

Chiar atunci, Blain a apărut din desiş, ezitând înainte de a intra în luminiş. Ramirez, după ce au făcut contactul vizual, i-a arătat mortul, apoi în sus, deasupra, către inamic, alertându-şi amicul ca să nu sfârşească sub o rafală de gloanţe. Apoi i-a făcut un semn de atenţie, indicându-i că îl va acoperi pe Blain, încât acesta să se i se poată alătura în spatele bolovanului.

Ştiind că rebelul se va adăposti în grotă dacă se va trage asupra sa, Ramirez a deschis focul, zburătăcind urmele de noroi de pe faţa stâncii, asigurându-i astfel lui Blain secunde preţioase ca să alerge până la el.

Imediat, Ramirez a băgat de seamă petele de sânge de pe bluză.

— Băi, căcat în ploaie, eşti rănit! Sângerezi peste mine, omule!

— O tâmpenie de grenadă a explodat când îl acopeream pe Billy, a explicat acesta, privind la sângele închegat. Oricum, n-am timp să sângerez.

În legătură cu timpul avea dreptate. După o juma' de secundă, a explodat o grenadă la vreo doi metri depărtare, secţionând un picior al mortului. A urmat o rafală de armă automată. Ţărâna spulberată a fost la fel de densă precum o furtună de noroi

din Saigon. În timp ce mizeria se depunea peste cei doi commando, Ramirez a încărcat repede lansatorul de grenade de 40 mm cu şase proiectile. Apoi a ieşit de după bolovan, direct în linia de foc.

— Vino înapoi, băi, dilimache! a strigat Blain.

Ramirez a lansat rapid cele şase grenade pe traiectorii înalt arcuite către grota în care se afla inamicul de deasupra. Apoi, la fel de iute s-a retras la protecţia oferită de bolovan, ghemuindu-se lângă Blain.

— Noi îi zicem la asta *Tijuana yoyo*, spuse rânjind, apoi şi-a băgat degetele în urechi.

Blain a rânjit şi el şi şi-a plecat capul – exact în momentul când întreg versantul de piatră a explodat.

După o clipă, bucăţi enorme de stâncă s-au rostogolit în jos precum meteoriţii. Apoi, peste capetele lor s-a abătut un torent de vegetaţie amestecat cu ţipetele de moarte ale celor câţiva rebeli adăpostiţi prin grotele de pe stâncă. Timp ce câteva secunde lungi nu s-a văzut nimic, doar avalanşa de resturi din junglă căzând într-un vârtej. Şuvoiul de apă de pe stâncă curge în continuare, dar împrăştia apa precum un furtun rupt.

După care s-a lăsat calmul ca pe o mare fără vânt, iar jungla a împietrit. Pe o rază de un kilometru nu se auzea nici un piuit.

Vocea lui Blain s-a ridicat de sub resturi.

— Idiotul dracului! a mârâit, dar de data aceasta, tonul era triumfător.

Schaefer a rămas lângă fata inconştientă, cu arma atârnată neglijent pe un umăr, cu hârtia între degete ca şi cum ar fi fost dovada revelatoare dintr-un proces senzaţional. Doar că aici, în junglă, nu exista nici judecător, nici juriu, şi singura lege care funcţiona era ascunsă în desiş gata să sară la gât.

Dutch privea în tăcere la ruinele fumegânde ale barăcilor. Nu l-a observat pe negrul care venea către el. Dilon abia dacă a privit-o pe fată şi a îngenuncheat, începând să caute printre hârtiile deja verificate de Schaefer. Dutch nu s-a obosit să-i spună că-şi pierdea timpul. Pur şi simplu s-a uitat îndelung la spinarea negrului, încercând să-şi reamintească unde anume în Indochina a simţit formându-se legătura de sânge cu camaradul său. Uneori ţările parcă erau aceleaşi – murdare şi acoperite de muşte, târfe bolnave şi politicieni corupţi, războaie care durau decade întregi.

Dillon a rupt tăcerea:

— Am reuşit, Dutch, am reuşit, spuse excitat, sortând metodic teancurile de hârtii de parcă s-ar fi aflat la birou.

Fiecare bucată de hârtie părea să aibă o relevanţă pentru el – chiar şi facturile pentru tipărirea afişelor antiguvernamentale.

— Minunat! a exclamat. Mai mult de cât ne aşteptam. I-am prins pe bastarzi!

Schefer s-a lăsat pe vine, şi, aplecându-se peste fata inconştientă, i-a înmânat lui Dillon hârtia pe care o păstrase.

— Hei, amice, cred că *aceasta* e ceea ce cauţi, spuse maiorul cu o privire de oţel.

Dillon a luat hârtia şi a citit-o atent, cu ochii mari.

— Trei zile – doar atât avem, spuse, dând din cap. Nu avem nici un minut de irosit, Dutch. Peste trei zile vor fi aici sute de-al de ăştia. Echipaţi până-n dinţi, a adăugat, arătând cu un gest al mâinii peste întinderea taberei. Odată trecută graniţa, vor fi ca acasă. Va dura un an ca să-i oprim.

Dillon a pus o mână pe umărul lui Schaefer şi a continuat cu superioritate:

— Voi, băieţi, aţi împiedicat o invazie rebelă majoră. Se va afla despre asta până la nivel de Casa Albă, îţi garantez.

Schaefer s-a ridicat brusc, dând de o parte mâna lui Dillon. Ochii i s-au îngustat, nările i-au tremurat, şi s-a uitat provocator în faţa acestuia. Vorbele îi erau pline de venin.

— A fost un mare rahat – TOTUL! Chiar de la început! *Tu* ai pus asta la cale. Ne-ai adus aici ca să-ţi rezolvăm micul tău război. Presupun că noi suntem ceea ce tu numeşti *consilieri tehnici* – nu-i asta denumirea politicoasă, sau ai formulat deja ceva şi mai elegant? Ceva care să facă să-ţi miroase căcatul cât mai bine, nu-i aşa? Avorton nenorocit!

Dillon a ripostat furios.

— Ia mai scuteşte-mă, Dutch! Ce să zic, Compania ţi-a tras-o! Da' cu cine credeai că ai de-a face, cu Iepuraşul de Paşti? A fost un motiv al naibii de bun. Eşti cel mai bun dintre toţi, Dutch. Am avut nevoie de tine.

— Da' de ce mama dracu' nu mi-ai spus despre ce-i vorba?

Dillon a ridicat din umeri – gestul oricărui birocrat din lume.

— N-am putut, Dutch. Era numai pentru cei cu *ochi albaştri* – doar Securitatea Naţională, Casa Albă. Nici eu însumi n-am ştiut toate detaliile până ce nu am fost în helo. M-au întrebat cine poate distruge o tabără rebelă, iar eu v-am numit pe voi, băieţi. Trebuia să vă spun o povestioară de acoperire. Ordinele veneau direct din Biroul Oval – jur pe Dumnezeu, Dutch.

— Data viitoare când trecem pe lângă un drapel, aminteşte-mi să jur credinţă.

— Ai tot dreptul să fii şucărit. Nici nu spun altceva.

— Ce amabil eşti, amice. A, şi încă ceva – ce fel de povestioară i-ai spus lui jack Davies?

Dillon a clipit amintindu-şi de cei trei oameni oribil mutilaţi, pe care i-au găsit mai devreme.

— Dutch, trebuie să înţelegi, noi încercăm de câteva luni să găsim acest loc. Davis a fost trimis să-i recupereze pe cei trei tipi de la CIA imediat după ce au localizat tabăra. S-a oferit voluntar pentru treaba asta. Dar, probabil că a fost neglijent. A „zburat" prea jos şi a fost doborât. Când a dispărut eu a trebuit să fac *curăţenie* şi să-i opresc pe bastarzii ăştia. Eram atât de aproape, încât nu puteam abandona.

Tonul lui Dillon s-a înmuiat. Era mai degrabă o nuanţă de negociere, decât de indignare îndreptăţită.

— Nu puteam proceda altfel, Dutch. Tu ai fost singurul în care puteam avea încredere.

— Ca să invadăm o ţară străină. Ilegal.

Schaefer vorbea ca un procuror care savura încălcarea dreptului internaţional.

— Ai minţit, amice – la asta se rezumă totul. Ai manevrat sorţii şi ne-ai tras-o. Din cauza ta puteam fi ucişi cu toţii. Sau puteam fi capturaţi şi îngropaţi de vii în cuşti pe toată durata conflictului ăsta blestemat, şi nimeni n-ar fi ştiut. Cu excepţia Casei Albe. Cristoase, crezi că s-ar fi rugat Nancy pentru noi – când ar fi mulţumit lui Dumnezeu pentru bucate, la masa de dimineaţă?

S-a oprit o clipă, respirând cu greutate, mânios şi cu gâtul uscat. A continuat cu un dispreţ enorm:

— Parcă erai unul de-ai noştri, Dillon. Cred că am fost şi tovarăşi de pahar, trebuie să fi fost dus rău cu pluta, pentru că te-am ţinut minte ca pe tipul care mi-a salvat cândva curul. Acum... habar nu am cine dracu *eşti*.

Nimeni nu putea câştiga schimbul acesta de „mingi".

— Am trecut împreună prin multe, Dutch, a replicat Dillon încet, bâjbâind încă după o cale de a diminua furia lui Schaefer. Am fost cei mai buni. Dar... vremile s-au schimbat. Ne luptăm cu psihopaţii ăştia marxişti într-o duzină de ţări uitate de Dumnezeu, iar ei se apropie tot mai mult. Nu ne mai aflăm pe nişte câmpuri de orez. Suntem la trei ore de Texas. Dacă pierdem *această* luptă, Dutch, vor începe să se joace cu *butoanele*. Noi toţi suntem unelte sacrificabile, *Major*. Pricepi?

Schaefer a smuls documentul din mâna lui Dillon.

— Asta e problema ta. Şi-ţi mai spun ceva – pretinsa ta apărare a democraţiei nu valorează nici doi cenţi pentru *mine*. De fapt tot ce contează pentru *tine* e să te *caţeri* cât mai sus, nu-i aşa? Vrei să fii primul Preşedinte negru sau altceva asemănător? Cui îi pasă de o gaşcă de *commandos* ciudaţi? Oricum vor muri cândva, da? Bine, fii atent la mine, amice – oamenii mei nu sunt *articole consumabile*. Noi nu facem genul acesta de muncă.

Schaefer a mototolit hârtia în pumn.

— Acesta este micul *tău* război murdar, nu *al meu*!

Apoi a îndesat ghemotocul în buzunarul bluzei lui Dillon şi s-a îndepărtat.

Un moment, Dillon a rămas nemişcat. A lăsat ghemotocul să-i rămână în buzunarul de la piept. Acum ştia în ce relaţii a ajuns să fie cu Schaefer, dar, în orice caz, nu mai era timp de pierdut. S-a aplecat să caute din nou printre hârtii.

7

Schaefer s-a apropiat de Hawkins urmărindu-l cum butonează radioul. Era furios mai degrabă pentru oamenii săi, decât pentru sine însuşi. Era un loialist, genul de lider care şi-ar fi apărat ultimul om chiar dacă ar fi însemnat să-şi pună în pericol propria viaţă. Sigur, asemenea loialitate avea şi dezavantaje. Cum ar fi: să te trezeşti prins în situaţii precum aceasta. Schaefer ştia că nu putea pleca pur şi simplu, nu cu cinci oameni care depindeau de el, nu în mijlocul pustietăţii. Cumva, trebuia să-i scoată de aici pe toţi. Pentru că acum nu avea încredere în nimeni că o va face în locul său – nici Compania, nici Casa Albă, şi, mai ales, nu Dillon.

În ceea ce priveşte problema lui Dillon, maiorul ştia că, deşi el însuşi avea un simţ acut al limitelor şi loialităţii celorlalţi bărbaţi, avea un defect evident: el credea că experienţa de luptă îi face pe toţi la fel de duri ca el şi se aştepta la fel de multă integritate pe cât oferea el. Iar acest nivel de standard ducea uneori la o dezamăgire amară, sau mai rău. Dillon făcuse un gest care se învecina cu înşelătoria, jignindu-l iremediabil pe Schaefer. Dacă în acel moment Dillon ar fi încercat să-i ordone ceva, i-ar fi răspuns cu un râs dispreţuitor.

În timp ce Dillon continua să răsfoiască hârtiile, femeia de lângă el a gemut, recăpătându-şi cunoştinţa. O şuviţă subţire de sânge îi năclăia părul apoi se scurgea pe obraz. Începu să murmure incoerent în spaniolă. Parcă era o rugăciune. Dillon a îngenuncheat lângă ea şi a început să îi caute prin buzunare. A găsit un mic portcard din care a extras o legitimaţie. Sub o listă cu numere de serie, era scris numele ei: '*Anna Gonsalves*'. Nu era notat nici un grad militar.

Hawkins aşezase radioul pe o ladă aflată chiar lângă uşa *palapei*. Deşi refăcuse conexiunile cu antena de trei ori, recepţia era în continuare mizerabilă. Asculta atent, la fiecare câteva clipe trebuind să apese butonul de emisie, spunând tare:

— Încă o dată. Repetă.

În cele din urmă şi-a ridicat privirea către Schaefer.

— *Major*, tocmai am călcat în ditamai căcatul. Am legătura cu un avion de supraveghere aeriană.

Vocea îi era încordată, iar sudoare îi curgea pe chipul concentrat.

— Ceva mişcare? a întrebat nerăbdător Schaefer.

— Peste tot. Se pare că toţi din ţara asta îşi aleargă curu' în direcţia noastră. Probabil că rebelii au transmis mesaj că sunt atacaţi.

— Cât timp mai avem?

— Cel mult juma' de ceas. P'ormă locul ăsta o să fie aglomerat cu *maimuţoi*.

Maiorul l-a bătut uşor pe umăr cu un gest care se voia şi încurajator şi apreciativ.

— Ai făcut treabă bună, Hawk. Caută-l pe Mac şi spune-i că plecăm în cinci minute.

Schaefer ştia că trebuie să discute din nou cu Dillon. Pe când se strecura printre dărăpănături către negru, a văzut că fata stătea acum aşezată. Îşi ţinea capul cu o mână. Avea ochii deschişi, dar era evident că încă mai e ameţită. Dillon era aplecat asupra ei punându-i întrebări pe care ea părea să nu le audă.

Când Schaefer a ajuns lângă el, Dillon şi-a ridicat privirea. Ochii maiorului erau plini de suspiciune şi dispreţ, dar Dillon părea să fi lăsat deoparte dezacordul dintre ei.

— O luăm cu noi, a spus sec.

— Hei, n-are nevoie să o salvăm noi – vocea lui Schaefer era uscată. Peste jumătate de oră o să-i vină aici o mie de prieteni.

— Îmi pare rău, Dutch, este prea valoroasă. Ea cunoaşte întreaga lor reţea.

Dillon nu-şi putea reţine agitaţia din voce.

— Ceea ce ştie ea ar putea salva viaţa a mii de oameni. O luăm cu noi, a repetat.

De data aceasta a sunat ca un ordin.

Schaefer a ridicat pumnul masiv cu degetul mare în jos. Buzele i s-au strâns de furie reţinută.

— Dacă o luăm cu noi, ne va trăda poziţia de ori de câte ori va avea ocazia. Fără prizonieri.

Se confruntau aici cu ceva mai mult decât logistica. Acum, când detaliile misiunii au fost dezvăluite, era o ruptură adâncă între ei. Amândoi ştiau cât de diferite au fost căile pe care au mers de când s-au văzut ultima dată. „Scânteile" care se produceau între ei nu puteau ascunde ceea ce părea a fi un sentiment de compasiune pe care o simţeau unul faţă de celălalt. Dillon pur şi simplu nu putea înţelege de ce Schaefer încă mai respecta codul învechit care nu mai avea nici un sens în noul tip de război. Din partea sa, Schaefer simţea ca şi cum inamicul venea din ambele direcţii – sau erau două tipuri de inamici, unul în *interior* şi altul în *exterior*, iar Dillon era cu curul în două luntrii?

Dillon a trecut pe lângă Schaefer, s-a apropiat de radio şi a luat un set de căşti. I le-a întins lui Schaefer spunându-i:

— Eşti încă la ordin, Dutch, a spus cu răceală, făcând, în sfârşit, uz de grad şi funcţie. Vrei să raportezi tu sau o fac eu?

Schaefer l-a privit cu intensitate, apoi şi-a îndreptat ochii asupra fetei ameţite. Ştia că Dillon a câştigat această rundă. Nu putea face nimic, atât timp cât mai era încă responsabil pentru echipa de commando. Dar nu-i va da lui Dillon satisfacţia unui răspuns verbal. Doar s-a întors cu spatele şi a plecat.

— Am să-mi ţin oamenii departe de buda asta, Dillon, a mârâit. *Asta* e misiunea mea acum. Fetişcana e *bagajul* tău. Dacă rămâi în urmă, eşti pe cont propriu!

Era un armistiţiu precar şi potenţial periculos. Dillon comanda oficial evacuarea, dar ştia că viaţa sa depindea de cooperarea maiorului. În acest moment, funcţia lui Dillon conta prea puţin în plus faţă de gradele de pe umăr; iar umărul său putea fi în orice clipă acoperit cu sânge. Aşa că a lăsat provocarea să treacă şi şi-a asumat întreaga responsabilitate viitoare pentru prizonier. Poate că aşa era şi corect, de vreme ce, după interogarea ei, întregul merit îi va reveni negrului. Între timp, putea să canalizeze furia maiorului. Nu avea nici o îndoială că acesta îl va scoate de acolo în siguranţă, şi apoi amândoi se vor afla iarăşi pe căi diferite. Fiecare pe a sa.

Totuşi, misiunea s-a schimbat radical pentru toţi. Acum, cel mai important scop era să iasă toţi din junglă, cât mai repede şi în siguranţă.

Schaefer a îngenuncheat în iarba culcată de la capătul potecii, studiind harta terenului din zona de frontieră, pe care Blain o luase din *palapa*. Billy, ghemuit lângă el, făcuse o recunoaştere cam până la 1 km în susul pârâului, şi acum puncta câteva repere pe harta codată, dezvăluind informaţii despre terenul aflat la nord şi nord-vest. Restul commandoului era adunat în spatele lor, acoperind toate intrările în tabără – ochii atenţi, armele încărcate.

— Acest loc este prea *fierbinte* pentru o evacuare, a bombănit Schaefer. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

Billy a confirmat, dând din cap. Maiorul aranjase deja ca două elicoptere americane să aştepte pregătite de decolare imediat dincolo de frontieră. Acestea i-au confirmat prin radio lui Hawkins că se aflau la mai puţin de 20 km depărtare – dar, date fiind condiţiile concrete de aici, puteau fi la fel de bine şi în Siberia.

— Nu ne vor recupera decât după ce trecem frontiera, a declarat Schaefer. Au spus-o foarte clar. Nu vor să fie depistaţi în spaţiul aerian al Conta Mana. Demni de milă cusurgii ăştia, nu-i aşa?

— *Major*, priveşte, a atenţionat Billy, putem fi recuperaţi din LZ 49, chiar aici.

Indianul a indicat un luminiş reprezentat pe hartă cu culoarea verde-pal imediat dincolo de frontieră.

— Dar traseul va fi dur, a adăugat rânjind, mişcându-şi degetul peste întinderea de cercuri concentrice puternic umbrite ce indicau prezenţa terenului abrupt. Peste tot sunt canioane strâmte, cu excepţia acestei văi.

Şi a marcat un pasaj îngust în lungul pârâului unde umbrirea hărţii era ceva mai pală.

Dutch l-a chemat pe Ramirez şi i-a schiţat ruta. Deşi avea încredere în instinctele lui Billy referitoare la hartă, avea nevoie şi de punctul de vedere al navigatorului, pentru că Ramirez va stabili ritmul, în timp ce Billy va cerceta în avangardă, iar ei nu vor ajunge nicăieri dacă cei doi nu se sincronizau. Billy şi Ramirez trebuiau să se coordoneze unul pe altul printr-un *radar* interior, altfel toţi vor fi pierduţi.

Dând din cap, Ramirez a scuipat chiştocul de ţigară.

— Păi, nu va fi cea mai mişto călătorie pe care am făcut-o vreodată, *Major*. De fapt, va fi chinul dracului.

Privi vale din junglă, pe care o marca Schaefer cu degetul.

— Dar dacă putem urca deasupra râului şi apoi să coborâm gradientul de aici – mda, putem să parcurgem traseul.

Bătu cu degetul pe hartă, apoi a ridicat ochii către Billy zâmbind sardonic:

— Presupun că asta e ideea ta, Tonto.

Schaefer, acceptând înţelegerea dintre Billy şi Ramirez, a strâns din dinţi şi a inspirat adânc.

— Nu prea avem de ales, nu-i aşa, Pancho? Preia comanda. Marş forţat, a ordonat, acum neliniştit şi nerăbdător, pentru că au irosit prea mult timp la hartă.

A făcut un semn cu mâna, semnalându-le oamenilor să intre în formaţie de marş.

Când oamenii s-au înscris pe traseu, Dillon li s-a alăturat împreună cu Anna. Fata avea capul bandajat cu o fâşie de pânză ruptă din bluza unui *guerrillero* mort şi mâinile legate în faţă. Când Schafer s-a uitat la ei cum se apropie, a fost şi mai impresionat de frumuseţea ei crudă şi năvalnică, acum văzând-o pentru prima oară în picioare. Era înaltă şi zveltă, cu un trup tare şi suplu ca al unei pantere – mai degrabă o amazoană, decât o femeie tipică din ţara sa, grasă şi îndesată.

Ca să se mai ventileze în căldura ce o făcea să transpire, şi-a descheiat ultima capsă de la uniformă şi a înnodat poalele acesteia, expunându-şi abdomenul plat, şi subliniind în acelaşi timp mărimea sânilor. Avea ochii strălucitori şi atenţi, iar buza superioară îi tremura de dispreţ şi ură pentru oamenii care au capturat-o şi i-au ucis camarazii.

Schaefer a observat toate amănuntele, conştient că le va face probleme, apoi s-a întors către ceilalţi organizând retragerea.

— Încărcaţi şi asiguraţi! a ordonat ursuz. Păziţi-vă curu'!

Imediat Blain a luat-o din loc, orientându-şi mitraliera spre înainte pentru ca greutatea ei să-l ajute la urcarea dealului. Îl urma Hawkins cu staţia de radio în spate. Cu toţii voiau să se îndepărteze de tabără, simţind sosirea iminentă a forţelor rebele, şi ştiind din proprie experienţă cu ce furie dementă se vor dezlănţui.

Dillon o îmboldea uşor pe femeie să înainteze pe potecă. În momentul când a atins-o, ea s-a întors spre el, aruncându-i un şuvoi de insulte în spaniolă.

— Gunoi yankeu! a şuierat. Atinge-mă iar, porcule, şi-am să te castrez!

OK, Dillon ştia că merită să fie sictirit, dar era hotărât să-şi ducă treaba până la capăt.

— Nu mai ai cale de întoarcere, iubito, a replicat pe un ton egal. Mai bine uşurează-ţi situaţia.

Ea a şuierat ca o pisică şi a scuipat la picioarele lui, apoi s-a întors atât de brusc înapoi pe direcţia potecii, încât coama ei groasă de păr scăpată de sub şapcă l-a plesnit pe Dillon peste faţă.

Acesta a numărat tăcut până la zece, s-a aplecat şi şi-a luat bagajul pe care l-a pus pe după umăr, urmând-o, fără a-i mai băga în seamă eventualele izbucniri. Din spate o voce l-a chemat într-o şoaptă puternică.

— Hei, Dillon! Vino aici!

Dillon a ştiut că e Mac şi nu a răspuns. Nu avea chef să asculte o altă dovadă de insubordonare în legătură cu prizoniera. Aşa că Mac l-a chemat mai tare:

— Hei, Dillon! Ţi-am spus să *vii aici*!

De data aceasta, negru s-a întors cu răceală către camaradul uriaş. Continuând să o ţină pe fată de capătul funiei care-i lega mâinile. Mac era ghemuit la marginea desişului, cu ochii strălucitori şi un rânjet sălbatic pe chip. Se uita la umărul lui Dillon, ca şi cum urma să-l ia la mişto pentru însemnele gradului aflate acolo.

— Da, ce vrei, *Sergeant*? a întrebat Dillon, vizibil iritat.

Fără o vorbă, Mac a scos pumnalul din teacă, i-a aruncat lui Dillon o privire ironică, apoi l-a luat de umeri şi l-a întors cu un aer de condescendenţă. Pe cureaua rucksackului lui Dillon se târa un scorpion de 10 cm, cu coada tremurătoare. Cu un zâmbet de autosatisfacţie, Mac a înfipt vârful pumnalului în insecta mortală şi i-a arătat-o. Anna zâmbi arătând către insecta ţintuită.

— Când oamenii mei te vor prinde, îţi vei dori să fi fost în locul *ei*! a declarat cu un zâmbet triumfător care se potrivea cu acel al lui Mac.

Dillon a murmurat o mulţumire către Mac, jenat şi vag insultat, încercând să ignore hărţuiala Annei.

— Oricând, *sir*, a răspuns Mac cu dezinteres. Apoi, de parcă ar fi vrut să stoarcă din incident şi ultimul strop de ironie, a aruncat scorpionul pe pământ şi l-a zdrobit cu gheata. După aceea s-a întors şi a plecat înainte, lăsând *femeile* şi *noncombatanţii* să rămână în ariergardă. Dillon a suspinat plictisit, smucind-o pe Anna după el.

În timp ce micul grup înainta, Billy a rămas în spate, aruncând câte o privire în înapoi la fiecare câteva secunde. Deoarece primul kilometru era clar vizibil, pentru că fusese folosit intensiv pentru aducerea echipamentelor, Hawkins nu avea nevoie de el ca să cerceteze în avangardă decât după ce vor ajunge la primele praguri. Billy acoperea adesea retragerea echipei, aşa că nu era nimic neobişnuit în faptul că a rămas ultimul, cu urechile ciulite. Dar părea ciudat de agitat, şi respira mai repede decât ar fi trebuit să o facă un om cu condiţia sa fizică.

Simţea o prezenţă stranie mai puternic acum decât când se aflase în crevasă, şi-i făcea pielea să se înfioare. Ceva inexplicabil de familiar şi totuşi necunoscut. A cercetat fără grabă copacii, forţându-şi ochii să descopere orice indiciu a ceva neobişnuit, ceva ieşit din comun. Acolo, printre copaci, era o forţă care aştepta, îi supraveghea; Billy era convins de asta. Nervii săi nu au mai fost niciodată atât de vibranţi, nici creierul său atât de tensionat. Apoi, ciudat, peste junglă a început să se lase liniştea. Neobositul ciripit şi zumzăit a milioane de păsări şi insecte – Billy aproape că simţea cum volumul parcă este dat mai încet, ca un avertisment adresat lumii să fie atentă.

Billy s-a întors şi şi-a continuat înaintarea pe potecă, cuprins de teamă. Părea că vrea să pună o distanţă cât mai mare între el şi carnagiul din tabăra rebelă. Un alt soldat ar fi spus că e doar un alt caz cu stafii. Commando sau nu, un bun luptător lăsa moartea în urma sa cât de repede putea, altfel, probabil că mâine nu va mai putea lupta.

Dar nu era vorba de cadavrele care se umflau în căldura din tabăra distrusă. Nu erau nici vulturii care se roteau deasupra, sau şobolanii, viermii şi muştele care se adunau la ospăţ. Era mai rău decât toate creaturile care urmau morţii.

Departe, în cel mai înalt copac de bumbac, mult deasupra ruinelor din tabără, alienul a urmărit fiecare mişcare cât de mică făcută de membrii commandoului. După ce oamenii au părăsit locul şi au dispărut printre copaci, a scos un *tril* grav apoi a sărit din coronamentul de frunze, prin aerul încărcat de umiditate, pe o ramură joasă din copacul învecinat.

În acest moment sinistru, a fost clar că, în sfârşit, invadatorul şi-a găsit o formă. Proiectat pe fondul cerului tropical era umanoid şi uriaş, de peste 3 m înălţime cu solzi

albaştri ca de gheaţă ce-i acoperea întreg trupul, şi sărea din copac în copac cu îndemânarea unei gorile (*sic!*) campioane.

Nu avea forma precisă a unui om, dar semăna, concepută parcă de o minte chinuită care voia să evolueze speciile şi să le facă să triumfe în habitatul junglei. Replicarea nu a fost destul de bună. Ca un omagiu adus războinicilor pe care i-a urmărit întreaga zi a căutat în adâncul său o formă. Ca şi cum pentru a lupta cu ei până la moarte trebuia să fie el însuşi, dar şi ei, în acelaşi timp.

Cu abilitate şi în tăcere, precum mişcarea graţioasă a unui fluid, creatura a coborât din creangă în creangă până pe solul junglei. Şi-a înfipt picioarele puternice prevăzute cu câte trei degete în muşchiul de pe sol, cercetând atent distrugerile, rămăşiţele arzânde ale barăcilor, morţii şi muribunzii. Cu ochii sticloşi strălucitori ca tungstenul a văzut ultima pâlpâire de viaţă stingându-se precum o lumânare pâlpâindă. A văzut cum trupurile strălucitoare ca nişte fantome se întunecă încet ca un cărbune. A văzut cum arată această lume precară, obişnuită, când ajunge la sfârşit.

Sprinten ca un dansator a traversat luminişul până la capătul potecii, oprindu-se ca să ridice scorpionul mort. A întors insecta pe toate părţile în mâna sa cu trei degete prehensibile. Creaturii lipsită de viaţă îi pălea culoarea din infraroşu către negru pe măsură ce se răcea. Alienul părea dezorientat, ca şi cum nu pricepea de ce aceste specii îi ucideau pe cei asemenea lor, dar *şi* pe ceilalţi. Apoi şi-a înclinat capul lipsit de păr, ca un glonţ, şi a început să scoată un fel de zumzet de frecvenţă joasă care, treptat, s-a modulat într-o stranie şi foarte precisă imitaţie a vocii umane. Vocea lui Mac.

„*Dillon! Vino aici!*" a răsunat imitaţia stranie, înfiorătoare, care reda incidentul cu scorpionul.

Apoi alienul a aruncat insecta ca pe o jucărie stricată lipsită de valoare şi a traversat din nou tabăra către copacul din care coborâse. Acolo şi-a luat arma – o lance scurtă pe care a ţinut-o ca pe o carabină, încă un fel de omagiu. Arma şi-a schimbat instantaneu culoarea, adaptându-se la cea a pielii alienului, o contopire a tonurilor reptiliene până ce arma şi braţul au fost aidoma.

Instantaneu, creatura s-a întors şi s-a îndreptat către poteca pe care au dispărut oamenii. În câteva secunde, cu o dexteritate perfect asemănătoare unui simian, a sărit pe ramurile joase ale unui copac, agăţându-se de scoarţa aspră cu degetele groase, prevăzute cu gheare, şi s-a căţărat cu o viteză şi agilitate uimitoare. Apoi a sărit din nou prin aer, pendulând triumfător de la coroana unui copac la următorul.

Pe când se mişca în direcţia commandoului, trecuse deja la o urmărire activă; observaţia pasivă era completă. În urma sa jungla împietrea tăcută, ca şi cum fiecare creatură sălbatică, slabă sau puternică, au considerat deodată că înfruntarea era corectă.

Molia ştia, papagalul ştia, puma ştia – în acel moment teroarea cuprindea toate speciile... pe toate cu excepţia omului.

Nu era de mirare că templele au fost părăsite. Nu era de mirare că triburile mayaşe au dispărut fără urmă. Omul nici măcar nu a încercat să se pună la adăpost.

8

Cu puţin mai în faţa alienului, prin umbrele întunecate, echipa înainta cu greu pe malul râului care curgea leneş, undele sale fiind luminate din loc în loc de razele strălucitoare ale soarelui ce se strecurau prin frunziş. Un nor de ţânţari de mărimea albinelor se lansau în picaj asupra lor în timp ce înaintau pe malul mlăştinos.

După un cot unde apa se năpustea peste un prag stâncos, un arbore uriaş, putred, bloca drumul urmat de grup. Oamenii erau epuizaţi la maximum. Blain abia a reuşit să treacă peste obstacol, chiar dacă Mac l-a ajutat cu împovărătoarea mitralieră.

— Am mai văzut eu desişuri afurisite, da' nu ca astea, dom'le, s-a plâns Mac.

Apoi şi-a scos bidonaşul de argint din buzunar şi i-a oferit lui Blain o duşcă de whiskey de Tennessee.

— Guşti ceva de-acasă, part'nere? l-a întrebat făcându-i cu ochiul.

Blain s-a oprit să-şi scuture resturile de lemn de pe pantaloni. A dat din cap cu un entuziasm obosit, a luat bidonul de la prietenul său şi a tras o înghiţitură.

— Ai dreptate, frăţioare, a spus, ştergându-şi gura cu o mână murdară. E un mare rahat. Face Cambodgia să pară un Kansas. Dacă te rătăceşti pe-aici, dom'le, eşti în budă.

I-a înapoiat bidonaşul lui Mac, care l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Nu prea ţi-a mai rămas mult *ulei de şarpe*, amice. Mai bine păstrează-l pentru cazul în care cineva e *muşcat*.

— Dă-l în mă-sa de şarpe. N-are decât să-şi facă singur whiskey.

Râzând tare, s-au năpustit înainte, nedorind să irosească efectul anesteziant al licorii. Erau foarte obosiţi, totuşi nu s-ar fi supărat dacă ar fi avut parte de niţică acţiune care să le pună sângele în mişcare. Încă câţiva *guerrillas* morţi n-ar fi deranjat pe nimeni. Dar ar fi avut ceva mai puţine cartuşe de cărat prin locul ăsta împuţit.

Dillon era rămas în urmă împreună cu Anna, care încetinea ritmul de deplasare cât putea ea de mult. Vedea cu îngrijorare cum restul echipei se îndepărta de el. Apoi, ca o problemă în plus, rebela s-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut la pământ, unde a rămas frecându-şi genunchiul şi văitându-se.

Dillon s-a aplecat ca să o ridice.

— La dracu, fato, hai mai repede, a îmboldit-o, ajuns la capătul răbdării.

Dar ea luase o mână de ţărână şi cu viteza unei cobre i-a aruncat-o în faţă, orbindu-l temporar. În timp ce el tuşea şi-şi freca ochii, a încercat să-i smulgă arma. Însă chiar în clipa când a pus mâna pe patul acesteia, ţeava alteia i-a apărut înaintea ochilor.

Era Ramirez, ţinându-şi calm arma lipită de fruntea ei, expresia chipului indicând că nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să-i zboare creierii.

— Nici să nu te gândeşti, frumoaso, i-a ordonat cu răceală.

Înfrântă dar tot sfidătoare, Anna a fost obligată să reia înaintarea pe potecă, cu umerii ridicaţi trufaş. Când Dillon şi-a recăpătat claritatea vederii, printre lacrimi l-a văzut pe Ramirez rânjind dispreţuitor la el.

— Poate că ar trebui să o pui în lesă, dom'le, a sugerat, râzând gutural. Dacă nu o poţi stăpâni, spune şi se rezolvă.

La fel ca ceilalţi şi pe el îl îngrijora Dillon, şi-l înfuria faptul că acesta nu putea controla un prizonier pe jumătate cât el. Comandantul negru a grăbit pasul ca să se îndepărteze de *chicano*. Din mers, a prins-o de cot pe Anna şi a întors-o cu faţa spre el.

— Ascultă, târfuliţo, poate încerci figura asta încă o dată.

Ea i-a întors privirea, uitându-se batjocuritor la el, cu capul dat pe spate, mândră rebelă gata să moară fără să clipească pentru cauza ei. Poate că era atât de naivă pe cât era de dură, şi poate că nu avea habar cât de mult semăna cu surorile sale teroriste din Siria, Baader-Meinhof, şi de peste tot unde exista o *cauză dreaptă* pentru care era nevoie de martiri. Fără îndoială ea îşi croise drum cu *ghearele* în ierarhia armatei rebelilor datorită curajului şi priceperii. În orice caz, ea nu trebuia să fie subestimată.

S-a smuls din strânsoarea lui Dillon şi a continuat să meargă, supunându-se regulilor prizonieratului, dar fără să ofere nimic în schimb.

Nu cu mult deasupra şi imediat în urma ultimului om din echipă, alienul coborâse pe ramuri mai joase, sărind neauzit din copac în copac, ţinând pasul cu grupul şi urmărind fascinat efortul oamenilor de pe potecă.

Remarcase că prizonierul rebel era de alt soi, deşi nu putea distinge cu adevărat diferenţa dintre sexe şi cea politică. Alienului i se părea că speciile se împart în subseturi. Iar omul blond cu umeri masivi era, evident, regele, iar făptura mai neputincioasă cu ochi adânci şi negri era magicianul tribului. Alienul *înţelegea* întreaga dinamică. La urma urmei, mai văzuse toate astea şi mai înainte. Pentru că, deşi cei din commando nu ştiau încă, se asemăna mult cu un războinic sioux, iar miile de ani de magie au trecut de-a lungul generaţiilor de la strămoşii săi şamani.

Nici chiar Billy însuşi nu ştia. Ceea ce ştia echipa era că indianul avea cel mai dezvoltat simţ al orientării pe care l-au întâlnit vreodată la un soldat. De aceea, nici unul

dintre ei nu a ezitat să-i lase lui conducerea. Acum el îşi croia drum pe malul râului, concentrat şi energic. Şi asta era ceea ce ei voiau de la el.

În timp ce-şi călăuzea camarazii, chipul său era transfigurat şi nici unul dintre ei nu ştia cât de departe putea vedea, pentru că tot ce îşi doreau era să parcurgă mai repede următorii 15 km.

Dar alienul ştia.

În urma lui Billy, Blain îşi legăna din când în când mitraliera, când la stânga, când la dreapta câmpului vizual pentru a se asigura că are unghi de tragere bun. Când s-a oprit ca să-şi ajusteze poziţia benzii de cartuşe care venea din rucksackul de la spate, un ţânţar i-a aterizat pe buză. Fără să-şi întrerupă concentrarea, a scos limba şi a tras insecta în gură, apoi a scuipat-o neglijent. Încă o dată, teoria selecţiei naturale a triumfat.

Schaefer, lângă Billy, se concentra asupra solului, dând deoparte frunzele ca să verifice dacă nu există capcane ascunse şi obstacole naturale. La fiecare cinci minute verifica cu harta şi busola poziţia şi avansul echipei, deşi harta nu era foarte detaliată. Puteau doar spera că poteca nemarcată îi va duce dincolo de frontieră.

Hawkins îl urma pe Blain, gâfâind în aerul umed. Chingile radioului legat la spate îl trăgeau în jos precum o încărcătură de cărămizi. Sigur că ar fi putut abandona echipamentul împovărător. Nici o regulă de combat nu-l obliga să care atât de multă greutate într-un marş forţat, şi oricum, nu vor mai avea nevoie de el. Fie că vor ajunge la LZ, fie că nu, vor putea folosi aparatele pe ultrascurte pentru a comunica cu elicopterele. Dar Hawkins era foarte ataşat de radioul său. Se simţea ca un proprietar asupra lui, la fel cum se considera şi asupra ghettoului de pe străzile din South Boston.

Poteca pe care se deplasau oamenii începu să urce pe malul estic al râului, chiar înainte de a intra printr-un coridor îngust străjuit de pereţi stâncoşi. În timp ce urcau, Anna a alunecat pe terenul noroios, căzând din nou în genunchi pentru că nu a putut să-şi menţină echilibrul cu mâinile legate. Dillon, din spatele ei, a împoldit-o cu arma, ceva mai dur de această dată, obligând-o să se ridice în picioare. Şi din nou au rămas în urma celorlalţi cu câţiva metri.

Billy, în fruntea echipei, a ajuns într-un mic luminiş aflat deasupra pantei ce se surpa către malul râului. Pe o parte era mărginită de brazi uriaşi, iar în spatele lor era zidul înalt al canionului luminat roşu-auriu de soarele aflat spre apus. Crengile dinspre vârf erau acoperite de un stol de păsări cu pene albastre strălucitoare care scoteau ţipete ascuţite, fugărindu-se una pe alta din creangă în creangă, penele reflectând toate nuanţele curcubeului.

Deodată, chiar în faţa lui Billy, zgomotele şi freamătul făcute de păsări a încetat fără nici un motiv aparent, atât de brusc de parcă un fel de forţă magică a apăsat pe un buton. Toate păsările au rămas tăcute pe crengi, nici măcar ciugulindu-şi penele.

Billy s-a uitat curios spre copaci, iar când Schaefer a intrat şi el în luminiş, indianul a ridicat trei degete, indicând o posibilă ambuscadă. Schaefer a fluturat o mână către ceilalţi membri ai echipei care ajungeau pe rând pe platou, şi toţi au încremenit pe poziţii.

Fără a avea nevoie de ordin, s-au mişcat încet şi uşor sub acoperirea desişului. Dillon a tras-o pe Anna lângă el, şi şi-a scos pumnalul. A înşfăcat-o pe fată de gulerul bluzei, trântind-o la pământ şi ţinând-o cu faţa în ţărână şi pumnalul la gât. Apoi i-a semnalat lui Ramirez să se apropie.

— Ia-o şi stai cu ochii pe ea, a ordonat, dându-i lui *chicano* mânerul pumnalului.

Apoi Dillon a dispărut în adâncul desişului, hotărât să preia comanda dacă exista vreun pericol.

Ramirez a ţinut pumnalul lipit de jugulara Annei, dar atenţia îi era distrasă pentru că cerceta cu nervozitate iarba înaltă din jurul lor. Tot timpul în alertă, gata să profite de o oportunitate, Anna s-a folosit de avantajul momentan pentru a lua un capăt de rădăcină aflat lângă faţa ei şi, cu mâinile legate, a tras-o lângă abdomen, în speranţa că-i va fi de folos.

În timp ce ceilalţi cercetau împrejurimile, Billy a rămas pe loc nemişcat, privind hipnotizat spre copaci. Era din nou conştient de densitatea stranie a aerului din jurul său, dar nu putea localiza nici o dovadă clară care să-i confirme suspiciunile – nici un sunet, nici o umbră, nici măcar un foşnet de frunze. *Macaw*-ii albaştri erau aşezaţi rânduri-rânduri pe ramurile *brazilor* (*sic!*) părând că fac mişto de el. Şi totuşi, era sigur că acolo era ceva, aşteptând, urmărindu-i, ceva foarte periculos. A rămas îndelung nemişcat ca o statuie, părând cufundat cu totul într-o transă autoindusă.

Schaefer, conştient că indianul său devine mistic, s-a dat mai aproape de Mac, ca şi cum ar fi căutat sprijinul unui „animal" militar dur şi necomplicat. Mac molfăia un chiştoc de ţigară, şi-l urmărea cu curiozitate pe siouxul din luminiş.

— Ce-l face să fie atât de ciudat?

— Încă nu ştiu, a replicat Schaefer lipsit de emoţie. Dar a dat de ceva. L-am mai văzut şi mai înainte făcând aşa, şi ştiu că trebuie să-l las în pace.

După încă două minute, Schaefer s-a dus încet în spatele lui Billy şi a rămas în aşteptare, în timp ce indianul devenea tot mai absorbit de ritualul său. Parţial conştient, şi-a dus mâna la gât, la şnurul de piele legat în jurul acestuia. A băgat pe sub el două degete, de parcă încerca să respire mai uşor. În mintea sa îşi imagina că acolo se află

ataşată o mică pungă de piele, în care se afla o pulbere neagră, un amestec puternic de ciuperci uscate şi ierburi mucegăite care i-ar adânci transa. În tot acest timp avea ochii larg deschişi, aţintiţi asupra coronamentului de frunze de deasupra, cu pupilele dilatate şi fără să clipească.

El atingea acum o altă dimensiune, punctul culminant al unei moşteniri de sute de ani de sensibilitate psihică, Billy fiind ultimul dintre şamanii tribului său. Nu se mai confruntase niciodată cu aşa ceva. Pe când şi-a deschis complet mintea pentru vibraţiile venite din necunoscutul şi nevăzutul din jurul său, s-a concentrat asupra *prezenţei* şi s-a cufundat în gânduri, pentru prima dată a fost plin de magie. Ceea ce Schaefer văzuse mai înainte în el, a fost doar o umbră a transformării sale de acum. Billy a fost întotdeauna cam ciudat, şi niţel rupt de realitate. Dar acum nu putea ignora ceea ce era. Întreaga viaţă aşteptase să ajungă la un nivel atât de profund.

Întotdeauna a fost înrădăcinat în memoria colectivă a tribului său, saturată de legende şi antice bătălii. A început să se legene în timp ce murmura o veche incantaţie siouxă, şi, deşi nu ar fi putut spune deloc ce înseamnă cuvintele, vedea clar imaginea. Legenda descria un adversar herculean venit de pe plaiurile de dincolo de cer, o creatură-zeu mânios care a ucis jumătate din poporul lui Billy. Asta s-a întâmplat cu o sută de generaţii în urmă. Dar incantaţia era foarte clară pentru că repeta iar şi iar că creatura-zeu se va întoarce din nou. Billy se cutremură de teamă, iar incantaţia i s-a oprit pe gât. Putea simţi respiraţia anticului ucigaş, iar recunoaşterea acestuia i-a trimis valuri de oroare prin suflet.

Acum, ochii lui Billy erau larg deschişi şi sticloşi, ca şi cum nu mai avea nevoie de ei ca să vadă. Acum se putea concentra direct asupra minţii alienului. Şi-a adunat întreaga putere până ce în urechi i-a răsunat pulsul sângelui. Sufletul i s-a deschis precum un proiector extradimensional; cerceta cerul junglei şi intercepta gândurile alienului, intrând prin mintea sa ca un laser. Dar intensitatea era chinuitoare, iar Billy a şovăit şi a încercat să se retragă, mintea sa urlând din cauza stresului produs de transă. Dangătul din mintea sa s-a accelerat devenind tot mai ascuţit când a început să se slăbească legătura cu alienul. Ştia că a întâlnit o forţă mai puternică decât toate cele o sută de generaţii. Apoi sufletul său a cedat, şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit în braţele lui Schaefer.

Maiorul l-a pus încet pe pământ, indianul respirând cu greutate în timp ce trăgea mult aer în piept. Era ca şi cum nu mai respirase deloc în ultimele cinci minute. Era complet învăluit de sudoare. Pulsul bătea cu furie, chipul îi era roşu, iar temperatura corpului îi urcase la 40^0C. Era ca un motor supraturat, supraalimentat, şi pentru o clipă Schaefer nu a fost sigur că-l mai poate readuce la normal.

Maiorul şi-a scos de la centură bidonul şi i-a turnat apă în gură lui Billy. Apoi a udat o batistă şi a pus-o pe ochii indianului. După două minute interminabile, Billy a clipit şi s-a holbat la Schaefer. Încă mai era bine ameţit, ca şi cum unele circuite ale creierului său erau arse iremediabil.

— Eşti OK, Billy? l-a întrebat Schaefer îngrijorat.

O clipă... nimic. Apoi, din senin, *macaw*-ii din copaci au început din nou să flecărească şi să cânte. Schaefer şi-a ridicat privirea. Câţiva zburau în cercuri strânse pe deasupra luminişului, ca şi cum ar fi încercat să-l farmece din nou pe Billy.

— Ăăă... da, *sir*, a dat Billy din cap cu slăbiciune, concentrându-se din nou asupra lumii reale.

Culoarea normală a revenit pe chipul său, şi s-a străduit să se ridice în şezut. Cu o mână a prins braţul maiorului, ca şi cum avea nevoie de o ancoră care să-l împiedice să cadă din nou în transă.

— Ce dracu s-a-ntâmplat? a întrebat Schaefer într-o şoaptă şuierătoare. Ce-ai văzut?

— Nu ştiu, *sir*, a răspuns Billy destul de confuz. Am avut acest vis. A fost ca o poveste pe care cineva încerca să mi-o spună. Doar că era ca şi cum eu ar fi trebuit să o ştiu deja.

Îşi scutură capul confuz.

— Ce poveste? a întrebat maiorul nerăbdător.

— Povestea acestui loc, spuse Billy cu un zâmbet ciudat. Creatura-zeu a fost şi ea aici.

Şi înainte ca maiorul să mai poată spune ceva, Billy a întins mâna, arătând spre un punct de pe sol. Schaefer s-a uitat atent şi abia acum a observat rămăşiţele abia vizibile ale unui zid ruinat, doar câteva pietre cu mortar între ele ce se iţeau printre frunzele căzute pe pământ. Faţeta uneia dintre pietre era incizată cu glife. Billy a făcut un semn circular cu mâna, şi deodată, Schaefer a înţeles că se aflau în mijlocul ruinelor uni uriaş templu prăbuşit.

— Zeu? spuse maiorul cu oarecare antipatie. Al cui zeu?

— E mereu acelaşi, a şoptit încet Billy, cu o privire mirată. Poporul meu şi acest popor – l-au văzut amândouă. Şi au aceeaşi credinţă. Cum că zeul se va întoarce.

Acum nu mai era nici o teamă în vocea lui Billy. Probabil că acesta era cel mai înfricoşător fapt dintre toate.

— OK, Tonto, ajunge, a replicat maiorul sec. Hai mai bine să o luăm din loc. Avem de luat un elicopter.

Şi s-a îndepărtat ca să-şi cheme oamenii, încercând să se convingă singur că creasta era liberă şi aşa era şi drumul în josul pantei. Se aflau la doar 5-6 km de locul de extragere, iar Billy nu a detectat nici o mişcare a inamicului, indiferent de ce altceva enigmatic i-a răvăşit mintea. Schaefer avea încredere în abilităţile lui Billy şi-i respecta instinctele. Dar nu avea ce face cu chestiile metafizice.

Când a părăsit luminişul, a aruncat în urmă o ultimă privire şi l-a văzut pe indian stând absolut nemişcat. În timp ce privea hipnotizat la ruinele templului, pe umăr i s-a aşezat un *macaw* albastru. Siouxul şi-a scuturat capul cu multă amărăciune.

9

Lângă stânca unde Dillon îl pusese pe Ramirez să păzească cu cuţitul la gât imprevizibila prizonieră, *chicano* s-a hotărât să înlocuiască pumnalul cu o armă veritabilă. Cuţitele îi aduceau prea mult aminte de mica lume din *barrio*; se simţea mai bine când ştia că are o arma încărcată. Cu plăcerea unui şmecheraş de liceu care face drifturi în parcare cu motocicleta sa *Harley*, şi-a mişcat umărul făcând să alunece cureaua lui M-202 de-a lungul braţului tatuat. Degetele au prins arma fix de mâner. Rânjind cu auto-satisfacţie, a extins unul dintre tuburi şi a mângâiat ceafa bronzată a Annei – o tachinare ameninţătoare. Apoi şi-a îndreptat atenţia asupra centurii încărcate ca să găsească un loc pentru pumnalul lui Dillon.

În *dansul* său macho a subestimat total gândirea rapidă a fetei şi reflexele prompte. În clipa când şi-a luat ochii de la ea, a sărit în picioare într-o clipită. Răsucindu-şi braţele legate într-o contorsionare furioasă pentru care ar fi invidiat-o chiar şi Houdini, l-a pocnit pe Ramirez direct peste ochiul drept cu bucata de lemn. Când s-a rupt în două de durere, Ramirez a văzut stele roşii-strălucitoare şi instinctiv, şi-a acoperit ochii cu mâna. Braţul cu arma i-a căzut neputincioasă. Din nou, Anna a profitat de avantajul momentan, de data aceasta lovindu-l atât de brutal în testicule, de parcă ar fi vrut să i le bage în intestine. Copleşit, lui Ramirez i-au ieşit ochii din orbite ca la broască. Parcă era în agonie. Încerca din greu să respire, ca un om care se îneacă, apoi a scos un icnet care părea că vine din adâncul stomacului. Reacţia mută nu a fost o dovadă de rezistenţă stoică, nici încercarea unui soldat hotărât să-şi păstreze mândria în faţa înfrângerii. A fost mai degrabă un gest pur involuntar, pe care îl fac bărbaţii când sunt răniţi atât de rău, încât ajung dincolo de limita răcnetului de durere.

În clipa următoare, Ramirez s-a prăbuşit la pământ ghemuit în poziţie fetală.

Anna Gonzales n-a mai frecat menta ca să vadă efectele loviturilor sale. A sprintat în susul pantei noroioase, făcându-şi drum printre ferigile cu frunze late. Pe creastă, a ezitat să aleagă o direcţie. Deşi îşi cunoştea jungla mai bine decât oricare dintre membrii commandoului, nu mai fusese niciodată pe aici, iar orice loc necercetat din bazinul Usamacinta era o aventură nouă. Se putea baza doar pe noroc şi pe instinct, şi ştia că nu

trebuie să treacă cu nici un preţ dincolo de graniţă. Ceea ce însemna salvarea pentru cei din echipa americană, pentru cei asemenea ei însemna moartea sigură.

S-a întors din nou în junglă, simţind căldura umedă înmagazinată de copaci. În urmă, îl putea auzi pe Ramirez, care abia dacă şi-a putut recupera capacitatea de a vorbi. Cu o voce plină de durerea provocată de *biluţele* rănite, durere ce-i străbătea trupul precum un şoc electric de mare voltaj, a reuşit să transmită o ameninţare.

— Pizdă nenorocită, am să-ţi tai gâtul.

Dar, deşi îl făcea să se simtă din nou bărbat, totuşi continua să fie paralizat, fără a se putea mişca deloc; cât despre urmărirea ei... Rănile lui chicano erau mai mult decât fizice. Pentru stinghereala şi mânia de a fi fost scos din joc de o femeie – de una cu mâinile legate! – va fi nevoie de o perioadă considerabil mai lungă de recuperare, decât pentru vânătaia de la ochi şi coaiele lovite. Din acest moment, Ramirez o ura pe rebela cu ochi negri cu o intensitate dincolo de raţiune. S-a sprijinit de un bolovan, apoi de un trunchi căzut, având în minte doar dorinţa de a-i scoate inima din piept, încet, cu maceta ce alungă. Dar, chiar şi cuprins de chinul durerii, a avut prezenţa de spirit de a-i striga pe ceilalţi să-i vină în ajutor.

Schaefer, care încă se mai gândea la povestea lui Billy despre templul zeului – încercând *să o uite!* – a auzit strigătul lui Ramirez şi l-a trimis imediat pe Hawkins să verifice.

— Du-te, irlandezule. Pas alergător.

Apoi maiorul s-a întors spre Dillon, care tocmai revenise dintr-o scurtă recunoaştere a desişurilor din împrejurimi unde nu găsise nimic.

— Prietena ta, fără îndoială, a şuierat Schaefer, la problema evidentă care se făcea auzită printre copaci odată cu strigătul lui Ramirez. N-ai auzit ce am spus de la început, *Officer* Dillon, a mârâit sarcastic, ridicând un deget ameninţător. De-acum înainte *eşti babysitter*ul târfuliţei. Şi nu care cumva să te mai pună dracu să te foloseşti de oamenii *mei*. Ai înţeles?

Răbdarea lui Schaefer pentru şeful cu muncă de birou se terminase. Dillon s-a uitat urât la el fără să spună nimic, dar întreaga sa atitudine a fost temperată de acest *cartonaş galben*.

Hawkins alerga prin junglă de-a lungul zidului canionului şi a ajuns la malul de piatră chiar la timp ca să o vadă pe Anna urcând pre creastă printre ferigi. S-a aplecat asupra lui Ramirez, aflat încă pe jumătate prăbuşit pe pământ, protejându-şi scrotul cu mâna. Hawkins s-a uitat de la prietenul său la ostatica fugitivă, prins între aceste două urgenţe.

Ramirez şi-a ridicat privirea, cu ochii încă umezi de durere. A simţit nehotărârea irlandezului.

— Sunt OK, a icnit. Prinde-o pe curvă, şi-a strecurat vorbele printre dinţii strânşi, ca şi cum sorta unui întreg război ar fi depins de aducerea ei înapoi.

Hawkins a sprintat în susul pantei, spre creastă, fiind probabil la cel mult o sută de paşi în urma ei, dar fără să fie sigur în ce direcţie a luat-o aceasta. Era jungla ei, nu a lui. De altfel, irlandezul avea mai puţină experienţă în câmpul tactic decât restul celor din echipă, mai ales pentru că fusese blocat într-un loc unde încerca să facă un radio din vechi lanterne ruginite.

Între timp, chiar şi cu mâinile legate, Anna – cu o condiţie fizică de gimnast – a sprintat ca un iepure printre copaci şi s-a pitit ca un şacal pe sub tufele de ferigi. Era atât de concentrată asupra evadării, încât a uitat de frica ei permanentă de pumele ce bântuiau prin zonă şi de viperele târâtoare pe care le putea deranja în fuga sa. Ea a crescut într-un oraş mare, iar marile sale triumfuri în *guerrilla* au constat în implantarea de bombe în clădirile guvernamentale şi ambasade. Mândră şi tenace, a acţionat cu unitatea sa în ascunzişul din jungle pentru a pregăti marea ofensivă, dar ceva din interiorul ei nu-şi pierduse niciodată teama de sălbăticie. În copilăria petrecută în marele oraş fusese răsfăţată de călugăriţe şi guvernante europene. Jungla, deşi aflată la doar câţiva kilometri depărtare, pentru ea era parcă de cealaltă parte a lumii.

Dacă ar fi ştiut *ce* anume o urmărea, gândul la şerpi şi feline sălbatice ar fi părut la fel de inocent ca visul unui copil.

De când Anna îl doborâse pe Ramirez cu doar câteva minute în urmă, alienul s-a aşezat pe ramurile de sus ale unui arbore de mahon ce domina malul stâncos. Curios şi preocupat, îl urmărea pe Ramirez care continua să-şi ţină mâinile la scrot, înţelegând instinctiv cine era învinsul şi cine învingătorul. Se uita după rebela care alerga spre creastă, cu un sentiment de triumf de se revărsa din propriul său suflet. Deodată, a tânjit după o victorie proprie, să se confrunte cu învingătorul, să-l doboare şi să-l *aibă* cu totul. Bucuros să se transforme el însuşi din modul observator în modul prădător, a cercetat repede cerul, până şi-a fixat atenţia pe un şoim care plutea graţios, cu aripile perfect întinse şi perfect nemişcat, în timp ce curenţii termici îl purtau pe valurile de aer. Intrusul nepământean a urmărit cu privirea zborul păsării. Apoi, cu puterea de captură a celui de-al şaselea său simţ, s-a fixat pe esenţa şoimului, mintea-i preluând controlul păsării, de parcă ar fi fost o jucărie telecomandată. Sufletul păsării a trecut în alien, posedat ca un zombi.

Pentru că alienul avea această putere, fără efort, asupra tuturor creaturilor întâlnite pe planeta-gazdă – toate, mai puţin omul. Putea ucide un om, dar nu avea puterea asupra lui – îl putea diseca până la nivelul structurii celulare, dar nu-i putea controla sufletul şi trupul. Poate că materia subtilă a sufletului era ceea ce-l făcea pe om impenetrabil pentru alien – omul care face dreptatea, omul care emite ideile. Oricum, era ceva ce-i lipsea acestuia, şi un motiv ca să distrugă specia cu totul, dacă nu exista nici o cale de a o poseda.

Cu aripile nemişcate, şoimul s-a prăbuşit fără suflare din aer, iar alienul l-a înhăţat. A ţinut pasărea paralizată cu ambele mâini cu trei degete, suflând uşor prin penele albe de pe gât. Apoi, şi-a aplecat capul aproape atingând pasărea, murmurând de parcă ar fi vrut să o liniştească – şi uimitoarea transformare s-a petrecut. Mai întâi pe pielea alienului s-au învârtejit toate nuanţele toamnei, amestecate şi agitate ca într-un caleidoscop, până ce s-au fixat la nuanţele de gri-ardezie ca ale penelor şoimului. Apoi forma s-a modificat şi s-a compresat până ce a ajuns exact cât pasărea. Când a fost clona exactă a vieţuitoarei a dat drumul din gheare şoimului mort, lăsându-l să cadă şi să fie consumat de prădătorii obişnuiţi.

După o clipă, şoimul reîncarnat şi-a fluturat aripile ca şi cum tocmai s-a trezit şi întâmpina noua zi. Ghearele ascuţite ca nişte lame au dat drumul crengii din vârful copacului. Plutind prin aer, s-a îndreptat către creastă, după Anna şi Hawkins. Spre deosebire de un şoim adevărat care ar fi plutit în cercuri graţioase, largi, alienul a tăiat aerul cu toată puterea, zburând cu maximum de viteză pe deasupra copacilor, îmbătat de nevoia sălbatică de a-şi doborî prada. Cu uşurinţă, a luat urma fetei, dar a depăşit-o cu o sută de metri, după care a virat înapoi cu graţia unui adevărat şoim.

Anna, străduindu-se să se îndepărteze cât mai mult de Hawkins, se uita neliniştită în urmă la fiecare câteva secunde. Sunetul de crenguţe rupte şi de frunze răvăşite creştea tot mai mult pentru că distanţa dintre ei se micşora. Deşi era împovărat cu radioul legat la spate şi cu M-202 pus pe umăr, irlandezul era în condiţie fizică perfectă şi sprinta neobosit după rebelă. Pentru că ea era atât de panicată, era uşor de urmărit. Chiar dacă povara îl încetinea, nici nu se punea problema să lase jos radioul. Rămânea întotdeauna asupra lui Hawkins – punct.

Când Anna a ieşit dintre copacii deşi în canion şi într-o zonă cu ferigi mai uşor de străbătut, încă mai avea un avans de vreo 30 de metri, dar epuizarea îşi spunea cuvântul, încetinind-o. După câteva clipe a ajuns într-un luminiş, un fel de alee lungă între rânduri de bambuşi înalţi, care creşteau atât de aliniaţi, încât păreau să fi fost plantaţi. Profitând de acest avantaj, ea a sprintat în lungul aleii cât de repede a putut, cu ultimul strop de energie, ca şi cum era pe cale să treacă o linie de finiş.

Hawkins a accelerat ritmul, micşorând distanţa dintre ei. S-a năpustit nebuneşte în lungul aleii de bambuşi, greutatea mare din spate împingându-l pe panta uşoară spre vale. Anna era la doar 3 m în faţa sa... 2 m... Apoi a alunecat puţin când a călcat pe un putregai, iar ezitarea de o clipă a fost şansa irlandezului. S-a aruncat înainte trântind-o la pământ. Imediat a imobilizat-o, fixându-i gâtul cu carabina. Apoi, cu piciorul a rostogolit-o cu faţa în sus şi i-a pus ţeava între ochi.

Anna îşi rostogolea ochii panicată, uitându-se fix în gaura neagră, ameninţătoare, a ţevii în timp ce-şi evalua frenetic alternativele. Cu coada ochiului a zărit o mişcare mai departe, pe alee. Hawkins, fiind cu spatele, nu a văzut nimic. Anna a presupus cu amărăciune că este un alt membru al commandoului care tocmai a ajuns şi el. Deci nu mai putea fi vorba de fugă. Ana şi-a mutat privirea de la ţeava armei la ochii reci ai irlandezului, întrebându-se la ce fel de tactică să apeleze – rugăminţi, seducţie, ţipete, plânset. A mai aruncat o privire în lungul aleii ca să vadă care dintre ceilalţi li se alătură, sperând că poate e negrul acela mai slab de inimă.

Şi deodată, acolo în iarbă, la vreo 20 de metri depărtare, era alienul, stând la vedere, pentru întâia oară nemaifăcând nici o încercare de a se camufla. Abandonase deghizarea ca şoim şi revenise la forma normală umanoidă – o creatură care văzută din unghiul Annei, părea aproape la fel de înaltă ca şi copacii. Pe pielea ei de cobră se învolburau culorile. Chipul ca o mască părea să se formeze din ochii mari ca nişte faguri galbeni. Şi-a fluturat arma deasupra capului într-o comuniune tăcută cu stelele războinice din adâncul spaţiului. Bătălia sa darwiniană cu un egal era, în sfârşit, pe cale să aibă loc.

Ivirea creaturii a fost atât de înfricoşătoare încât Anna aproape că a leşinat. Doar instinctul ei brut de supravieţuire a ţinut-o pe linia de plutire, iar impactul monstrului a făcut ca – temporar – să se şteargă rivalitatea ei de sânge cu soldaţii. Instantaneu, om contra om, s-a transformat în om contra diavol. Datorită şocului a făcut ochii mari, iar falca i-a căzut moale. A încercat să îngâne un avertisment pentru irlandez. Hawkins şi-a închipuit că e înspăimântată pentru că crede că o împuşcă.

— Ascultă, *poponeţ*, nu ne face şi tu probleme, OK? Încă nu eşti moartă şi nici noi nu suntem. Hai să păstrăm lucrurile aşa, da?

Ea nu a auzit nici una dintre vorbele lui, dar a ridicat braţul lipsit de vlagă, arătând în lungul aleii de bambuşi către alienul care-şi pregătea arma

— Uite... atenţie... în spatele tău, a şoptit în spaniolă, abia reuşind să respire.

Hawkins a crezut că face o încercare de a-i distrage atenţia, dar a observat teroarea reală din ochii ei şi i-a auzit tremurul vocii. S-a întors puţin ca să arunce o privire peste umăr în timp ce continua să ţină arma asupra fetei. Imediat a văzut ciudăţenia

estompată, cu contur neclar, care se apropia de ei, rotind un fel de sabie prin aerul de deasupra *capului*.

Părea că întregul *zid* al junglei se mişca odată cu alienul care se năpustea spre ei cu viteza unui fulger. Anna şi Hawkins au înlemnit la vederea lui şi instinctiv s-au apropiat unul de altul. Dar nu a fost timp suficient nici ca să gândească, cu atât mai puţin să acţioneze; totuşi Hawkins a reuşit să tragă un singur foc, glonţul ducându-se aiurea spre cer. A fost ultimul său gest de apărare.

Într-o clipită, arma alienului a tăiat prin gâtul lui Hawkins şi a ieşit prin partea cealaltă. Impactul l-a aruncat pe irlandez înapoi până ce a aterizat cu un zgomot înfundat în vegetaţia de pe sol, la vreo zece metri mai încolo. Anna a rămas şezând în stare de prostraţie, acoperită de sângele soldatului. Tremurând necontrolat, s-a târât în patru labe către o latură a aleii unde s-a ghemuit la rădăcina unui trunchi de bambus, suspinând ca un copil rătăcit. Îşi muşca degetele, cu faţa albă ca a unei fantome şi se uita fix la locul unde iarba era zdrobită, în locul unde zăcea trupul lui Hawkins. Începu să se roage din reflex, cuvintele revărsându-se fără sens din gura ei, dar sunetul lor era ca acela de la mânăstirea, unde le murmura alături de călugăriţe cu douăzeci de ani în urmă. Rochia albă a primei sale comuniuni părea a fi foarte îndepărtată, dar era singura rugăciune pe care şi-o reamintea.

Dincolo de tufişurile în care dispăruse Hawkins, cu braţele şi picioarele fluturând ca la o păpuşă stricată şi cu capul abia mai ţinându-se de trup doar prin câteva franjuri de tendoane tăiate, fără nici un pic de emoţie, alienul şi-a înfipt un deget în piciorul irlandezului, ca un cârlig de măcelărie. Apoi a tras trupul în junglă, ca pe un cerb vânat.

Anna era acum într-o stare catatonică şi nu mai vedea nimic. Chiar dacă i-ar fi revenit dorinţa de libertate, tot n-ar fi fost în stare să fugă de acolo. Acum ar fi avut şansa. Alienul părea să se fi mulţumit deocamdată cu un singur trofeu, ca şi cum trebuia să-şi concentreze întreaga minte pe examinarea microscopică a unui sigur specimen pur.

Anna ar fi putut fugi ca de un coşmar tropical febril, continuând să se ocupe cu bombele şi spionajul în capitala aflată în haos. Dar oroarea la care fusese martoră o dusese mult dincolo de punctul ei de echilibru. Nu a putut pleca, nici nu a putut considera totul ca pe un vis; a rămas ghemuită lângă trunchiul copacului, tremurând de parcă nu se va mai trezi nicicând.

10

În cotul canionului, restul oamenilor s-au adunat la semnalul lui Schaefer. Îi aşteptau pe Ramirez şi Hawkins, neliniştiţi precum caii închişi într-un ţarc, care simţeau apropierea unei pume. Fumau ţigări *Panama* ţinute în pumn şi cercetau umbrele înserării cu degetele gata să apese pe trăgaci. Toţi erau nerăbdători şi îngrijoraţi pentru cei doi plecaţi, mai ales după ce au auzit împuşcătura solitară. În tăcerea profundă lăsată după ce ecoul a dispărut, împuşcătura era un semn rău augur, ca o ameninţătoare ruletă rusească. Blain îşi legăna lansatorul de grenade, afectuos de parcă era primul său născut, băiat.

— Numai unul dintre maimuţoii ăia să-şi arate mecla şi-l trimit direct în mormântul bunică-sii, a mârâit prin colţul gurii către Mac.

Părea doar o ameninţare goală în acel loc unde nu mişca nimic omenesc şi nici nu părea să se desfăşoare ceva ce să semene cu un război. Dar nu clişeul era cel ce conta acum, aici. Mai degrabă vorbele – oricare – trebuiau să înlăture norul greu aflat asupra lor.

Mac a chicotit scurt:

— Pot să o omor eu pe cealaltă bunică?

A fost o replică menită să destindă intensitatea, chiar şi pentru o secundă numai.

Schaefer, ghemuit lângă Billy, încerca să priceapă ceva din vârtejul psihic din care siouxul tocmai ieşise. Maiorul, un adevărat baptist, crescut în spiritul de a nu crede în poveşti gen Moş Crăciun şi un fan al realităţii tridimensionale din creştet până-n tălpi, era îngrijorat de starea hipnotică a lui Billy. Totuşi, o cruzime atât de barbară ca ceea ce a urmat după doborârea elicopterului, nu mai întâlnise nici pe canalele din Da Nang, nici pe ţărmurile din Cambodgia. Poate că Billy vorbea ca un pacient nebun, dar Schaefer mai foarte bine că puştiul nu o mai luase pe arătură niciodată – nici măcar o singură dată. Aşa că maiorul a încercat să facă tot posibilul să înţeleagă ce anume voia să spună Billy.

— Hai să văd dacă am priceput bine, spuse Dutch încet, cu fruntea încruntată de scepticism. Zici că l-ai văzut pe Zeu, doar că acesta arăta ca un fel de monstru spaţial?

Billy stătea nemişcat, absolut concentrat pe viziunea sa.

— Se poate spune şi aşa, *sir*.

— Ce dracu e asta, *Zona Crepusculară*? Am destule probleme doar ca să ieşim vii din căcatul acesta de junglă.

Dar intuiţia lui Billy era atât de clară, convingerea atât de solidă, încât şi-a dat seama că nu aveau nici un minut de irosit pe un fel de curs introductiv în premoniţia psihică. Unul dintre motivele pentru care a reuşit să se conecteze atât de precis cu gândurile intrusului a fost acela că alienul a început să se concentreze mai individual asupra oamenilor, decât când îi captura sistematic doar pentru disecţie. Imediat a încercat să împărtăşească ceva cu indianul, recunoscând în el un fel de spirit oarecum înrudit. Aşa că acum Billy avea cea mai largă viziune asupra misiunii alienului, şi ştia că trebuie pur şi simplu să-l convingă pe maior să aibă încredere în el.

— *Sir*, trebuie să mă credeţi, aproape că se rugă. Suntem într-un pericol teribil. Acolo e o forţă... hai să-i spunem o *creatură*. I-a ucis deja pe cei trei din elicopter. Nici măcar nu ştiu dacă o putem opri. Dar acum vine după noi; sunt absolut sigur. Nu e timp de explicaţii, de unde ştiu. Dar jur, *Major*, crede-mă ce spun. Aş vrea să mă înşel, dar nu e aşa. Dacă mă înşel, îmi arunc tresele şi vând ţesături indiene pe autostrada 80 – aşa să fie, dacă mai ieşim vreodată vii de aici.

S-a uitat la Schaefer aşteptând, dar cu calmul unui om atins de vastitatea divinului.

— Doamne, Billy, a mârâit Schaefer, dând nedumerit din cap.

Dar ştia că trebuie să ia imediat o decizie.

— Bine, nu avem altă şansă, decât să mărim ritmul de deplasare. Indiferent ce-o fi acolo, n-am să stau şi să aştept autopsia – în nici un caz a mea. Preia conducerea, ca totdeauna. Dar nu spune nimănui despre treaba asta cu monstrul.

Schaefer s-a ridicat hotărât în picioare şi a fluierat către ceilalţi:

— OK, o luăm din loc!

Chiar când dădea ordinul, Ramirez a apărut şchiopătând în luminiş, cu sânge închegat pe frunte, şi dâre uscate pe obraji, ca un camuflaj de război. Stătea ca un spectru, clătinându-se de parcă era gata să leşine în orice clipă.

Primul l-a văzut Blain. În stilul său direct, tipic, a exclamat:

— Isuse, omule, arăţi de parcă-ai fi Dracula!

Ceilalţi s-au întors chiar în timp ce Blain vorbea, ghemuindu-se gata să deschidă focul, iar Ramirez şi-a spus povestea icnind.

— Fata... a şters-o, a explicat abia putând să respire. Hawkins s-a luat după ea, apoi, imediat, am auzit o împuşcătură. Aşa că m-am întors aici ca să vă iau pe voi. Trebuie să mergem, să-i găsim.

În timp ce Ramirez vorbea, Billy deja se strecura printre ferigi în susul pantei, spre creastă, pe calea cea mai scurtă către Hawkins şi fată. După sunetul împuşcăturii,

indianul ştia deja în ce direcţie să se îndrepte. Planul de a se îndrepta spre ieşirea din zonă fusese acum abandonat imediat ce s-a dat ordinul, doar pentru că unul dintre ai lor avea probleme.

Mac l-a ajutat pe Ramirez ca, împreună cu ceilalţi, să urce pe creastă, toţi amplasându-se într-o formaţie ofensiv/defensivă, acoperind fiecare centimetru de junglă cu armele gata să tragă în timp ce înaintau în forţă.

Abia dacă a durat două minute ca să depăşească locul de unde fugise Anna, şi să intre în aleea acoperită cu muşchi, unde locul crimei era încă proaspăt şi acoperit de resturile ultimei profanări de cadavru.

Billy a fost primul care a ajuns lângă fata epuizată emoţional, dar şi ceilalţi au ajuns imediat. Şase soldaţi commando stăteau în semicerc în jurul Annei, fiecare luptându-se cu o teamă care dădea să se transforme într-un adevărat coşmar; iar aceştia erau nişte oameni care şi-au petrecut viaţa înfruntând coşmarurile. Chipul stropit de sânge al Annei era plin de teroare, ochii goi, cu pupilele dilatate negre ca onixul, de parcă tocmai îl văzuse pe însuşi Satana. Nici măcar nu era conştientă de prezenţa commandoului.

Dillon a îngenuncheat lângă ea şi a scuturat-o uşor de umăr:

— Hei... hei, ce dracu s-a-ntâmplat? a întrebat-o, repetând din ce în ce mai tare, încercând să o readucă la realitate.

Dar era degeaba. Stătea ghemuită, tremurând, pierdută în coşmarul ei, refractară la orice stimul exterior, de parcă ar fi fost ceva şi mai teribil să-şi revină şi să povestească ce s-a întâmplat. Apoi Dillon i-a şters unele urme de sânge de pe faţă cu dosul palmei şi i-a întors cu grijă capul, cercetând dacă este rănită. Nu era.

— Nu cred că e sângele ei, a anunţat cu o voce uşor confuză.

Schaefer a ordonat sec şi, ignorând total faptul că acesta era la comandă, a preluat controlul:

— Dillon, rămâi cu ea. Ceilalţi, cercetăm zona.

Aptitudinile naturale de comandant au ieşit la suprafaţă clar şi cu putere în prezenţa pericolului. Ierarhia avea prea puţină importanţă în cazurile de criză care afectau oamenii până în adâncul sufletului. Oricum, Dillon era prea speriat ca să se împotrivească.

Billy cercetase deja zona imediat înconjurătoare şi a dat peste arma şi radioul lui Hawkins. S-a înapoiat lângă ceilalţi şi trântit pe pământ echipamentul stropit cu sânge

— *Major*, mai bine a-i cerceta astea acum, a spus Billy pe un ton de urgenţă.

— Hawkins? a întrebat Schaefer, deşi nu prea avea nevoie de un răspuns.

— Cred că da, a replicat Billy, cam speriat de adevăr.

— Hai să vedem!

Şi s-au răspândit cu toţii, Ramirez luând imediat urma prin muşchiul de pe alee până la zona de vegetaţie zdrobită de trupul căzut al lui Hawkins, unde s-a apropiat de trunchiul unui bambus. Strecurându-se printre ramurile rupte, cu capul şi testiculele încă pulsând de durere, Ramirez a păşit drept într-o grămadă de organe umane însângerate aflate la rădăcina trunchiului. Muştele obraznice deja roiau pe intestinele împrăştiate.

Schaefer se afla chiar în spatele lui *chicano* şi s-a holbat înmărmurit la grămada însângerată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce..., a murmurat cu amărăciune, gândindu-se înfiorat cât de teribil de crudă putea fi o lume păgână.

Şi chiar dacă întotdeauna susţinuse că el nu crede în nimic, acum se rugă pentru ceva care să-i ajute. Orice.

— Cred că e Hawkins, *Major*, spuse Billy.

— Şi-atunci unde dracu îi este trupul? s-a răstit Schaefer.

Billy a arătat către un punct de pe sol, aflat la vreo doi metri mai încolo.

— Urme, *Major*.

Erau nişte urme de „picioare" cu trei degete, lungi de aproape 45 cm, care se îndreptau spre junglă. O gaură adâncă care marca călcâiele alienului era imprimată în pământ în spatele fiecărei urme. Schaefer a înghiţit cu greu, simţind o senzaţie dureroasă în stomac. În acel moment a realizat că nu mai poate nega evidenţa. Iar Billy categoric nu va vinde ţesături în Louisiana.

— Ce mama dracu? a icnit Blain, uitându-se incredul la urmele de pe jos. Nici chiar avortonii din Contras nu poartă ghete ruseşti care să lase asemenea urme imprimate. Asta nu e *guerrilla*. Astea nu sunt nici măcar...

Şi a rămas tăcut, el care întotdeauna avea ceva de spus, chiar şi atunci când gloanţele şuierau în jurul său.

Schaefer i-a completat spusele:

— ...nici măcar nu sunt omeneşti, spuse pe un ton grav. Şi nici de animal.

— Păi, atunci..., a şoptit Blain.

— Prietene, nici măcar nu avem un nume pentru *asta*. Atât de gravă este situaţia.

Fără nici o altă vorbă au început să urmeze urmele, până ce au ajuns la un punct aflat la vreo 50 de metri de grămada hidoasă de intestine – unde urmele pur şi simplu s-au oprit, ca şi cum *ceea ce* le-a făcut s-a topit în aer sau s-a înălţat la cer.

Schaefer a reflectat o secundă asupra situaţiei.

— OK, înapoi la fată. E singura noastră speranţă să avem un răspuns.

În timp ce commandoul se întorcea la locul unde rebela era supravegheată de Dillon, aceasta începea să-şi revină. De pe buze i-a scăpat un geamăt slab, de parcă

implora să se întoarcă la realitate. Când maiorul s-a apropiat la doar câţiva paşi de ea, cu mâinile în şolduri, Dillon tocmai îi umezea buzele cu apa din bidon. Ea s-a uitat la Schaefer şi străduindu-se să se concentreze. Statura masivă arunca asupra ei o umbră care bloca tot soarele portocaliu. Părea să fie recunoscătoare pentru ideea de răcoare, dar... avea şi un aer compătimitor. *Scânteia* şi furia, întregul spirit rebel, erau eliminate din mintea sa.

Schaefer a înţeles cât de ameninţător putea să arate, aşa că s-a ghemuit lângă ea şi i-a vorbit într-o spaniolă blândă, încercând să obţină un răspuns. I-a luat mâna într-un gest de armistiţiu.

— Omul meu te-a ajuns din urmă, nu-i aşa? Apoi s-a întâmplat ceva. Cine v-a atacat? Cum a ajuns sângele acesta pe tine?

Anna l-a privit pe maior, confuză şi cu ochii în lacrimi. Pentru prima oară după atac, ea a început să formuleze unele cuvinte, abia inteligibile, dar măcar vorbea, în fine.

— Toată... jungla... a înviat, s-a bâlbâit. Mai mult decât un jaguar... mai mult decât toţi şerpii... La spintecat şi l-a aruncat... acolo...

Arătă spre tufişurile zdrobite, locul unde aterizase trupul dezarticulat al lui Hawkins.

Ceilalţi oameni stăteau nemişcaţi la câţiva paşi depărtare.

— Cristoase, bate câmpii... n-are nici un sens ce spune, a izbucnit Dillon. Au fost blestemaţii de *guerrillas*, ea ştie foarte bine asta. Tot ce avem de făcut e să ne luăm după ei şi să-i *terminăm*. Haideţi!

Ramirez, căutând disperat o explicaţie logică şi înspăimântat de adevăr, a încropit rapid o povestioară.

— Probabil că nişte „maimuţe" ne-au urmărit tot drumul de la plecarea din tabără, *Major*, spuse cu o siguranţă ce se voia categorică. Billy le-a auzit. Ea ne-a tras-o şi a fugit, a continuat arătând către fata şocată. „Maimuţoii" ne-au aşteptat tot timpul. Trebuia să o lichidez pe curvă atunci când am avut ocazia, a şuierat mânios.

Schaefer privea arma şi radioul lui Hawkins pline de sânge, apoi înapoi la Anna, analizând indiciile evidente şi încercând să le potrivească oricărei alte explicaţii, în afara celei a lui Billy.

— De ce nu au luat radioul şi arma? a întrebat sec, punctând prima *gaură* în povestea lui Ramirez. Dacă au venit să o salveze, cum de au uitat să o ia?

Nici un răspuns. Toţi erau uluiţi şi confuzi. Apoi Billy a rupt tăcerea, încruntat:

— Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Davis.

Tonul sigur al vocii sale era categoric.

Instantaneu, Schaefer a fost roşu de furie, neîngăduitor şi dârz. Şi-a făcut cunoscute intenţiile cât se poate de clar:

— Vreau ca Hawkins să fie găsit, a ordonat, uitându-se la ceilalţi. Dispozitiv de cercetare, câte doi. Cincizeci de metri, s-a răstit, indicând distanţa de junglă pe care voia să fie *periată* centimetru cu centimetru. S-a lovit cu pumnul în palmă, gata să explodeze de frustrare.

Soldaţii s-au răspândit în jungla întunecoasă, cercetând totul, tufiş cu tufiş, ramură cu ramură. Schaefer a ajuns lângă un sicomor înalt care avea la rădăcină un covor gros de muşchi. Privirea atentă i-a fost atrasă de o pată roşie, strălucitoare, de vreo 10 cm, care contrasta puternic cu fondul verde. Maiorul s-a lăsat pe vine şi a studiat-o, apoi a atins-o cu vârful degetului arătător.

— Sânge, şi-a spus sieşi.

Umerii i s-au lăsat uşor, parcă anticipând amărăciunea ce urma. În aceeaşi clipă, un strop de lichid roşu a căzut cu un plescăit în centrul petei. Reflex, şi-a ridicat privirea, strângând din fălci în aşteptarea altei orori. În frunzişul des de deasupra sa a văzut şi mai multe picături roşii care cădeau încet din frunză în frunză de pe ramurile de sus. Frunzele uscate, maronii, ale sicomorului, scoteau un foşnet jalnic.

Apoi l-a văzut atârnând atât de sus, încât era practic în vârful copacului. Suspendat de glezne, la fel ca cei din echipa lui Davis, trupul lui Hawkins se balansa ca un fanion hidos, cu toracele şi abdomenul deschise şi golite de organe.

Peste zumzăitul general al junglei, singurele sunete care se mai auzea erau ţipetele ascuţite ale unei perechi de vulturi care îşi disputau drepturile la carne. Cadavrul era atârnat ca o carcasă de animal pusă la uscat în vânt şi soare, iar briza uşoară care adia printre vârfurile copacilor îl balansa uşor, mişcarea stranie dând iluzia înfricoşătoare de viaţă după moarte. Şi nu se auzea nici un vaiet, nici un strigăt. Oricât de îngrozitoare, moartea era la fel de sobră ca întotdeauna. Jungla sufocantă şi lipsită de compasiune nici măcar nu a băgat de seamă.

Fără să clipească, Schaefer se uita fix la priveliştea înfiorătoare. Fără să-şi ia ochii de la trupul mutilat al irlandezului, a scos un fluierat uşor, semnal de adunare pentru camarazii săi. A sunat lipsit de speranţă, sobru ca un imn funebru. Nimeni nu a avut nici o îndoială că sunt chemaţi la locul unei morţi.

Maiorul era prea absorbit ca să bage de seamă că Blain a sosit primul, aşa încât solidul commando nu a spus nimic, ci doar a urmărit direcţia privirii lui Schaefer. Chiar şi un veteran tăbăcit ca Blain, martor şi uneori participant la acte de barbarie crudă, a rămas tăcut şi înlemnit. Gura lui – care nu mai fusese lipsită de tutunul de mestecat încă de la vârsta de 12 ani – s-a căscat, cocoloşul de tutun a căzut pe catarama centurii şi de

acolo pe pământ, urmat de un şuvoi gros de salivă galben-maronie care i s-a revărsat pe bărbie. Şi-a şters gura cu mâneca murdară, apoi, instinctiv şi fără nici un cuvânt, şi-a luat arma de la umăr, a tras siguranţa, şi a îndreptat ţeava spre junglă, de parcă aceasta aparţinea unei planete străine.

Pentru că irlandezul era primul membru al echipei ucis în acţiune în toţi cei 7 ani de când operau ca o unitate. Davis şi ai lui au participat împreună cu ei fie într-o misiune, fie în alta, dar nu erau parte a frăţiei celor şase. Hawkins era unul de-al lor. Până în acest moment ei fuseseră – într-un fel – invincibili.

Dar acum s-a rupt ceva, şi se putea întâmpla orice.

11

Când s-au adunat şi ceilalţi, Blain şi-a tăiat altă bucată de tutun şi s-a mişcat impulsiv, cercetând jungla cu arma gata să deschidă focul, disperat pentru răzbunare. În tot acest timp bolborosea către sine ceva despre bastarzii de rebeli pe care planifica să-i „prelucreze" cu maceta şi săi trimită în proţap la grătarul din iad. În tăcere, i-a promis lui Hawkins că oricine sau orice îi va ieşi în cale va fi ca şi mort. Dar, chiar şi în furia sa, era deosebit de atent la orice indiciu l-ar putea oferi jungla referitor la prezenţa inamicului – un trosnet de crenguţă, o sclipire metalică printre ramurile copacilor.

După un minut, a fost oprit de un foşnet în adâncul frunzişului aflat la vreo 10 m în faţa sa. Foarte atent şi în linişte, şi-a ridicat mitraliera gatling şi a ţintit în direcţia zgomotului.

— Ia ieşiţi la vedere, labagiilor! a şuierat cu un rânjet dement, anticipând răzbunarea. Hai să vă văd faţa de cur ca să v-o umplu cu gloanţe!

Şi a început să apese încet pe trăgaci, parcă în extaz, momentul potrivit.

Aştepta un terorist – poate doi, poate mai mulţi. Nu conta. Şi o duzină l-ar fi mulţumit. Ar fi golit întreaga bandă de cartuşe şi i-ar fi făcut franjuri pe toţi. Zgomotul a crescut mai distinct, iar Blain şi-a ţinut respiraţia pentru ca arma să rămână nemişcată.

— Hai, nenorociţilor... drept în cătare, a şoptit. Bătrâna sculă nu mai are răbdare.

Deodată... zgomot de năvală... şi un mic tapir a ţâşnit dintre frunze, guiţând, a traversat în fugă luminişul şi s-a afundat în iarba din canion. Blain a clipit, apoi a răsuflat uşurat, urmărind cu ochii animalul ce dispărea.

— *Shit!* a bombănit exasperat.

Trupul său, tensionat din cap până în picioare de alertă, s-a relaxat la vederea animalului, devenind aproape neputincios.

Dar chiar când a permis simţurilor să se liniştească şi a ieşit din starea de alertă, a simţit o senzaţie curioasă de arsură pătrunzătoare între umeri. Şi, răsunând batjocuritor în urechile sale, a putut auzi vocea lui Hawkins venind parcă de sub apă: *Hei, Blain, ai auzit vreodată de periuţa de dinţi?*

Înfiorat, Blain s-a uitat la vârful ce-i ieşea din piept şi la sângele ce ţâşnea prin gaura din bluză.

A ridicând mitraliera... o secundă prea târziu, doar după ce a fost străpuns de lancea alienului. Creatura a atacat în propriul său concept de timp, o mişcare neclară, neomenesc de rapidă, măsurată în milisecunde. Arma ascuţită ca un brici a intrat în spatele lui Blain, secţionând coloana vertebrală cu o forţă atât de uimitoare încât a ieşit prin piept. A mai putut doar să scoată o jumătate de strigăt care s-a pierdut în junglă, printre ţipetele papagalilor, a maimuţelor albastre, şi scârţâitul făcut de picioarele milioanelor de greieri.

Lancea alienului a străpuns şi inima lui Blain pe care a smuls-o din trup, organul rămânând ataşat de vârful acesteia ca un fel de trofeu macabru. O sută de preoţi maiaşi s-au răsucit în mormintele lor din temple. Apoi arma mortală a izbit un trunchi de bambus, şi inima a explodat într-o masă sângerândă, informă, la fel de nelalocul ei pe scoarţa copacului, ca şi însăşi prezenţa alienului. Cadavrul lui Blain, timp de câteva secunde – ce pentru un observator au părut a fi ore – a rămas în picioare, apoi a căzut la pământ. Gaura enormă din pieptul lui Blain era suficient de mare ca să se poată strecura prin ea un tapir.

Aflat în apropiere, Mac a auzit ţipătul scurt al lui Blain şi s-a năpustit în direcţia sunetului. Când a ieşit în luminişul unde se aflase Blain cu doar câteva secunde mai înainte, nu a văzut nimic decât o urmă proaspătă de târâre pe pământ; iar dincolo de ea lancea alienului care încă vibra înfiptă în copac. Cu M-22 pregătit, Mac s-a apropiat, tocmai la timp ca să poată auzi un fel de sunet asemănător cu cel făcut de un ţăran flămând care-şi sorbăie *zupa* direct din castron, fără lingură.

S-a oprit o secundă ca să asculte, dezorientat, apoi a dat deoparte o frunză maronie şi a văzut retragerea masivei creaturi cu două picioare – nu primată, nu om, ci un războinic, fără îndoială – care alerga printre copaci. Întins pe pământ, la doar câţiva centimetri depărtare era ceea ce mai rămăsese din trupul lui Blain golit de organe; un rinichi şi câţiva metri de intestine erau răspândite prin apropiere, împrăştiate de monstrul care fugise.

Soldatul a rămas şocat, simţind în gură gustul bananei pe care o înghiţise înaintea atacului rebelilor. A întors capul într-o parte şi a vomat masa galbenă pe jumătate digerată, apoi şi-a scuturat capul şi a gemut tare, ştergându-şi ochii neîncrezători.

Dar şi-a înăbuşit repede amărăciunea, lăsându-se cuprins de pasiunea răzbunării. Şi-a adunat minţile, a ridicat arma de la piept şi a orientat-o fără să mai ochească în direcţia unde a dispărut alienul. În timp ce sfârteca copacii, scotea un urlet războinic primitiv – nu strigătul învăţat în perioada de instrucţie, ci unul care izvora direct din suflet, un vaiet neconsolat de agonie al unui bărbat ce şi-a pierdut fratele.

A golit o magazie întreagă trăgând de la şold, înainte de a se gândi să-i cheme pe ceilalţi. Orice fiinţă vie aflată pe o rază de trei kilometri a auzit răcnetul brutal al lui Mac şi tunetul rafalei. Imediat, commandoul s-a pus în mişcare, alergând frenetic prin desiş, de parcă acum era şansa lor de a-şi potoli oarecum coşmarul.

Când Mac şi-a epuizat muniţia, s-a aplecat şi a luat *bătrâna sculă* a prietenului său, pe care o scăpase în agonia morţii. Din nou, a început să secere cu gloanţe vegetaţia verde-întunecată, zburătăcind aşchii din trunchiurile copacilor, de parcă jungla însăşi trebuia să moară pentru cele întâmplate. Avea ochii unui posedat în timp ce baleia ţeava mitralierei dintr-o parte în alta. Toate rezervele interioare pe care le putea avea un om, Mac le-a *ars* ca o flacără albă, apoi... s-a mobilizat şi mai mult şi a continuat să *ardă*. În starea sa de furie incontrolabilă ar fi nivelat cu plăcere întreaga ţară şi toate dictaturile putrede învecinate, orice... numai să pedepsească pe cei responsabili de moartea celui mai bun prieten al său.

Ceilalţi din commando au ajuns lângă el unul câte unul, năvălind din frunzişul sufocant.

— Ce mama dracu-ntâmplă? s-a repezit Ramirez la Mac, zbierând ca să se facă auzit peste vuietul făcut de mitralieră.

Mac a răspuns răcnind şi el, fără să contenească nici o clipă focul:

— L-a doborât pe Blain! A fugit într-acolo!

A continuat să tragă şuvoiul neîntrerupt de gloanţe aşchiind bambuşii din direcţia arătată.

— Stai să-ţi fac niţică lumină! a şuierat Ramirez cu o urmă de umor negru, şi lansatorul său a *whump* două grenade în junglă.

După trei secunde o pereche de explozii asurzitoare au împrăştiat fragmente de ţărână, frunze şi lemne, doborând şi păsările din cer, odată cu strălucirea orbitoare a fosforului.

Apoi, haosul a fost urmat de o linişte adâncă la fel ca după un cutremur, ca şi cum întreaga lume îşi trăgea sufletul după şocul durerii.

Alienul, care alerga printre copaci, s-a oprit când flashul orbitor al grenadelor i-a scurtcircuitat vederea în infraroşu, lăsându-l pe moment paralizat. Pe când stătea nemişcat şi ghemuit, un şrapnel a şuierat prin aer şi s-a înfipt adânc în umărul său masiv.

Durerea abia a simţit-o, dar tăietura a fost suficient de adâncă încât să provoace sângerarea – un lichid gelificat, translucid, de culoarea ambrei – care a stropit frunzele unui arbust.

Grupul de oameni – acum şi cu Schaefer şi Dillon care o trăgea pe Anna după el – stăteau în luminiş cu ochii larg deschişi, cu urechile ţiuind dureros... şi aşteptau ca jungla

să reacţioneze. Pentru câteva clipe, singura mişcare a fost doar fumul albastru-pal care se ridica din ţevile gatlingului din mâinile lui Mac. Şi fiecare dintre ei părea ca şi cum habar n-avea ce trebuia să urmeze. Deodată, duzina de războaie la care participaseră nu mai însemna nimic, iar eficienţa lor în luptă – şi numărul mare de victime făcute – plus formidabila bravură şi norocul erau la el de neînsemnate precum zborul unor roiuri de albine în adâncul pădurilor.

Anna s-a smuls din mâna lui Dillon şi s-a năpustit către trupul lui Blain ca şi cum ar fi fost atrasă de un fel de vrajă. În timp ce se uita în jos la trupul mutilat, în ochii ei a reapărut teroarea. Dar de această dată nu a mai devenit rigidă ca în stare de şoc cum se întâmplase când Hawkins s-a luat la trântă cu soarta. Schaefer o urmărea atent, ştiind că fetei îi revin amintirile, iar raportul lui Mac putea aduce puţină lumină asupra felului cum funcţionează mintea inamicului. În timp ce Anna privea transfigurată de oroare, maiorul se uita la cei doi martori nerăbdător să afle nişte răspunsuri.

Mac a vorbit primul, bâlbâindu-se:

— L-am... l-am văzut...

— Ce? Ai văzut... CE?

— L-am văzut, a repetat monoton. O *chestie* a dracului...

Şi vocea i s-a frânt ca şi cum nu avea cuvinte ca să descrie.

Apoi Mac şi Anna, amândoi privind cadavrul de jos, şi-au ridicat simultan capetele. Au schimbat o privire semnificativă, ca şi cum şi-ar fi împărtăşit un secret comun. Acelaşi *lucru* îi făcuse pe amândoi să tacă.

Schaefer nu mai avea răbdare. S-a întors către Mac şi a strigat:

— Mac! Mac! Uite-te la mine, fir-ar să fie!

Soldatul cel dur privea în gol, cu chipul amorţit de şoc. Trăsese toate cartuşele. Acum, nemaiavând puterea dată de armă, furia sa era inutilă.

— Cine a făcut asta? a întrebat Schaefer, scuturându-l furios de umăr.

Deodată – în timp ce ieşea din transă – Mac a devenit şi el furios, pentru că nu avea nici o explicaţie:

— Habar nu am cine dracu a făcut-o, spuse dezgustat. Ceva teribil... mare cât o gorilă, doar că nu avea păr. Am văzut, *Major*, am văzut, a insistat aproape patetic, de parcă s-ar fi temut că nu-l crede nimeni.

În timp ce Mac se străduia să descrie alienul, Ramirez, care cercetase zona dimprejur, s-a întors alergând la grupul care, acum, avea un om mai puţin.

— Nimic, *Major*. Nici cea mai mică urmă, a raportat furios şi frustrat. Ca şi cum ar fi dispărut într-o gaură din pământ.

Soldaţii uimiţi şi dezorientaţi s-au dat instinctiv mai aproape de Schaefer, adunându-se în jurul său ca şi cum ar fi căutat confortul şi îndrumarea liderului lor. Schaefer şi-a ridicat privirea către cerul cu nuanţe galbene care începea să se acopere cu nori grei, întunecaţi, ziua coborând spre asfinţitul care nu aducea răcoare, ci doar mai multă sălbăticie.

— Să profităm cât mai este lumină, a spus încet. Vreau o poziţie defensivă aranjată pe creastă. Goliţi-vă toate buzunarele. Vom avea nevoie de tot ce avem.

Mac, care era atât de agitat încât mârâia ca o pumă încolţită, s-a forţat să-şi recâştige calmul, măcar cât să-şi poată face din nou treaba.

— Da, *sir*, i-a replicat cu vigurozitate lui Schaefer, uşurat să-şi facă de lucru într-un proiect care să-l distragă de la amărăciunea şi furia provocate de moartea lui Blain.

Dar, chiar şi Schaefer era nervos. A înţeles că inamicul său nevăzut era un magician al tacticii care avea în mânecă tertipuri la care ei nici măcar nu visau. Fragmente de indicii, vagi, au început să fie încet adunate la un loc, confirmând spusele lui Billy că pe acolo bântuia un fel de ucigaş nepământean.

Pe când umbrele purpurii ale junglei deveneau tot mai întunecate, maiorul ştia că echipa sa va fi şi mai vulnerabilă la acţiunile misteriosului *predator* care-i dobora oamenii unul câte unul.

Dar cel mai neliniştitor fapt era acesta: până acum, Schaefer a fost întotdeauna capabil să înţeleagă exact de ce-l urăşte inamicul. Se aflau pe poziţii adverse în război şi luptau precum eroii, cât de bine puteau. Aici nu era sigur de absolut nimic. Inamicul a apărut de nicăieri, şi nu avea nici armată, nici ţară, nici crez, nici îndurare.

Deşi erau în criză de timp, Schaefer s-a simţit dator să-i acorde lui Blain un ultim omagiu – fie el minimal şi temporar – înainte de a pregăti tabăra pentru noapte.

— Puneţi-l în *poncho*-ul său, spuse maiorul, arătând spre trupul mutilat. Îl vom îngropa în zori.

— Mă ocup *eu* de el, a intervenit urgent Mac, hotărât să aibă grijă de prietenul său chiar şi după moartea acestuia.

Şi în timp ce Mac se ocupa de ceea ce putea fi considerat a fi – date fiind condiţiile – o ceremonie funerară, restul commandoului a urcat către locul ales de Schaefer pentru tabără. Anna, cu ochii pe desişul din apropiere, s-a desprins de grup nebăgată în seamă de ceilalţi. Au înţeles cu toţii că era prea îngrozită pentru a mai încerca să fugă. Oricum, nu făcea o încercare de a evada. Observase printre frunze o pată portocalie strălucitoare. Când s-a apropiat de frunziş, şi-a înmuiat degetele în sângele alienului, în a cărui culoare şi iridescenţă părea a fi fost distilate toate nuanţele orhideelor din junglă.

A atins cu delicateţe lichidul ca o sevă, apoi şi-a apropiat mâna de ochi şi a examinat cu curiozitatea şi inocenţa unui copil care ţine pentru prima dată între degete aripile unui fluture. De fapt, Anna încă nu-şi revenise întru totul la realitate. Deşi era din nou *funcţională*, o parte din *ea* era adăpostită într-o zonă *buffer* a minţii, unde totul era liniştit şi frumos ca o poveste cu zâne. Era acum izolată de teroarea maximă la care fusese martoră mai devreme, iar fascinaţia ei pentru culoarea profundă de ambră a sângelui cristalin al alienului era o cale de a pretinde că acel coşmar nu s-a întâmplat niciodată.

Pe când studia absentă substanţa ciudată, adulmecând-o uşor, Dillon s-a apropiat din spatele ei. Ea şi-a ridicat privirea zâmbind când el i-a făcut semn să îl urmeze. Anna s-a ridicat ca un copil ascultător, ştergându-şi distrată degetele lipicioase de pantalonii uniformei.

Apoi, Dillon şi ascultătoarea Anna – acum antiteza amazoanei sălbatice care fusese capturată în tabăra *guerrillei* – s-au apropiat de ceilalţi aflaţi în susul pantei.

Cei din commando începuseră să-şi pună la punct defensiva taberei într-un pâlc des de brazi (*sic!*) aflat la baza unui zid stâncos al canionului. Săpaseră deja gropi individuale ca locaşuri de tragere, iar Ramirez, Billy şi Mac stăteau într-un genunchi în ale lor cu armele încărcate şi gata să deschidă focul. Camuflajul uniformelor lor transpirate se potrivea perfect împrejurimilor, verdele şi pământiul dizolvându-se în lumina apusului, tonurile întunecate amestecându-se într-un mod aproape magic – exceptând doar, prin comparaţie, capacitatea alienului al cărui camuflaj era cu ani lumină mai avansat.

Dillon a ajutat-o pe Anna să se aşeze într-un adăpost individual în care ea s-a ghemuit în starea ei de *pe jumătate dusă*, legănându-se încet şi metodic ca un pacient de la psihiatrie aflat sub influenţa unor doze mari de medicamente. Din când în când se uita la petele de sânge ale alienului de pe pantalon, care străluceau delicat cu o slabă luminozitate portocalie în întunericul ce se lăsa. Cu încetineală şi-a dus o mână către pată, a mângâiat-o uşor, apoi şi-a ţinut respiraţia înfiorată, ca şi cum amintirea atacului brutal asupra lui Hawkins ar fi răzbătut la suprafaţă din adâncul subconştientului. Al doilea şoc păru să o liniştească, şi a intrat într-o stare de picoteală.

În apropiere, Mac întindea prin iarbă firul unei capcane, pe care-l acoperea cu frunze. După ce a înconjurat o zonă largă de vreo 15 m, până ce nu a mai rămas nici o deschidere în perimetru, s-a întors în tabără, şi i-a raportat lui Schaefer.

— Am instalat cea mai mare parte dintre rachetele luminoase. Şi două *claymore* imediat în afara perimetrului. Ni'ica nu se poate apropia fără să declanşeze cevaşilea.

— Bună treabă, sergent, a confirmat Schaefer scurt, în timp ce mintea sa încerca să proceseze o sută de detalii.

Apoi, brusc conştient de legătura ruptă dintre Blain şi Mac, a adăugat încet:

— Îmi pare rău, Taure. Nu e uşor niciodată. A fost un soldat bun.

— Eu n-am avut nici un frate. El a fost fratele meu, a replicat Mac simplu, ca pe un fapt de la sine înţeles, strângându-şi buzele ca pentru a-şi contola emoţia.

Apoi s-a îndreptat către locul unde se afla trupul lui Blain învelit în *poncho*, la marginea taberei. A dezvelit chipul acestuia, pe care se aşezase liniştea morţii, părând că doarme. Arma care l-a ucis nu a lăsat nici un semn aici, şi lumina palidă a înserării îndulcea cenuşiul morţii. Mac a scos încet din buzunarul de la bluza lui Blain bidonaşul din care băuseră amândoi în acea zi, mai devreme.

Stratul de crom era cam şters şi lăsa la vedere alama de dedesubt. Mac şi-a suflecat o mânecă, întorcând-o pe dos ca să expună o zonă mai curată a ţesăturii din bumbac şi a frecat bidonul de ea cu grijă, cu mişcări circulare, ca şi cum lustruia o bijuterie de mare preţ. Inscripţia exterioară – Divizia 101 Aeropurtată – încă mai era vizibilă pe una dintre feţe. A fost Compania în care Mac şi Blain au servit împreună în Nam, acum 14 ani.

A deşurubat dopul cu demnitatea unui sacerdot şi a ridicat bidonaşul la buze, sorbind o înghiţitură de whiskey acru, din borhot, atent să mai lase de o încă o gură zdravănă. După care a înşurubat dopul la loc, şi, cu blândeţe, a pus bidonaşul la loc în buzunarul lui Blain.

— Habar n-am un'te duci, frăţicule, da' pun pariu că asta o să-ţi pice bine.

După o clipă de meditaţie, şi-a salutat pentru ultima dată prietenul. Apoi l-a acoperit cu *poncho*.

— *Adios*, camarade.

12

După ce praful stârnit de explozie s-a aşezat şi *flash*urile grenadelor s-au stins în umbrele amurgului, alienul şi-a scuturat capul când a început să-i revină vederea în infraroşu. S-a uitat la trupul gol al lui Hawkins; şi-a înfipt degetul prehensibil cu gheară adânc în coapsa irlandezului de parcă cadavrul acestuia era o bucată de carne atârnată în cârligul unui măcelar. Cu oarecare dificultate, creatura şi-a târât cea mai nouă victimă printre lianele atârnătoare ale junglei ca pe un sac de pietre. Nu avea conceptul durerii omeneşti provocate de pierderea camaradului şi de furia turbată care-i cuprinsese pe supravieţuitorii commandoului. Uciderea era doar un mijloc simplu ca ceva să se sfârşească, şi nu avea mai multă semnificaţie decât doborârea copacilor pentru a face loc de aterizare navei spaţiale. Doar speciile inferioare mureau pe planeta natală a alienului. Formele superioare se transformau la nesfârşit, încât nu ocupau niciodată destul timp un trup cât să ajungă să moară. „Năpârleau" precum şerpii. De aceea, creatura i-a disecat pe aceşti soldaţi ucigaşi cu atenţia rece şi grija cu care un ceasornicar demonta un mecanism de ceas deosebit de complicat.

A sondat obsesiv pentru a localiza centrul identităţii omului, prin analizarea fiecărui milimetru de carne şi os. Deşi încă nu a reuşit să-l găsească, deja a înţeles că craniul şi poate şi coloana vertebrală erau nişte piese importante. Restul trupului era în mod evident inutil şi neimportant – lipsit de valoare precum un simplu ambalaj.

Alienul a cărat cadavrul prin noapte vreo jumătate de milă până ce a ajuns la un loc ce părea a fi fundul unui lac secat aflat în mijlocul unei întinderi de copaci de bumbac, la poalele unui şir de coline aflate la doar 8 km de frontiera Conta Mana. O strălucire albastră ciudată, suprarealistă, era filtrată printre ramuri, precum lumina lunii pline într-o noapte senină, dar aici apărea la nivelul solului precum o stea prăvălită din cer, şi avea nuanţa apelor puţin adânci din Caraibe.

Lumina stranie era emisă de nava spaţială a alienului, care a aterizat în mijlocul lacului. Aici se afla nava în formă de ou în care creatura a traversat 30 milioane de kilometri cu singurul scop de a găsi un sens existenţei sale. Şi era pentru a doua oară. Apa din lac s-a evaporat la aterizarea dogoritoare executată acum o sută de ani. Această călătorie a fost controlată de pilotul automat.

Nava în formă de ou era absolut imobilă, învelişul metalic neted strălucind cu o patină de cupru. În faţa ei, alienul a ridicat mâna cu trei degete într-un gest parcă de binecuvântare. Din laterala navei s-a extins o rampă până ce a atins solul, părând a fi suspendată pe o duzină de lasere. Intrusul venit din altă lume a ridicat cadavrul pe umăr, iar după ce a intrat în navă, a trântit pe jos ultima s-a pradă. Liniştea a fost spartă de bufnitura înfundată a trupului care a lovit podeaua de tungsten. Gheara i s-a înfipt cu putere în carnea umană, pătrunzând prin pielea lui Hawkins la baza coloanei vertebrale cu cealaltă mână cu gheare, secţionând măduva precum cuţitul prin unt. Apoi a smuls în sus, smucind vertebrele. Insistent, a smuls şi mai tare, scoţând întreaga coloană din trup. Plescăitul greţos al cartilajelor rupte a răsunat între pereţii încăperii când oasele s-au separat de ţesuturi.

Fără nici o urmă de emoţie, alienul a dus capul şi coloana vertebrală într-o altă încăpere a navei, lăsând o urmă de sânge şi resturi de ţesuturi pe podeaua imaculată. Această încăpere era luminată albastru intens. *Predator*ul a pus rămăşiţele umane pe o masă de autopsie şi a făcut un pas înapoi, urmărind cum lumina de deasupra se transforma într-un galben-portocaliu. Atunci, cu ajutorul unei tehnologii laser aflată cu secole în avans faţă de cea terestră, ţesuturile aderente la oase s-au scorojit şi s-au transformat în mici grămăjoare de praf.

Lumina s-a transformat din nou, într-un verde pal, iar alienul şi-a ridicat trofeul admirându-l. Era neted şi alb ca un schelet din deşert, curăţat de animalele necrofage şi albit ani de-a rândul de soare. După care l-a fixat pe un raft strălucitor de pe unul dintre pereţii laterali ai navei, cu gesturi atente, cu mândrie, ca pe ceva ce putea fi un artefact valoros al unei civilizaţii antice. Pipăia textura şi mângâia golurile cu o detaşare evidentă. Când lumina verde a strălucit şi mai triumfal, a ieşit în evidenţă faptul că acesta era doar unul dintre multele trofee asemănătoare dispuse în jurul încăperii. Era echivalentul din altă lume al sălii cu trofeele obţinute de un vânător de vânat mare, cu pereţii acoperiţi cu fildeşi de elefant, coarne de cerb, etc. Cu toate acestea, avea şi un fel de puritate precum laboratorul unui om de ştiinţă sau interiorul sacru al unui templu.

În tabăra improvizată, Anna şi Billy supravegheau atenţi printre copaci, în timp ce întunericul care se lăsa dizolva toate obiectele într-o masă de umbre înşelătoare.

Alimentată de teamă, imaginaţia lor le juca feste în timp ce se holbau la jungla necruţătoare, fiecare cu dumnezeul său nepotrivit.

Ramirez butona frenetic butoanele radioului lui Hawkins, căutând frecvenţa care să pună commandoul în contact cu baza unde aşteptau elicopterele, aflată imediat

dincolo de frontiera Conta Mana. Dillon a preluat microfonul şi a început să vorbească, în timp ce zgomotele statice pârâiau în difuzor.

— *Blazer 1*, *Blazer 1*, răspunde! Aici *Red Fox*! *Over*.

Dillon clipea nervos. Nu ştia exact coordonatele unde se aflau, dar era sigur că erau la doar câţiva kilometri de siguranţă – aceia care, datorită pericolului în care se aflau, li se părea a fi cât o mie.

— *Blazer 1, Mayday*! Suntem aproape de frontieră, lângă râu. Tabăra inamică distrusă. Doi morţi. *Guerrillas* în urmărire. Avem nevoie de extragere imediată. Circumstanţe critice. *Over*.

Pentru oamenii adunaţi în jurul radioului au trecut secunde interminabile. Apoi, prin valurile de interferenţe, le-a venit răspunsul:

— Solicitarea de extragere respinsă. Zona voastră este încă compromisă. Deplasaţi-vă în Sectorul 3.000 pentru extragerea prizonierului, Prioritate Alpha. Următorul contact la ora 1030.

Chipul lui Dillon s-a făcut palid de furie când a auzit ordinele.

— *Roger*, *Blazer 1*. *Over and out*.

Şi a întrerupt contactul.

— Ticăloşi cretini, a mârâit, întorcându-se către ceilalţi adunaţi în jurul său. Ce mama dracu' cred ei că-i asta... un fleac?

Schaefer se uita la Dillon cu urma unui rânjet pe buze. Măcar auzea un ecou al furiei unuia plecat din ghettou – care răbufnea din fostul său camarad.

— Care-i treaba, Dillon? l-a tachinat maiorul. Limuzina a rămas fără benzină? Suntem bunuri dispensabile, amice, *îţi aminteşti*?

Vorbea cu o ironie muşcătoare.

— Se pare că Langley nu e niciodată prin preajmă când ai nevoie de ei, eh? Ar fi trebuit să solicităm un mic tur prin Siria. Transport regulat, plus că au camere TV şi-n cur.

— Suntem încă prea departe în interiorul ţării, a replicat Dillon sec, ignorând zeflemeaua lui Schaefer.

— *Bullshit*, *nigger*, acum eşti exact ca noi toţi.

Maiorul se gândea la sine: dacă n-ar fi fost situaţia cu alienul, ar fi fost fericit să-l doboare la pământ pe Dillon, pe care-l considera acum un laş, sau un incompetent total.

Dillon i-a întors privirea lui Schaefer, citindu-i în tăcere gândurile, cu receptorul inutil în mână. Oamenii aşteptau să vadă dacă confruntarea va exploda – realmente doritori să se întâmple asta.

Dar maiorul s-a ridicat şi s-a întors brusc către Ramirez, care supraveghea cu capul dat pe spate bolta de ramuri şi liane.

— Oricum, nu ne-ar fi stricat să vină aici un căcat de elicopter, a ricanat *chicano*.

Dillon i s-a adresat lui Mac, hotărât să-şi restabilească din nou comanda.

— Cine ne-a atacat azi? a întrebat abrupt.

— Nu ştiu, l-am văzut doar pe unul dintre ei, a răspuns Mac pe un ton inexpresiv. Camuflat, un fel de Spiderman. Era acolo..., spuse, şi arătă spre hăţiş, vorbele readucându-i amintiri teribile.

— Blestemaţii aceia de ochi, murmura, uimit şi amorţit.

S-a cutremurat în aerul nopţii, deşi temperatura încă mai era doar cu puţin sub 37^0C.

Dillon l-a întrerupt impacientat.

— *Ce*, sergent?

— Ochii aceia!

Mac s-a întors, zguduit, privindu-l pe Dillon şi strigând furios.

— A fost ca şi cum m-am uitat direct în iad! a jurat cu profundă convingere. Am tras şi l-am nimerit drept în inimă. Două sute de cartuşe, plus pistolul – toată muniţia!

Mâinile îi tremurau de mânie ucigaşă.

— Ni'ic... ni'ic de pe acest pământ n-ar fi putut rezista, nu de la distanţa asta!

Voce i-a devenit un urlet de sfidare, ca şi cum ar fi fost gata să se arunce la gâtul lui Dillon, dacă acesta ar fi îndrăznit să-l contrazică.

În timp ce Dillon digera furia lui Mac, masivul soldat s-a ridicat şi şi-a luat arma.

— Stau eu de pază primul, a anunţat şi s-a îndepărtat.

Cu toate ororile văzute, era totuşi, în primul rând, soldat. Chiar şi confruntat cu un inamic ce părea a fi de neoprit, paza de noapte trebuia executată. De dragul lui Blain, dar şi al celorlalţi.

După plecarea lui Mac, Dillon a întrebat-o pe Anna în spaniolă:

— *Tu* ce ai văzut? Ce i s-a întâmplat omului cu radioul?

Fata rebelă a replicat încet, într-o engleză poticnită.

— A fost... a fost jungla, s-a bâlbâit.

Duritatea ei, tensiunea agresivă, dispăruseră, acum fiind retrasă în pasivitate şi frică. Voia protecţia acestor oameni, inamici sau nu. Politica nu mai conta deloc. Doar viaţa. America Satan nu era nimic pe lângă diavolul pe care tocmai l-a văzut.

— Doamne, ce dracu...? a izbucnit Dillon exasperat. Să vorbesc cu voi doi e ca şi cum aş încerca să vând un frigider unui eschimos! De ce nu-mi poţi da un răspuns direct?

Dar Anna s-a închis din nou în ea însăşi precum o orhidee lovită. Pleoapele i-au căzut şi pe buze i-au revenit, murmurate, vechile rugăciuni învăţate la mânăstirea de maici. Dillon nu mai putea scoate nimic de la ea.

Ramirez, cuprins de o stare de agitaţie, l-a văzut pe Billy stând izolat de grup. Siouxul medita atent la jungla din jurul său peste care noaptea cobora ca o cortină – perfect conştient, ca o felină la pândă, absorbind fiecare sunet, cu nervii întinşi strună.

Ramirez s-a apropiat de indian.

— Tu ştii ceva, nu-i aşa, Billy? Ce este? Ia zi-i cercetaşului tău.

Billy s-a întors spre Ramirez, cu chipul împietrit, cu ochii negri larg deschişi precum onixul din orbitele unui idol maiaş.

— Mi-e teamă, spuse, iar remarca şoptită era mai oribilă decât un urlet care îngheaţă sângele în vene.

Din câte ştia Ramirez, Billy Sole nu s-a temut de nimic niciodată în viaţa lui – s-au, cel puţin, nu a recunoscut aşa ceva. Faptul că acest soldat stoic şi-a mărturisit frica, l-a făcut deodată pe Ramirez să se simtă de parcă ar fi stat gol şi neînarmat în bârlogul unui leu. Tipul dur din *barrio* era înfricoşat până în măduva oaselor. Aproape disperat, Ramirez a încercat să-l scoată pe indian din starea sa.

— Ce dracu, dom'le! Tu nu te temi de nimic! – dar a sunat ciudat, ca o ameninţare.

Billy stătea neclintit, cu picioarele depărtate, ca un animal ghemuit. S-a uitat drept în ochii lui. Deşi Billy nu văzuse creatura mai mult decât ceilalţi – de fapt, chiar mai puţin decât Mac şi Anna – în transa sa o privise mai profund decât ceilalţi.

— Acolo e ceva ce ne aşteaptă, a şoptit, la doar câţiva centimetri de faţa lui Ramirez. Şi nu sunt *guerrillas*, prietene. Nu e vorba de război, nici de arme, şi nimeni nu va scăpa.

Dillon, care prinsese fragmente din acest dialog, s-a gândit că Billy trebuie să fi fost speriat rău.

— Şi-a pierdut sângele rece, i-a explicat simplu lui Ramirez, care rămăsese tăcut, după plecarea indianului. Acolo nu e nimic altceva decât nişte căcaţi de comunişti, *guerrillas*, pe care o să-i facem praf, a insistat cu încăpăţânare, la fel de încrezător în puterea lor superioară, precum CIA în timpul bombardamentelor din Nordul Vietnamului.

Dar, în ciuda forţei cuvintelor sale, în vocea s-a era o urmă de îndoială, de care amândoi erau conştienţi.

Schaefer ţinea în mână plăcuţele luate de la oamenii măcelăriţi ai lui Davis. Le-a băgat sub ochii lui Dillon.

— Tot nu pricepi, nu-i aşa? a mormăit, cu un amestec de supărare, furie şi neajutorare în voce. I-a ucis pe Davis şi ai lui, iar acum ne vrea pe noi.

Jungla, fierbinte şi inertă, era învăluită de întunericul ca de cerneală, deşi lumina lunii pătrundea când şi când prin ceaţa din canion, aruncându-şi razele reci asupra copacilor. Mac se afla în adăpostul său săpat, uitându-se în noapte, cu arma fixată pe tripod în faţa sa. Ochii săi nu vedeau decât fantome în pădurea deasă. Frunzele deveneau mâini, lianele şerpi. Evenimentele brutale din acea zi erau suficiente pentru a clătina până şi atitudinea acestui veteran călit în lupte. Se gândea la alte vremuri, undeva la sud de Khe San, când el şi Blain au supravieţuit unei alte capcane de coşmar. A început să-şi şoptească sieşi, tare, ca şi cum s-ar fi aflat din nou în noroaie şi fum, târându-se prin ţinutul Penong Bay, cu Blain alături.

— Acelaşi fel de junglă, a murmurat. Aceeaşi lună miştoară şi toate cele, frăţicule. O noapte cu adevărat de căcat, îţi aminteşti? Doar tu şi cu mine, cu noroi până în ochi, singurii din pluton care am scăpat nevătămaţi.

În timp ce ochii i se concentrau neliniştiţi, îşi reamintea atât de bine de acea noapte de mult, încât nu o mai putea distinge de cea prezentă.

— Ne-am târât chiar până sub nasurile lor, nu-i aşa? a continuat, râzând lipsit de veselie. Nici o zgârietură. Şi nici un labagiu de latino n-a reuşit să te *facă* vreodată, frăţicule. Erai prea bun. La dracu, dacă tu n-ai reuşit să scapi acu', n-au să scape nici ei. Promit, OK?

Apoi, Mac a revenit în prezent, şi l-a copleşit un val de mânie.

— Îţi promit asta, frăţicule, a jurat cu intensitate ucigaşă, calea sângelui clocotind prin junglă. Indiferent ce-o fi, sper că ne va ataca din nou... pen'că are numele meu pe el, ca un blestemat de tatuaj pe frunte!

Un câmp de forţă electronic înconjura nava alienului, când creatura, acum având din nou forma de *predator* în mărime naturală, cobora pe rampa susţinută de lasere în noaptea umedă. Când a păşit de pe raza de lumină pe pământul solid, forma sa umanoidă s-a topit în umbrele nopţii cu luna acoperită de nori. Dar camuflajul său era dincolo de o simplă imitare a jocului de umbre. Pentru că această fiinţă remarcabilă şi-a activat o altă tehnică defensivă. Acum, celulele sale au început să se învârtejească şi să se integreze cu aerul nopţii până ce nu s-a mai văzut deloc nici o urmă a creaturii.

Era ca şi cum ar fi înţeles – urmărind oamenii din commando – importanţa camuflajului absolut, în special la adăpostul întunericului.

De aceea, spre deosebire de ocazia precedentă când a clonat şoimul, de data aceasta nu a avut nevoie de un animal-gazdă. Pur şi simplu a dispărut, întreaga sa substanţă, ţesut, piele, organe, plutind în briza junglei, dispersată şi invizibilă. Urmele sale de pe sol s-au oprit la doar câţiva paşi de navă, la marginea luminişului, încât un urmăritor ca Billy ar fi presupus că creatura s-a ridicat la cer. Dar nu – acum era la fel de dispersată precum un virus. Şi se afla din nou la vânătoare, îndreptându-se către cei ce mai rămăseseră din commando.

Acum, după ce-şi satisfăcuse curiozitatea disecând trupul lui Hawkins, era nerăbdător să aibă alt specimen, poate chiar unul şi mai avansat.

Când alienul a dispărut în întuneric, laserele şi rampa s-au retras în linişte, devenind una cu suprafaţa lucitoare a navei, fără să lase nici un semn pe suprafaţa acesteia. Nava a devenit o carapace impenetrabilă. După care, coloraţia exterioară ca de cupru lustruit, a început să se diminueze, iar forma navei să dispară parcă în ceaţă. A devenit şi aceasta una cu noaptea, aşa cum tocmai făcuse căpitanul ei cu doar câteva clipe mai înainte. Curând nu s-a mai văzut absolut nimic în acel loc.

13

În tabăra commandoului ceaţa montană s-a îndesit, iar noaptea din canion era vie, plină de ţârâituri, ţipete şi trosnituri produse de animalele de pradă. Unii dintre oamenii din echipă au încercat să adoarmă pentru câteva clipe, dar toţi erau atât de tensionaţi încât odihna adevărată era practic imposibilă. Ei operau acum la capătul nervilor – dureri de cap, irascibilitate şi extenuare – dar erau forţaţi să rămână în stare de alertă provocată de teama copleşitoare provocată de un inamic pe care nici nu-l puteau identifica.

Ramirez era ghemuit la câţiva paşi de musculosul Mac.

— Mai ai vreo ţigară, pr'etene?

— Pe dracu. Am tras-o pe ultima când şefu' şi-a ţinut discursul ăla serios. Nu te supăra, băi, tuciuriule.

Mac şi-a însoţit gluma rasială cu un chicotit vesel.

— Să m-apuci de mâneru' burţii, labagiule, a ripostat Ramirez, râzând şi el în hohote.

Apoi şi-au făcut cu ochiul unul altuia.

Dar chiar şi în timpul acestui schimb de replici glumeţe, Mac a observat o schimbare bruscă în zgomotul de fond. Şi-a pus degetul la buze pentru a-l atenţiona pe Ramirez, pentru că a băgat de seamă o acalmie ciudată lăsată asupra unei părţi din jungla întunecoasă. Agitaţia normală a rozătoarelor care alergau nebuneşte să se pună la adăpost de prădătorii înfometaţi, ţipetele babuinilor care se tachinează şi se avertizează unii pe alţii despre prezenţa vreunui jaguar – toate deveniseră absolut tăcute în partea de N-NE. Instantaneu, Mac a pus degetul pe trăgaci şi şi-a încleştat fălcile.

Apoi, undeva în copaci, un *click* metalic abia audibil a precedat zgomotul lansării unei rachete de semnalizare deasupra zonei. După o clipă, un *flash* orbitor a marcat explozia acesteia, luminând tabăra ca o stea căzătoare.

A urmat ecoul unui ţipăt care a răsunat prin noapte, când intrusul surprins a năvălit prin desiş către oameni, rupând crengile şi tropăind zgomotos. Totuşi, surprinderea a fost atât de rapidă, iar umbrele ceţoase din canion atât de pline de ecouri, încât nimeni nu putea spune ce anume se năpustea spre tabără.

Dar creatura atacatoare venea direct către Mac, care o aştepta cu M-202 la ochi, gata să tragă asupra inamicului neidentificat. Acesta a trecut printr-un ultim mărăcine încâlcit şi, urlând, a sărit la gâtul soldatului, doborându-l în groapa-adăpost.

Pe Mac surpriza la înmărmurit, iar restul oamenilor au alergat în grabă către groapa întunecată, unde era imposibil să se facă distincţie între Mac şi inamicul cu care se lupta. Din groapă se răsunau grohăituri neomeneşti, în timp ce cei din commando stăteau neajutoraţi, abţinându-se să tragă ca să nu-l rănească pe Mac. Era ca şi cum stătea lipsit de apărare pe marginea propriului mormânt.

O ultimă răbufnire a luminii date de rachetă a dezvăluit pentru o clipă groapa-adăpost, dar tot nu au putut separa imaginile celor două siluete antrenate în luptă. Apoi, o nouă sclipire i-a surprins pe oamenii care încercuiau groapa, când maceta lui Mac a reflectat lumina precum sabia unui războinic antic.

Flacăra rachetei s-a stins, cerul devenind din nou întunecat. Chiar atunci, un gheizer de sânge a ţâşnit din groapă, stropind ghetele lui Schaefer. A urmat un ţipăt ascuţit – un inconfundabil strigăt de moarte – care a reverberat între pereţii canionului. Dar al cui era? Au trecut secunde agonizante în timp ce oamenii aşteptau neliniştiţi să se „aşeze praful" şi să se ridice învingătorul – dacă era vreunul. Toate armele erau aţintite asupra gropii, în caz că Mac ar fi fost învinsul.

Liniştea a înlocuit zgomotele încăierării. Apoi, o siluetă s-a ridicat încet, gemând uşor şi agăţându-se de pereţii fărâmicioşi ai gropii-adăpost. Era Mac, acoperit de sudoare şi ţărână, respirând cu greu, cu hainele rupte şi pline de sânge, cu pumnalul atârnându-i în mâna inertă. Şi-a ridicat privirea, uitându-se drept în ochii lui Schaefer. Pieptul i se mişca spasmodic, trăgând aerul umed al nopţii şi a şoptit cu greutate, rânjind:

— L-am ras pe nenorocit!

Maiorul a aprins o lanternă şi a luminat groapa. Într-o baltă de sânge – al lui şi al lui Mac – zăcea un uriaş porc mistreţ în ultimele spasme ale morţii.

Mac şi-a văzut pentru prima oară în mod clar adversarul şi s-a holbat incredul la creatura care a fost cât p-aici să-l omoare.

— Un porc..., a murmurat total dezamăgit, chiar ruşinat. ...doar un amărât de porc?!

Schaefer a luminat încet toată lungimea animalului. Colţii mortal de ascuţiţi luceau în lumină ca un trofeu straniu. Ramirez s-a aplecat peste marginea gropii şi l-a privit uimit.

— Ei, drăcia dracului, Mac! a exclamat *chicano*. Pune-i un măr în bot şi avem friptane pentru o săptămână întreagă!

Mac a mârâit cu mânie prefăcută către mexican.

— N-am de gând s-o frec p-aici atâta timp ca să am nevoie de o cină. E al tău în întregime, pr'etene.

Atenţia oamenilor fiind concentrată asupra animalului mort, Anna a profitat de avantaj. I-a revenit în minte o amintire confuză a *Cauzei* în numele căreia a luptat, şi a încercat să evadeze. S-a oprit ca să ridice de jos – cu mâinile ei legate – un MP-5. Apoi s-a uitat fix în ceaţa ce învăluia noaptea în direcţia în care voia să fugă.

Dar, după ce a înaintat câţiva metri, temerile sale despre ce ar putea-o aştepta în întuneric au revenit, inhibându-i iarăşi dorinţa de a evada. S-a oprit şi a privit către cerul opac, şi discul palid al lunii, care veghea deasupra copacilor precum un ochi magic. O secundă şi-a imaginat că privirea ochilor galbeni ca fagurii ai alienului străpung ceaţa. Cu un suspin de teroare, şi-a reamintit felul cum Hawkins a fost străpuns de lance. A abandonat ideea de fugă şi a lăsat arma să cadă pe pământ.

Între timp, maiorul şi Ramirez l-au tras afară din groapă pe Mac ce încă mai tremura. De-a latul pieptului avea o tăietură lungă datorată încercării mistreţului de a-şi înfige în el colţii mortali.

— Pune imediat peste el o foaie de cort, a ordonat Schaefer sec.

Toată întâmplarea asta era nelalocul ei. Violenţa a fost brută şi stupidă, iar „inamicul" a fost un necuvântător. A fost un fel de bătaie de joc faţă de oroarea reală care stătea în aşteptare în ceaţa ce învăluia jungla.

Ramirez s-a grăbit să ia geanta medicală, în timp ce Billy – care cercetase perimetrul dincolo de groapa-adăpost – a strigat urgent:

— *Major*, aici!

Schaefer a reacţionat nelinişţit, ceva din tonul lui Billy avertizându-l că indianul a descoperit ceva rău şi ireversibil. Dutch a mers cu resemnare amară către cercetaş, pe care l-a găsit stând cu lanterna aţintită asupra prelatei de pânză în care a fost înfăşurat trupul lui Blain. Balotul, sfâşiat cu brutalitate şi acoperit de sânge, era gol.

Siouxul s-a uitat în ochii maiorului şi a spus ceea ce era evident, ca şi cum se simţea mai bine dacă se limita strict la fapte.

— Cadavrul a dispărut, spuse sec.

Ramirez a venit şi el alergând. Îl bandajase pe Mac, apoi a făcut un tur rapid şi a verificat capcanele şi firele care înconjurau tabăra.

— S-a strecurat înăuntru printre fire, a raportat. L-a luat chiar de sub nasul nostru.

Anna, căutând din nou siguranţa lângă aceşti bărbaţi, li s-a alăturat, uitându-se şi ea la prelata goală, mânjită de sânge. Apoi şi-a ridicat ochii neliniştiţi spre Schaefer. Din privirea ei îngrozită, maiorul a înţeles că ea ştie că oroarea ce a făcut-o să-şi piardă

minţile nu e doar un simplu coşmar. Vederea prelatei goale în care fusese trupul lui Blain a trezit-o cu totul. Părea că nu va mai dori nicicând să doarmă din nou.

Orele au trecut într-o linişte macabră, fiecare dintre ei închizându-se în sine, aplecat deasupra armei sale. Încet, cerul vineţiu ce preceda zorile a început să ofere oarece claritate, aşa că imaginaţia oamenilor a început să se liniştească odată cu înteţirea luminii. Zona încă mai era acoperită de petice de ceaţă. Anna, care în cele din urmă a fost doborâtă de somn, s-a trezit brusc în adăpostul ei, deoarece cacofonia dimineţii în junglă ajunsese la cota maximă. O maimuţă cu coadă albastră ţipa la o capră de munte. Un ghepard căsca tăvălindu-se cu burta în sus, sătul şi somnoros după ce noaptea devorase o jumătate de cerb.

Drept deasupra capului Annei, un cameleon a păşit pe o frunză. Rebela a întins mâna cu grijă, permiţând şopârlei să se târască pe ea, uitându-se fascinată la schimbarea culorilor pentru a se potrivi cu pielea ei bronzată. Apoi a pus-o cu blândeţe înapoi pe frunză, zâmbind pe jumătate când culoarea acesteia s-a schimbat din nou în verde crud, după care a dispărut în junglă.

Schaefer, Billy şi Ramirez examinau zona din apropierea foii de cort goale – în care se aflase trupul lui Blain – verificând fiecare centimetru al firelor de la capcane şi solul în căutare unor semne sau indicii despre ceea ce s-a întâmplat.

— Mistreţul a declanşat capcana, i-a raportat Billy lui Schaefer la sfârşit. Nu sunt alte urme.

Schaefer a îngenuncheat ca să examineze firele subţiri, bine camuflate şi urma copitei mistreţului unde călcase peste ele. Apoi maiorul s-a ridicat, aruncând o privire în jurul taberei. În canionul de dedesubt ceaţa se risipea încet.

— Cum dracu poate trece ceva prin reţea şi să-l ia pe Blain? a observat Ramirez descurajat. Şi au făcut-o chiar sub lumina rachetei fără să lase nici cea mai mică urmă.

Frustrat, *chicano* a tras un şut unei pietre, spulberând un cuib de centipede care s-au răspândit panicate în toate părţile.

Schaefer se gândea la posibilităţi, cu ochii la copacii din împrejurimi.

— Se foloseşte de copaci, spuse într-un târziu, arătând spre coroanele dese ale arborilor de bumbac. Ticălosul ne cunoaşte sistemul defensiv.

Apoi şi-a dat seama că a folosit singularul substantivului. Instinctiv înţelesese că aceasta nu era acţiunea unei echipe. Nu era nimic care să semene cu ceva executat de *guerrilla*. Era munca macabră a unui singur inamic, şi astfel logica se apropia din ce în ce mai mult de povestea lui Billy.

În mintea sa, Schaefer a trasat calea pe care intrusul trebuie să fi urmat printre copaci, apoi jos, pe sol, unde ar fi trebuit să declanşeze firul capcanei. Dar habar nu avea ce fel de creatură se putea mişca în acest fel. Ceea ce ştia era că se confruntau cu un nemernic remarcabil, mai viclean decât orice întâlnise Schaefer în Thailanda, Beirut sau orice altă gură de iad din lume.

Se părea că, nu se ştie cum, inamicul a *zburat* printre copaci cu dexteritatea unei maimuţe, apoi a traversat luminişul cu viteza şi agilitatea unui jaguar. Mai mult, poseda forţa a zece gorile şi capabilitatea de a se strecura nevăzut a tuturor pisicilor sălbatice din junglă luate la un loc. Dumnezeu ştia ce altceva mai putea face. Şi până acum, nu era nici un semn măcar de cuţit sau pistol, fără a mai aminte de vreun echipament de combat high-tech aşa cum purta commandoul. Schaefer se gândea încruntat că, de fapt, nu era nici un semn de ceva omenesc.

Cât timp maiorul cerceta linia superioară a copacilor, unde cerul din zori începea să se lumineze, Billy şi Ramirez stăteau în picioare nemişcaţi şi rigizi, cu ochii aţintiţi asupra crengilor, părând să împărtăşească o teamă la fel de intensă precum nevoia de a fugi pe calea care-i ducea către scăpare. Fiecăruia dintre cei rămaşi, le devenise foarte clar că se confruntau cu ceva teribil de straniu. Ramirez, un băiat crescut pe străzi, un dur care nu-şi punea întrebări, a avut o izbucnire de nelinişte:

— De ce nu a încercat să ne ucidă pe nici unul azi-noapte? a întrebat pe tonul umil al unui copil căruia îi este frică să doarmă fără lumina aprinsă.

Schaefer s-a întors brusc către el.

— S-a întors să i-a trupul lui Blain, a replicat rece. Ne ucide unul câte unul, pe rând...

— Un *Predator*, a stabilit Billy sec, fără nici o emoţie pe chip.

Schaefer era sătul de explicaţiile vagi. S-a întors către Anna, singurul lor martor concret. Cu ochii aruncând flăcări şi fălcile strânse a smucit-o ferm, ridicând-o în picioare.

— Ce-ai văzut ieri?

Ea avea o privire pierdută. Dar expresia insistentă a lui Schaefer păru să o scoată din transă. S-a străduit să revină la realitate. Maiorul era hotărât să scoată de la ea orice informaţie, chiar dacă ar fi trebuit să-i taie limba, dar a văzut că măcar se străduieşte să răspundă. A început să vorbească încet.

— Nu... ştiu... ce a fost, a început, apoi s-a pierdut, când lacrimile i-au umplut ochii.

Îi era teribil de dor să se confeseze bătrânului preot beţiv de la şcoala mânăstirii.

— Continuă, a insistat Schaefer, pe un ton mai blând.

— Îşi schimbă culoarea, a continuat poticnit. La fel ca un cameleon. Foloseşte jungla şi se ascunde...

Dillon i-a tăiat vorbele, pentru că era genul de om care se limita la *real*, la ceea ce putea vedea, auzi şi măsura.

— *Shit*, măi, fato, încerci să-mi spui că băieţii ăştia au fost ucişi de o amărâtă de *şopârlă*? Nu o mai asculta, s-a oţărât la Schaefer. E o înşelătorie de *guerrilla* – asta-i sigur! Încearcă să ne submineze apărarea!

Schaefer a ignorat vorbele negrului, şi, renunţând la duritate, s-a apropiat de fată, privind-o drept în ochi.

— Cum te cheamă? a întrebat încet.

Ea i-a întors privirea cu ochi calmi, fără să clipească, deocamdată prudentă la noua lui tactică. A ezitat o secundă, apoi a cedat, atât de doritoare era de puţină blândeţe.

— Anna, a şoptit. Anna Gonsalves.

Tonul îi era la fel de modest ca atunci când vorbea cu maica superioară.

— Ascultă-mă, Anna Gonsalves, a replicat Schaefer pe un ton parental, serios dar liniştitor. Ştii că acum avem acelaşi inamic, nu-i aşa?

Ea a dat din cap aprobator.

Continuând să o privească drept în ochi, maiorul şi-a scos pumnalul de combat şi a tăiat cu grijă funia cu care îi erau legate mâinile.

Dillon era uimit.

— Ce dracu faci, Dutch? s-a răstit ultragiat.

Fără să-şi ia ochii de la fata cu părul negru, maiorul l-a făcut să tacă fără nici cel mai mic semn de bunăvoinţă.

— Gata cu prizonierii, Dillon. Acum e nevoie de fiecare dintre noi.

— Ce vrei să spui?

— Nu plecăm nicăieri, Dillon, a spus Schaefer sec, pe un ton mai mult de ordin decât de sugestie.

— Ţi-ai pierdut minţile? comandantul negru era furios de frustrare.

Putea vedea că Schaefer vorbea serios, dar habar nu avea care era strategia lui.

— Suntem doar la 4-5 km de frontieră... cel mult, a continuat fără speranţă. Suntem aproape acasă, Dutch. Elicopterul nu o să ne aştepte. Trebuie să plecăm!

Schaefer a lăsat-o pe Anna şi s-a apropiat de Dillon. Vorbi cu autoritate brută.

— Fii realist, Dillon. Ştii la fel de bine ca şi mine că suntem doar pioni în jocul cuiva. Şi nu dă nici doi bani pe noi sau pe fată. Asta n-are nici o legătură cu rahatul tău de joculeţ de-a războiu'. Băi, şmechere, mai vrei o tresă pe uniforma ta bine călcată? Ei bine, dacă nu ripostăm acum, n-ai să supravieţuieşti nici cât să treci de următorul

muşuroi. Poţi să uiţi de Langley şi de verii tăi pupincurişti, part'nere. O să li se fâlfâie tuturor când ai să zaci aici cu maţale scoase!

Dillon clipea repede, ştiind prea bine că Schaefer avea perfecta dreptate. Nu voia să audă ceea ce ştia prea bine că e adevărat, dar nici nu mai putea ignora faptele. Nici toată statistica şi hârtiile din lume nu puteau masca oroarea care aşternută palpabil peste tot în jurul lor.

Anna, simţind momentul de acalmie în confruntarea dură dintre cei doi soldaţi a atins braţul lui Schaefer. Acum înţelegea că poate avea încredere în el şi era hotărâtă să ajute cu tot ce putea. Era atrasă de tăria lui Schaefer, uimită de magnitudinea puterii sale fizice. Nici unul dintre camarazii ei nu avea asemenea calităţi de comandă.

— Mai e ceva, spuse grăbită. Când voinicul a fost ucis, unul dintre voi trebuie să fi rănit creatura. S-a scurs sânge pe frunze.

Şi a arătat petele gălbui de pe pantalonii săi.

Schaefer s-a întors către Dillon, rânjind.

— Dacă sângerează, îl putem ucide, a anunţat ca pe ceva gata hotărât. Tot ce trebuie este să tragem în el. Aşa că... armele încărcate, da? Vreau să ţintuiesc un marţian.

14

Acum, când Anna a devenit un membru neoficial al echipei, rolul ei s-a schimbat radical. Stătea ghemuită la baza stâncilor, imediat dincolo de campament, cercetând copacii prin binoclu. Mac desfăşura un alt fir care lega împreună patru mine *claymore* camuflate cu frunze şi crenguţe, plasate strategic în jurul taberei. Într-un copac de la marginea luminişului, Billy i-a aruncat o rolă de fir lui Ramirez, care a legat o grenadă între crengi. Când au terminat, fiecare centimetru din perimetrul taberei, pe o rază de 30 m era prevăzut cu o capcană, cu excepţia unui coridor îngust care să permită trecerea în şi din canion. La capătul acestei treceri, unde stâncărişul se continua cu jungla, Schaefer a tras în jos o liană groasă de vreo 10 cm în diametru, muncă pentru care a avut nevoie de întreaga putere a imenşilor bicepşi ce luceau de sudoare. La celălalt capăt al căii de acces, Dillon a legat capătul lianei de baza unui arbore de bumbac. Precum un pescar cu plasă, maiorul a ataşat celălalt capăt al lianei de un copac subţire, înalt de vreo 13 m, pe care l-a arcuit treptat până aproape de pământ, încât a format un arc gigantic care vibra de tensiune.

Dillon asista la toate acestea cu oarece rezistenţă. Ştia că dacă nu cooperează, ar fi la fel de binevenit aici, ca la o întrunire KKK. Dar acea parte din el care simţea nevoia să fie la comandă nu se putea abţine să nu-l bombăne pe Schaefer, pe care-l vedea uzurpându-i neîncetat autoritatea, pas cu pas. Aşa era, dar Schaefer nu vedea situaţia în acest mod. El încerca doar să-şi facă treaba, iar aceasta solicita aptitudini de commando care nu aveau nimic de-a face cu joaca de-a soldaţii, aşa că se aflau dincolo de nevoia unei ierarhii. Într-un anume sens, acum erau *fiecare-pentru-sine*.

— Îşi spun că ne irosim puţinul timp care ne-a mai rămas – argumenta Dillon cu agresivitate. Rahatu' ăsta de capcană nu-i va opri pe *guerrillas*. Tot ce facem este că-i lăsăm să ne ajungă din urmă.

Schaefer învăţase demult cum să-şi distribuie atenţia, aşa că l-a ignorat cu totul pe Dillon. A continuat să lege liana, apoi a tras plasa pe poziţie. Metodic, a început să o acopere cu frunze şi rămurele. Poate că reuşeau să captureze monstrul prin aceeaşi metodă antică folosită de maiaşi ca să prindă jaguarii sacri.

Dutch se mişca cu rapiditate, fixând beţele cioplite care trebuiau să acţioneze ca nişte declanşatoare primitive pentru *arcul* plasei, după care şi-a verificat rezultatul muncii.

— Va căuta firele capcanei. Dacă avem baftă, nu le va vedea pe astea, i-a explicat sec lui Dillon.

— Vorbeşti despre căcatul ăsta de parcă ar fi un singur inamic. Acolo este o *armată*, *Major*!

— Las-o jos, Dillon! Bastardul care vine după noi nu este un rebel *roşu*. Nu e chiar atât de simplu. Uite, mă întorc la ceilalţi. Vii, sau vrei să rămâi aici pe post de *ţintă-fixă*?

Dillon l-a urmat posac, dar nu a rezistat tentaţiei de a-l zeflemisi:

— Şi-acum ce-ai să faci, Dutch? Ai să trimiţi o invitaţie misteriosului străin?

Schaefer s-a oprit şi s-a întors către negru.

— Uite că poţi avea şi tu o idee bună, inteligentule. Poate că – până la urmă – îţi vom salva puţulica.

Schaefer a râs ursuz, apoi şi-a văzut de drum, de aici înainte ignorând orice noţiune de funcţie sau protocol. Pentru el, Dillon nu mai era decât un ghimpe-n cur.

Dimineaţa toridă a trecut extrem de încet, iar ceaţa umedă tropicală era la fel de apăsătoare precum minutele anoste. Până la amiază soarele s-a târât pe cer, alb şi extenuant, iar vizibilitatea s-a restabilit treptat. O jumătate de oră mai târziu, razele de soare străluceau în toate picăturile de apă ce acopereau fiecare frunză şi suprafaţă acoperită de muşchi. Jungla *dansa* ca de obicei – roiuri de albine în orhidee, stoluri de păsări nesătule, hiene pândind răbdătoare în umbre, în aşteptarea vreunui jaguar ghiftuit care să lase în urmă resturile unui tapir.

Cei din commando rămâneau stoic tăcuţi, bine camuflaţi cu frunze fixate pe uniforme. Aşteptau nemişcaţi precum statuile, pitiţi în vegetaţia sălbatică din canion.

Făcuseră tot ce au putut ca să se pregătească pentru următorul atac al alienului, folosind orice iniţiativă de apărare la care s-au putut gândi, folosind chiar jungla în ajutor – precum acea capcana cu liana menită să se declanşeze dacă un intrus o atingea măcar. Dar până acum, singurele sunete erau zumzăitul normal al junglei, care părea neschimbat de mii de ani.

Apoi, brusc, de la o clipă la alta, s-a lăsat un văl de tăcere asupra crestelor înălţimilor din jur. Maiorul nu mai suporta aşteptarea şi se agita ca o puma în bârlogul ei. I-a făcut semn lui Ramirez, indicându-i că înaintează ca să verifice capcana.

S-a ridicat încet, cu toate simţurile în alertă, liniştea înconjurătoare răsunându-i în minte ca un ţipăt interior. A păşit cu grijă pe culoarul aşternut cu frunze, în timp ce

ceilalţi ţineau pregătite armele camuflate, acoperindu-l pe Schaefer din trei unghiuri diferite, în acelaşi timp cercetând canionul în căutarea oricărui zgomot sau mişcare.

Când maiorul a ajuns la capcana primitivă, evitând meticulos diversele declanşatoare care ar fi putut provoca *scoaterea sa din uz* într-o clipă, s-a oprit şi a aşteptat, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă şi gât. Un şarpe verde i se târa pe la picioarele şi Dutch a tresărit uşor, dar nu şi-a permis să-şi piardă concentrarea asupra imensităţii spaţiului din jurul său. Ceva se afla pe aproape, ascuns şi în aşteptare. Practic, îi putea simţi răsuflarea. Avea degetul pe trăgaciul M-202, gata să deschidă focul.

S-a întors brusc, ca să privească în spate. Apoi a continuat mişcarea în jurul său, descriind un cerc complet, cu ţeava armei acoperind spaţiul de la stânga la dreapta. Nimic. Nici un semn, dar liniştea continuă îi dovedea că pe acolo se afla ceva periculos. Într-un târziu, s-a întors înapoi spre tabără, cu o expresie oarecare dezamăgire pe chip pentru că nu a întâlnit inamicul. O confruntare *faţă-n-faţă* era de preferat stării de incertitudine.

Se mişca vioi către ceilalţi, simţindu-se gol şi lipsit de apărare. Se ducea mai întâi la Billy, sperând că va obţine indicii noi din lumea magică cu care acesta părea să fie în contact. Dar, în timp ce se apropia, indianul a dat din cap totalmente confuz. Dillon s-a ridicat şi a venit spre cei doi. Avea pe chip o expresie '*ţi-am spus eu*'.

— Satisfăcut? a întrebat sarcastic. Acum putem pleca dracului de aici?

În aceeaşi clipă, de la capătul intervalului de trecere, unde era capcana, un foşnet puternic, urmat de trosnetele ramurilor rupte, a spart liniştea. După o fracţiune de secundă plasa s-a smuls pe solul junglei într-un nor de frunze şi resturi de lemn, care a împroşcat un pâlc de arbori de mahon.

Schaefer a întors capul, şi întreaga echipă a sărit în picioare când capcana s-a declanşat. Chiar şi de la această distanţă, au putut vedea că o creatură imensă se lupta cu plasa, iar un urlet lung şi puternic, nepământean, a reverberat prin canion. Dutch şi-a condus commandoul pe panta scurtă a coridorului de trecere, către plasa care sălta în legăturile lianei. Toate armele erau încărcate. Doar Anna a rămas în urmă, pitită în spatele unei stânci, rugându-se înspăimântată.

Când au ajuns sub plasă, aceasta începuse să cedeze sub eforturile de eliberare ale puternicei victime. Întreaga plasă plină cu rămurele a explodat într-un nor de frunze, resturi de lemn şi ţărână. Ceva ce pulsa în purpuriu intens a sărit spre copaci, iar un fel de mână cu trei degete s-a prins de o creangă. Era alienul, strălucind violent într-o combinaţie de stacojiu şi mercuric, în miezul zilei, sub soarele strălucitor, fără nici un fel de camuflaj.

Pe când oamenii au rămas pironiţi, privind îngroziţi şi fascinaţi, creatura s-a scuturat de ultimele urme de vegetaţie de pe trup. Cu mâna liberă şi-a scos de nicăieri arma, lancea ascuţită strălucind în lumina soarelui. Din gură i-a ieşit un urlet de furie, şi dintr-o singură mişcare a retezat o cracă de 20 cm grosime care a căzut la pământ.

Ramirez nu a văzut acest gest la timp, iar creanga i-a căzut peste umeri, aruncându-l pe spate la câţiva metri în desiş. Când a aterizat, bluza i s-a ridicat până la umeri expunând o gaură adâncă în piept din care ţâşneau jeturi de sânge roşu-întunecat.

Apoi, alienul a sărit cu uşurinţă pe o creangă mai joasă aflată la doar cinci metri deasupra solului, chiar deasupra capetelor soldaţilor. Aceştia l-au urmărit împietriţi de oroare. Între timp, un fel de instinct a pus stăpânire pe Anna imediat ce l-a văzut căzând pe Ramirez, şi a alergat în josul pantei ca să-l ajute. Prezenţa fizică a alienului i-a provocat şocul care a readus-o la realitate; iar realitatea îi spunea că cei din commando erau singura sa speranţă. Cu cât mai mulţi dintre ei rămâneau în viaţă, cu atât vor fi mai mari şansele lor.

Commandoul înmărmurit se uita cu uimire la creatură, pe moment paralizaţi pentru că se confruntau pentru prima dată cu ea, nudă şi în forma ei umanoidă, destul de aproape cât să o atingă. Pielea ca de şopârlă pulsa acum într-un stacojiu intens, în total contrast cu verdele luxuriant al împrejurimilor. Era agăţată de copac precum un gargui diavolesc, mârâind şi şuierând ca o sirenă, debordând o ură imensă.

Dillon, mai uluit decât ceilalţi pentru că fusese atât de încăpăţânat să nu recunoască semnele, a fost primul care a vorbit în şoaptă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce...

În timp ce vorbea, alienul a emis un tril puternic, penetrant, cu gura larg deschisă, expunându-şi colţii ascuţiţi. După o clipă, coloritul său s-a modulat cu vârtejuri de albastru şi verde, până ce creatura păru să se scurgă printre frunze, din nou invizibilă.

Mac a deschis focul asupra formei ce dispărea, făcând franjuri din trunchiul şi frunzişul unde se aflase. Dar era deja prea târziu. Alienul dispăruse. Într-o stare de febrilitate sălbatică, Mac s-a aruncat urlând în junglă, pe urmele sale.

Schaefer a strigat după el:

— Mac! Mac, întoarce-te! Nu ştii unde dracu s-a dus!

Maiorul a smuls magazia goală din armă şi a introdus una plină, în timp ce-i ordona lui Billy:

— Ia-i pe Ramirez şi pe fată, şi du-i de aici! IMEDIAT!

Apoi a vrut să alerge prin desiş, pe urmele lui Mac, dar Dillon i s-a pus în cale, proptindu-i mâna în piept.

— Rămâi aici, Dutch, mă duc *eu*. I-ai pe ceilalţi şi duceţi-vă dracului dincolo de frontieră.

— Nu e momentul să te dai erou, Dillon, i-a replicat Schaefer, surprins de duritatea negrului.

— Cred că am luat de la tine nişte obiceiuri proaste, Dutch. Nu te certa cu mine. Nu numai că sunt comandantul tău, dar ştii şi că am dreptate. Du-te la elicopter şi reţine-l până venim şi noi. Îl voi găsi pe Mac şi vă ajungem din urmă.

— Dillon, de data asta nu poţi câştiga.

Maiorul era aproape emoţionat de sinceritatea lui Dillon. Era o sclipire a unui om gata să-şi sacrifice viaţa. Soldatul cel negru îl privea sfidător. Începea să-şi *merite* gradul.

— Mă ştii, Dutch. N-am ştiut niciodată când trebuie să renunţ. Cum am să reuşesc să fiu primul Preşedinte negru, dacă nu învăţ să trec prin foc?

Pentru prima dată în această misiune, Schaefer l-a simţit pe vechiul Dillon. Acum, maiorul a făcut pasul înapoi cu mai mult respect pentru acest om. Era o experienţă ciudată pentru un singuratic ca Schaefer să se simtă el însuşi mândru să asculte ordinele unui om care, cică, fusese tot timpul la comandă.

Când Dillon a luat-o din loc, Schaefer a strigat după el:

— Hei, prietene! Ia-o pe asta! şi i-a aruncat un MP-5.

Dillon a prins-o din aer, cu o singură mână. Amândoi au schimbat o privire absolut semnificativă, o privire care spunea că toate diferendele dintre ei au fost rezolvate. Dar era şi o privire de *adio* – erau oameni care-şi ţineau emoţiile în frâu.

— Te aştept la elicopter, a spus Schaefer cu certitudinea îngrozitoare că nu-l va mai vedea în viaţă.

— Te ajung imediat din urmă, a confirmat Dillon.

Acum, negrul şi-a lăsat cu adevărat „biroul" în urmă, şi a alergat în junglă, pe urmele lui Mac.

Schaefer s-a uitat o clipă după el, apoi s-a întors la Ramirez, aflat acum aşezat între Anna şi Billy. Îşi ţinea o mână la rana de la coaste şi respira cu mare greutate.

— E lovit destul de rău, *Major*, a raportat Billy.

— Mânca-mi-ai..., Tonto, a mârâit vânjosul *chicano*, trăgând aerul din greu. Am să reuşesc. Ajută-mă să mă ridic!

Şi a întins o mână către camaradul său cercetaş. Schaefer s-a dat mai aproape şi şi-a trecut un braţ în jurul lui Ramirez, ca suport.

— Haide, Poncho, ne cărăm de aici. Billy, ia radioul şi lasă restul echipamentului. Haideţi!

În timp ce cei patru înaintau încet pe marginea canionului, căutând un traseu care să-i ducă dincolo de frontieră, Mac se afla la aproape jumătate de kilometru depărtare, târându-se pe pământ, cu ochii cercetând copacii din jur.

— Hai, labagiule, arată-te! şoptea nerăbdător.

Cam la 300 m în urma lui Mac, Dillon îl urmărea prin desiş, concentrându-se pe uşorul freamăt al frunzişului de deasupra. Era Mac? La început zgomotul a fost prea vag şi sporadic pentru a-l identifica. Negrul a încremenit, ascultând atent, reuşind să prindă o şoaptă abia audibilă:

— Dillon, aici.

Şoapta venea dintre copaci.

Precaut, comandantul misiunii s-a apropiat şi mai mult de sursa sunetului, dând deoparte frunzele ca pe o cortină, apoi a auzit vocea din nou:

— Dillon... *pssst*... aici.

Încă doi paşi şi a intrat printr-o perdea de liane într-un mic spaţiu întunecat, aproape claustrofobic datorită densităţii frunzişului care-l mărginea din toate părţile. Dillon şi-a rotit privirea 360^0, dar nu a văzut nimic în afara zidului nesfârşit al junglei.

— Mac? a şoptit nu neapărat într-o direcţie anume.

Chiar când a vorbit, o mână a ţâşnit din desiş şi i-a acoperit gura. S-a simţit cuprins de teroare când a fost tras în ascunzătoarea lui Mac, între două stânci de granit desprinse din peretele canionului.

— E acolo, a arătat Mac, şoptind abia perceptibil. În spatele stâncii. Îl vezi?

Dillon şi-a concentrat ochii ca să vadă clar în depărtare. După un moment lung, i s-a părut că vede o uşoară mişcare acolo unde arăta Mac.

— Cred că văd ceva. Hai să-l *radem*, OK? a şoptit plin de nerăbdare.

Apoi a schiţat un plan de atac simplu pentru camaradul său din commando, care, pentru prima oară a fost de acord cu soldatul pe care-l crezuse devenit *moale* din cauza *biroului*. Dillon i-a indicat o stâncă acoperită de un ghem încâlcit de liane aflată la vreo 30 m depărtare.

— Ia poziţie acolo. Eu îl fugăresc, tu îl execuţi.

— ’ţeles, a confirmat Mac fără nici cea mai mică ezitare. Am o datorie pentru frăţicul meu.

— *Amândoi* avem o datorie de plătit, l-a corectat Dillon.

Era ca şi cum Dillon reflectase adânc asupra propriului său rol de până acum în cadrul misiunii, şi nu era mulţumit deloc înşelăciunea folosită. Adevărat, a fost necesară din motive serioase de securitate naţională, dar... De asemenea a fost motivul tensiunii

dintre Schaefer, echipă şi el însuşi. Într-un fel dorea să aplaneze toate sentimentele contradictorii, şi ştia că lichidarea acestei creaturi mutante era singura cale de a o face.

În linişte, Dillon a dispărut în junglă. Mac l-a urmărit cum dispare printre bolovanii acoperiţi cu vegetaţie, apoi a început să înainteze către ţintă, strecurându-se printre stâncile cu muchii ascuţite şi prin desişurile de liane. Era o distanţă scurtă, dar un traseu greu, pentru că încerca să se mişte neauzit şi nevăzut prin desişul încâlcit al junglei. Zona era primitivă, deloc călcată de om, diferită de oricare alta străbătută până acum de ei. Era locul unei sălbăticii darwiniene, preumană şi nemiloasă. Mac se blestema singur când o ramură îl plesnea peste faţă, sau vreo liană i se agăţa de picior. Îl putea vedea pe Dillon mişcându-se la câţiva metri în stânga sa, cu chipul aspru şi hotărât.

Înaintarea lui Mac era însoţită de sunete vagi, neidentificabile, care reverberau prin pădurea deasă din canion. Apoi a prins o mişcare fugară prin frunzişul din faţă. Începu să asude din plin, când amintirile despre hidoasa creatură roşie ca sângele i-au copleşit mintea. Se afla acolo, aşteptând? Şi-a amintit şirul de oameni atârnaţi eviscerаţi, cu maţele răspândite şi chipurile desfigurate de chinuri. S-a forţat să-şi alunge gândul din minte, a înlăturat siguranţa de la armă, şi a dat deoparte o liană pentru a mai înainta mai departe. Simţi o căldură ciudată sub strânsoarea mâinii sale. Nici nu a avut timp să reacţioneze când liana a început să i se înfăşoare pe degete. După o secundă, a fost oripilat văzând că planta verde se schimba chiar sub mâna sa, până ce s-a trezit că ţine mâna cu gheare a alienului. Acesta s-a smuls din strânsoarea lui Mac, degetele prehensibile s-au rotit şi au înhăţat încheietura mâinii soldatului. Uluit, Mac a ridicat privirea la timp ca să vadă cei doi ochi galbeni ai creaturii privind în jos, la el, precum nişte stele arzătoare, iar cealaltă mână i s-a repezit la gât, gheara tăioasă ca o lamă secţionându-i beregata. Cu un zgomot înfundat, capul lui Mac a căzut la pământ, în grămada de frunze. Inima încă îi mai bătea, aruncând jeturi de sânge din jugulara secţionată. Totul s-a terminat în linişte, uşor, rapid, iar viaţa s-a prelins în ţărâna junglei.

15

Din apropiere, Dillon a auzit uşoara tulburare din fondul sonor, apoi s-a făcut linişte. A dat din umeri şi a continuat să înainteze, urmărind un fel de alee îngustă între două pâlcuri de liane ce duceau către peretele de stâncă goală. Chipul îi era încordat, fără nici un semn de teamă, iar arma era pregătită. A simţit în faţă o uşoară mişcare, o distorsiune ondulatorie care a alunecat prin vegetaţia atârnătoare, ca şi cum ar fi trecut o adiere a brizei. Negrul s-a oprit, cu ochii şi urechile arzând de concentrare. Indiciile mişcării au fost atât de subtile, încât nu putea fi sigur că imaginaţia nu-i juca feste în jungla aburindă.

Sigur că era alienul care-şi continua jocul de-a urmărirea, precum pisica cu şoarecele. Câştigase atât de multe confruntări încât părea că-şi acordă timp ca să savureze fiorul vânătorii, ca şi cum şi-ar fi testat propriile aptitudini şi superioritate asupra aceste creaturi umane. Dar, precum o pisică, doar părea că se joacă. În mintea sa, creierul lipsit de emoţii îşi perfecţiona inteligenţa şi tacticile combative, ca şi cum această confruntare de la frontieră ar fi prefaţat războiul cu întreaga lume.

Şi-a sincronizat propriile mişcări ca să se potrivească precis cu ale lui Dillon, iar zgomotele şi liniştea erau corelate cu pulsul omului negru. Aşa încât, atunci când Dillon s-a oprit să asculte, alienul a rămas nemişcat exact în aceaşi clipă.

Totuşi, soldatul i-a simţit prezenţa. Dillon s-a ghemuit şi s-a întors, sprijinindu-şi arma pe solul verde-închis. Pe cale pe care venise totul era liniştit, nederanjat. Nimic de acolo nu sugera prezenţa *predator*ului. Dar când a cercetat crengile arborelui de cauciuc din spatele său, nici măcar nu şi-a dat seama că, pentru o clipă, s-a uitat drept în ochii alienului. Creatura privea de pe una dintre crengile copacului, examinându-şi prada. Însă ochii săi erau atât de străini de această lume, încât Dillon nu i-a detectat atunci când cerceta jungla. I-a văzut... şi totuşi nu. Erau ca o pereche de colibri galbeni sau două orhidee sau un cuib de licurici, la fel ca cele din junglă. Aşa că negrul s-a întors şi şi-a continuat înaintarea, iar alienul şi-a reluat vânătoarea, continuând sincronizarea cu mişcările omului, pas cu pas.

Dillon a ajuns la stânca de granit, aşteptându-se să-l găsească acolo pe Mac. A semnalat cu un fluierat foarte asemănător cu al lui Schaefer. Nici un răspuns. S-a întors curios la stânga... la dreapta...

— Mac... Mac, a şoptit nerăbdător, începând să fie un pic neliniştit pentru că era singur.

Când a ajuns mai aproape de zidul de piatră, pur şi simplu s-a împiedicat de capul lui Mac, care se holba la el cu ochii largi, ficşi, şi cu paloarea morţii pe chip. Dillon s-a lăsat pe vine, şi s-a întors, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca alienul se afle chiar în spatele său. Dar, din nou, nu a văzut decât zidul orb al vegetaţiei şi nici un semn al atacatorului. A privit iar într-o parte şi alta a căii pe care venise. Ceva iridescent printre liane i-a atras atenţia, şi şi-a concentrat atenţia asupra acelui loc.

Pentru o clipă, razele soarelui de amiază şi umbrele pădurii s-au aflat într-un unghi perfect pentru ca Dillon să prindă *flash*ul galben al ochilor alienului. Au dispărut la fel de rapid pe cât s-au materializat, dar acum nu i-a mai confundat cu cine ştie ce altceva. Dillon şi-a ridicat carabina, a ochit uşor şi a slobozit o rafală rapidă în perdeaua de muşchi unde fuseseră ochii. Vegetaţia a explodat în fragmente, dar era deja prea târziu.

Alienul a sărit într-o parte, şi în timp ce frunzele şi alte resturi zburau într-o sută de direcţii şi-a activat arma care păru să erupă din braţul său, după care a lansat-o spre Dillon. A trecut cu uşurinţă prin braţul acestuia, secţionându-l deasupra cotului. Membrul amputat care se convulsiona de parcă avea încă nervii ataşaţi la trup, a aterizat pe pământ la vreo 3 m distanţă. Tresărea şi se smucea, cu degetul strâns pe trăgaci, arma trăgând într-una până ce s-a golit magazia de cartuşe.

Dillon urla agonic, iar sângele îi ţâşnea din ciotul rămas la umăr. Totuşi, cu mâna cealaltă a reuşit să tragă cu a doua armă, lansând o rafală continuă în timp ce se răsucea în direcţia creaturii. Dar vederea îi era înceţoşată de durere, şi, precum Hawkins înaintea lui, nu a lovit nimic altceva decât copacii. Chiar când trăgea aiurea, alienul şi-a recuperat arma, după care a aruncat-o în abdomenul lui Dillon, care parcă a explodat sub tăietura unei *katana* de samurai. Ochii i-au ieşit din orbite, şi, cu un ultim suspin de mânie şi frustrare, Dillon a căzut mort la pământ. Degetul său manichiurat, de birocrat, a dat drumul trăgaciului, şi nimeni de la Langley nu va şti vreodată că omul lor de *birou* a murit eroic în combat.

În timp ce Dillon era măcelărit, Anna cobora panta în fruntea celor trei commandos prin canion către râu. O urma Schaefer care-l ducea pe Ramirez în spate, în timp ce Billy îi acoperea pe toţi trei, mergând paralel şi ceva mai sus, către creastă, cu radioul legat la

spate. În afară de carabine şi câteva cartuşe, mai aveau asupra lor doar macetele şi două grenade. Ştiau că toate astea sunt insuficiente pentru o confruntare.

Apa era adâncă şi înşelătoare, aşa că au tras un buştean la malul râului, încercând să improvizeze un podeţ parţial pentru traversare. Dar au încremenit când au auzit rafala lui Dillon. S-au uitat unii la alţii gravi şi dezolaţi.

— Haideţi, a decis Schaefer repede. Să-l ducem măcar pe Ramirez dincolo, înainte ca să se întâmple ceva.

Acum, alienul alerga cu toată viteza prin junglă sărind, rupând, „zburând" din copac în copac într-un triumf demenţial, lăsând în urmă un siaj de *agitaţie* fierbinte ca la trecerea unui meteor. A ajuns la râu chiar când cei patru supravieţuitori erau gata să ajungă dincolo. Billy era cel mai apropiat de mal, la capătul buşteanului, asigurând acoperirea. Când alienul s-a dat mai aproape, indianul a ştiut că inamicul a sosit, deşi încă nu-l putea vedea. S-a ridicat drept, pentru a-şi înfrunta destinul străvechi. Revenit la moştenirea primitivă a războinicului, a lăsat să cadă radioul pe malul stâncos. Câteva butoane s-au spart de pietre, dar indianul nici nu a băgat de seamă. Acum erau *dincolo* de ajutorul pe care putea să-l dea radioul.

Billy era total concentrat asupra confruntării sale cu creatura. Era ca şi cum trebuia să învingă ca să-i răzbune pe sutele de strămoşi măcelăriţi de alien cu mult timp în urmă. Să moară răzbunându-şi strămoşii, era pentru un sioux cea mai nobilă moarte posibilă.

Şi-a aruncat carabina deoparte şi a privit atent către copaci. Apoi şi-a scos dintr-un buzunar o mică cutie metalică cu vopseaua de camuflaj. Fără a-şi coborî privirea a muiat degetul în unsoarea neagră şi şi-a tras câte o dungă sub fiecare ochi, apoi câte una verticală pe fiecare obraz. A încheiat ritualul cu un semn pe pielea de deasupra inimii, trei linii ca un spic de grâu. Pentru că şi cutia devenise inutilă, a lăsat-o să cadă în apele râului. A fost prinsă de curent, plutind câţiva metri, apoi s-a scufundat către pietrişul din adânc, răsucindu-se prin unde şi în lumina soarelui ca o agată maiaşă sacră.

Cu o mână şi-a scos din teacă pumnalul de combat, iar cu cealaltă şi-a smuls de la gât punguţa cu *medicamente* şi a răsucit-o în jurul mânerului. Cu ochii închişi şi capul dat pe spate a început incantarea unei jelanii.

Schaefer şi ceilalţi fuseseră preocupaţi grăbiţi să ajungă pe celălalt mal al râului, şi nu au băgat de seamă că Billy a rămas în urmă, preocupat de ritualul său. Maiorul a ajuns pe celălalt mal cu Ramirez în cârcă, înainte de a se întoarce şi să-l vadă pe indian.

— Cristoase! Billy!

Dar indianul nu mai auzea nimic. Stătea cu faţa spre nord, direcţia din care venea *predator*ul, cu pumnalul ridicat ca o sabie sfântă.

— Billy! a strigat Schaefer din nou, dar degeaba.

Billy era acum la fel de nepământean, pe cât era alienul.

Maiorul l-a săltat pe Ramirez mai sus în spate şi a alergat în susul pantei. Anna aştepta în vârf. Billy era ghemuit pe celălalt mal, cu pumnalul extins în poziţie de atac.

Schaefer a sprintat pe ultima parte a pantei, ducându-l pe rănitul Ramirez la relativa siguranţă a crestei ce se ridica deasupra râului. Tocmai când îl lăsa jos cu blândeţe pe chicano, a auzit un răcnet lung şi pătrunzător venind dinspre malul nordic al râului. A fost ultima luptă a lui Billy Sole. Alienul l-a doborât într-o clipită, arma sa tăindu-i jugulara, după care a zigzagat în jos, prin piept şi abdomen, ca un fel de simulacru de binecuvântare tribală.

Loialul cercetaş n-a avut nici cea mai mică şansă, aşa cum era înarmat doar cu un pumnal şi cu o mie de ani trecuţi de moştenire indiană. La auzul strigătului lui Billy, Schaefer s-a întors inutil, prea târziu şi mult prea departe ca să-l poată ajuta.

Ramirez – cel mai bun prieten al lui Billy – s-a străduit să-şi armeze carabina, dar chiar în timp ce făcea mişcările necesare, a avut convingerea îngrozitoare că nu va mai lupta niciodată.

Înainte ca *chicano* să poată trage măcar un singur foc, arma mortală a alienului a fost aruncată spre el ca o rază laser, impactul trântindu-l pe spate. Vârful lăncii i-a străpuns gâtul şi l-a fixat de pământ precum un fluture în vitrina unui colecţionar. Din rana mortală ţâşneau jeturi de sânge – păruse a fi imposibil să mai poată sângera după rana deosebit de gravă pe care o primise anterior – iar mâinile şi picioarele i se zbăteau hidos, până ce a murit.

În spasmele morţii, MP-5 a lui Ramirez a zburat prin aer până la picioarele Annei. Şocată, dar îndărătnic de *funcţională*, a dat să ridice arma, ca şi cum vreun instinct rebel încă se mai lupta să o ţină în viaţă. Dar alienul opera cu o viteză supraumană – putea executa mişcări pe care un om nici măcar nu visa să le facă. A alergat în susul pantei, către fată, cu o viteză nemaivăzută, pielea vineţie pulsând cu sclipiri aurii sub lumina soarelui de amiază.

Văzând că Anna se află drept în calea alienului, Schaefer s-a întors când ea tocmai se apleca să ridice arma. A tras un şut carabinei, răcnind din adâncul plămânilor:

— FUGI! Du-te la elicopter! IMEDIAT!

Şi a deschis focul asupra monstrului, gloanţele zburând în direcţia predatorului. Anna a sărit în picioare şi a rupt-o la fugă în junglă.

Cu o viteză care-i făcea silueta neclară în ochii lui Schaefer, predatorul a atacat cu un strigăt triumfător, aruncându-şi arma asupra maiorului. Vârful ascuţit al lăncii a lovit carabina, ratând cu puţin mâna lui Schaefer. A retezat garda trăgaciului şi patul. Când metalul a lovit metalul au izbucnit scântei.

Cu un urlet de adrenalină, Schaefer a intrat în stare totală de combat.

— Ascunde-te! i-a ordonat fetei care fugea, ultima supravieţuitoare a echipei sale de commando.

Şi când s-a grăbit să-şi găsească o poziţie defensivă, l-a văzut pe alien schimbându-şi direcţia în josul pantei. Dar nu era vorba de teamă. Nici de retragere. Maiorul ştia că alienul pur şi simplu se mişca cu viteza pe care o voia muşchiul lui. Nu trebuia să-i doboare imediat pe toţi. Îi făcea plăcere această luptă cu muritorii de rând, pământeni.

Alienul a aruncat deoparte trupul lui Ramirez, ca pe un sac de gunoi. Acum era hotărât şi concentrat, cu toate tacticile de vânătoare nepământeşti şi viclenia crudă pregătite. Râul tumultuos nu constituia un obstacol pentru creatură; l-a traversat ca pe pernă de aer, abia atingând suprafaţa apei chiar şi acolo unde adâncimea depăşea un metru. Când a ajuns pe malul nordic al râului, s-a aplecat şi l-a târât pe indian deoparte, centrii nervoşi optici, galbeni, pulsând în timp ce cerceta emisia termică tot mai scăzută a organelor lui Billy.

Ghemuit printre stânci, Schaefer a observat abia atunci că a fost rănit. Forţa cu care i-a fost smulsă arma din mână atunci când vârful ca de diamant al lăncii alienului a zdrobit carabina a fost mai mult decât suficientă ca să-i facă şi o tăietură adâncă prin umăr, deschizându-i carnea până aproape de os. Cu arma distrusă, inutilă, maiorul nu a avut altă alternativă decât să o rupă la fugă prin canion pe urmele fetei, ca să se salveze.

Dutch nu era obişnuit cu nici un fel de retragere, cu atât mai puţin să alerge neajutorat pe panta unui munte, dar nu avea de ales. Doar atât i-a dat prin minte să facă, să fugă cât mai departe. Apoi, dacă ca prin miracol reuşea să scape, poate că va avea destul timp ca să se regrupeze şi să facă o ultimă încercare de ripostă.

A ieşit din zona stâncoasă, alergând printr-un *tunel* de copaci, afară din canion, în josul potecii. A sărit peste un buştean, s-a împiedicat, s-a străduit să se redreseze şi să rămână în picioare – acum alergând doar datorită adrenalinei, cu sângele curgând din umărul rănit şi înţepenit de durerea arzătoare. Avea ochii roşii plini de teroare, el care nu s-a temut niciodată de nimic. În urma sa putea auzi zgomotele de ramuri rupte şi pietriş împrăştiat făcut de picioarele alienului. Ba i se părea chiar că aude şi răsuflarea lui. Căldura, panica şi poteca abruptă îl făcea să fie uşor ameţit. Trebuia să ştie cât de

aproape era inamicul, aşa că a întors capul fără să încetinească ritmul şi l-a văzut venind în viteză în josul pantei, cu inima şi creierul lui Billy, sângerânde, în fiecare mână.

O oarecare speranţă disperată l-a cuprins pe Schaefer când a văzut că distanţa dintre ei era cu câţiva metri mai mare decât anticipase. Continuând să alerge, se părea că nu-şi dădea seama că alienul savura vânătoarea – anticipând plăcerea confruntării finale cu liderul.

Schaefer, simţind că alienul scurta distanţa dintre ei, alerga ca un nebun, mânat de gândul să găsească o poziţie din care să poată lupta, dar ştiind în adâncul sufletului că jungla nu va avea nici un fel de îndurare pentru un om neînarmat. Pierdea teren şi o ştia. O izbucnire de durere în umăr l-a făcut să creadă o clipă că arma alienului l-a străpuns din nou. Şi-a ridicat privirea către cerul înăbuşitor pe care nu se vedea nici o pasăre, ca un fel de ultim salut pentru lumea în care a trăit ca un războinic.

Atunci, printr-o ciudată întorsătură a sorţii, pământul de sub el s-a prăbuşit, iar el a dispărut.

Învăluit de un nor de frunze, Schaefer s-a prăbuşit printre copaci, peste marginea nevăzută a unei prăpăstii, căzând liber prin aer. Păşise peste ieşitura acoperită de vegetaţie care păruse sigură, dar era doar un strat subţire de rădăcini şi muşchi care se balansa deasupra canionului, la 30 m de fundul acestuia.

Cu un trosnet înfiorător a lovit crengile unui brad înalt, apoi a căzut prin coroana altuia... şi-a altuia... agăţându-se disperat de crengi pentru a-şi opri căderea.

În cele din urmă, a căzut cu pieptul peste o cracă mare, joasă, a unui arbore de bumbac, impactul lăsându-l aproape inconştient. Cu capul vâjâind şi cu vederea neclară de parcă era drogat, s-a balansat câteva secunde agonizant de lungi, apoi a alunecat de pe creangă, degetele-i amorţite încercând degeaba să se agaţe de scoarţă. Căzu încă 3 m în apele agitate ale râului de dedesubt.

S-a luptat să rămână la suprafaţă, dar efortul era aproape imposibil în acea zonă de cascade, la care se adăuga greutate ghetelor şi a hainelor îmbibate de apă. Tras sub apă de forţa acesteia, a avut luciditatea de a se lăsa la fund ca să-şi dezlege o gheată... apoi şi pe cealaltă, în timp ce curentul îl târa şi rostogolea peste pietre. A scăpat de ghete, iar avantajul pierderi atâtor kilograme i-a permis să iasă la suprafaţă, unde şi-a scos bluza şi pantalonii şi a început să înoate către mal, bătând apa cu furie, cu singurul său braţ sănătos.

Alienul s-a uitat peste marginea prăpastiei în care a căzut Schaefer. A ezitat doar o clipă, cât să pună jos *trofeele* luate de la ultimul om. Apoi a sărit peste margine de parcă încă mai avea calităţile şoimului pe care-l copiase. A trecut prin coroanele de crengi, agil

şi rapid, sărind din creangă în creangă, *plutind* peste vreo 20 m de spaţiu până la ramurile unui sicomor aflat chiar lângă râu. A scanat jungla din apropiere cu vederea sa în infraroşu, căutând semnătura galben-roşie care dezvăluia întotdeauna silueta fragilă a unui om. Dar acolo nu se afla nici unul.

Acum, Schaefer se afla mult în josul curentului, prins de un vârtej de apă învolburată, la peste 1 km de locul unde era alienul. Maiorul se lupta să iasă la mal, neajutorat ca un copil, complet la mila curenţilor năvalnici şi a cascadelor care-l duceau tot mai departe, până când a fost absorbit şi aruncat într-o cascadă de 10 m, şi tras în adânc de forţa tunătoare a râului.

După câteva secunde, în bazinul larg de la baza cascadei, cu explozia asurzitoare a curentului rămasă în urma sa, Schaefer s-a rostogolit pe fundul apei, într-o stare confuză, fără să aibă habar unde se află şi cum să ajungă la aer. Cu ultima sa rămăşiţă de noroc a ajuns într-o zonă unde curenţii se ciocneau şi l-au scos uşor la suprafaţă unde abia mai putu să respire. Era aproape terminat, stors de energie. Dar suprafaţa apei era liniştită şi revigorantă, şi din câteva *vâsliri* cu mâna bună, a ajuns la mică adâncime unde, în fine, şi-a înfipt degetele în malul mocirlos. Încercând să se ridice în picioare, a căzut cu faţa în nămolul cenuşiu de pe mal. Apoi, cu un ultim efort care i-a secat şi ultima doză de forţă pe care a putut-o aduna, s-a târât gemând de durere într-o scobitură mocirloasă care atârna deasupra, printre rădăcinile tentaculare ale unui copac uscat, cu trupul complet acoperit de un strat gros de nămol. Acum arăta complet primitiv, ca una dintre fiarele pădurii.

Aproape inconştient, dar în stare de alertă legat de inamicul său, şi-a ridicat capul şi a privit prin cu ochii întredeschişi către malul opus al râului, cercetându-l. Nevăzând nici un semn lăsat de alien, a răsuflat uşurat, cu ochii daţi peste cap, pentru că valurile de durere şi oboseală preluau controlul asupra lui. Ultimul său gând delirant a fost că a scăpat, deşi în starea sa chinuită era o scăpare care semăna ciudat de mult cu moartea.

Dar, în momentul când maiorul s-a relaxat, gata să adoarmă, în subconştient a auzit o plescăitura puternică în bazinul de sub cascadă. Alienul a sărit de pe crengile unui copac care atârna peste apă şi a aterizat pe partea de râu unde se afla Schaefer, stârnind un val de apă noroioasă care a ajuns până la picioarele maiorului. Dar şi ultima picătură de adrenalină era dusă. Dutch nu-şi putea mişca nici un muşchi când a văzut creatura masivă stând în faţa sa, cu apa scurgându-se pe trupul lucitor. Tonurile pielii şi textura se modificau rapid în gri, maroniu, verde, în încercarea de a se potrivi cu frunzişul din apropierea râului. Orbitele galbene strălucitoare erau orientate drept către locul unde Schaefer zăcea neajutorat, prins în încâlceala de rădăcini.

Când predatorul a înaintat, înălţându-se din apele puţin adânci ale râului, ultimul gând conştient al maiorului a fost că este pierdut. A încremenit, paralizat de oboseală, şoc şi groază, în timp ce monstrul se apropia de el. Aştepta lovitura aducătoare de moarte, prea extenuat ca să mai lupte, lipsit de apărare şi singur.

Alienul a păşit încet prin apă, până la doar vreun metru de el. Apoi s-a oprit, dominator, ca şi cum şi-ar fi inspectat prada pentru ultima oară înainte de a o ucide. În timp ce zăcea nemişcat şi expus, lui Schaefer i-au năvălit în minte imaginile trupurilor dezarticulate ale lui Hawkins, Blain şi Davis. Şi-a închis ochii, aşteptând cu demnitate lovitura finală.

Secundele treceau... Nimic.

Schaefer a îndrăznit să întredeschidă un ochi acoperit de mâl şi a văzut că alienul stătea ca şi mai înainte, întorcând furios capul dintr-o parte în alta. Privea în susul şi josul râului, înainte şi înapoi, printre rădăcinile copacilor, dar... se comporta ca şi cum nu-l vedea pe maior.

Nu-l vedea. Încerca să descopere sursa de căldură – pe Schaefer – dar sistemul optic de cercetare nu putea pătrunde stratul gros de nămol care-i acoperea trupul. După un moment, creatura a scos un val de sunete ce-i exprimau iritarea şi nedumerirea şi s-a întors într-o parte. S-a mişcat greoi în josul curentului apei, îndepărtându-se de Schaefer, ca să caute indicii ale prezenţei prăzii sale.

Acum, maiorul şi-a deschis şi celălalt ochi, ca şi cum ar fi dorit să verifice încă odată ce a văzut cu unul singur. Era cuprins de neîncredere. Uimit că încă mai era în viaţă, privea creatura care se îndepărta, degetele prehensibile, cu gheare, făcând nişte sunete ca de sucţiune când păşea prin nămol. Apoi şi-a schimbat direcţia şi a dispărut din vedere. Uluit şi confuz, Schaefer a încercat să se ridice în coate, dar o izbucnire de durere în umăr, l-a făcut să se prăbuşească din nou. A căzut pe o parte şi s-a cufundat într-o stare de semi-comă, acum tremurând în noroiul rece.

După un minut, s-a auzit tot mai tare bătaia palelor rotorului unui elicopter ce zbura pe deasupra crestei. Apoi, pasărea metalică a intrat în câmpul vizual al lui Schaefer, urmând cursul râului în josul canionului. Zbura în tipar de căutare, un soldat cercetând malurile râului cu un binoclu, prin uşa laterală deschisă. Nevăzând nici un semn de viaţă, elicopterul şi-a continuat zborul, dispărând dincolo de marginea opusă a canionului.

Anna alerga cu toată viteza prin junglă. Părul şi hainele i se agăţau de ramurile care-i rupeau fâşii din ţesătura verde din bumbac de proastă calitate a uniformei şi-i

însângerau faţa. Inima-i bătea ca a unui iepure din cauza epuizării extreme şi panicii. Gâfâia din greu, trăgând în plămâni cât mai mult aer din jungla deasă. Nu irosea nici o respiraţie ca să ţipe, pentru ca acum ţipetele nu mai aveau nici un rost. Imaginaţia o făcea să vadă un caleidoscop de ochi galbeni, strălucitori, şi simţea că creatura o urmăreşte, întinzând o mână lungă cu trei degete ca să o înhaţe de gât. Dar continua să alerge, pentru că ceva aflat în adâncul sufletului ei o îndemna să lupte, chiar şi numai pentru o oră în plus de viaţă.

În timpul paraliziei temporare, Schaefer a avut un scurt coşmar în care alienul îl ţintuia cu lancea. S-a trezit brusc, abia văzând ceva prin ochii acoperiţi de noroi, şi s-a ridicat gemând din patul mocirlos, precum un fel de fiinţă întoarsă din mormânt. Se afla aproape de delir, iar mintea îi era asaltată de fantezii în care alienul îi smulgea inima din piept. Apoi, încă în stare de incoerenţă, s-a legănat pe picioarele goale şi învineţite, începând să înainteze poticnit de-a lungul malului, păşind cu greu prin nămol, parcă ca prin nisip mişcător.

Umărul îi zvâcnea de durere, iar temperatura i se urcase la vreo 40^0C datorită rănii, stresului şi răcelii mâlului. La trecerea printr-un mic bazin de apă curată s-a împiedicat şi a căzut până la brâu în apa rece. Efectul calmant al liniştii l-a readus în simţuri şi i-a limpezit vederea. Se opri o secundă ca să-şi adune gândurile. După care a ieşit pe malul acoperit cu muşchi şi s-a lăsat să cadă pe pământ, respirând încet, de parcă voia să-şi regăsească propriul centru de greutate.

Valurile stârnite la înaintarea către mal, dispăreau în timp ce se odihnea lângă apa puţin adâncă. Pe măsură ce suprafaţa acesteia se liniştea, şi-a văzut imaginea reflectată devenind din ce în ce mai clară. Părul îi era năclăit cu nămol cenuşiu, iar faţa şi pieptul îi era brăzdat cu dâre de nămol păstos de culoarea ardeziei. Se uita hipnotizat la reflexia aceasta. Dispăruseră toate semnele ce-l marcau ca fiind un soldat.

Încet, ca prin vis, şi-a ridicat mâna din apă şi şi-a curăţat cu degetele o porţiune de pe obraz. A studiat noroiul lipicios din mână, apoi s-a uitat din nou la chipul reflectat de apă, la contrastul puternic dintre camuflajul nămolos şi pielea uşor bronzată de dedesubt. În timp ce privea, l-a izbit un val de înţelegere... atât de puternic, încât, pentru câteva clipe, a fost năucit.

Doamne! – şi-a spus cu voce tare, cu ochii largi la descoperirea făcută. *Nu m-ai putut vedea!* – s-a adresat copleşit alienului absent, rostind clar fiecare silabă, ca şi cum voia să-şi graveze ideea în mintea sa pentru totdeauna.

Acum înţelegea că creatura vede diferit faţă de animalele de pe pământ. Poate că acest fapt ar putea fi pentru ea călcâiul lui Ahile. A chicotit aproape isteric, o combinaţie de uşurare, epuizare şi curaj regăsit.

Prin lumina scăzută, Schaefer s-a uitat către copacii din pădurea ce se întuneca, dându-şi seama că soarta îi oferă o a doua şansă, o armă nouă, neaşteptată – propria sa *provocare* cameleonică. Ideea unei posibile defensive a trezit commandoul din el. Frenetic, a luat o mână de nămol şi şi-a refăcut cu grijă camuflajul pe zonele şterse.

Nu m-ai putut vedea! – a repetat maiorul, rânjind încântat, de data aceasta şuierându-şi cuvintele în timp ce se „tencuia" cu nămol. Instinctele de soldat îi reveneau cu repeziciune, mintea lucrându-i ca un furnal ce forja idei pentru o confruntare finală.

Singura armă care-i mai rămăsese era maceta. Hainele, ghetele, totul fusese pierdut în apele repezi şi cascadele râului. Gol, precum cel mai primitiv sălbatic, era redus la instinctele sale şi la înţelepciunea nativă, şi simţea nuanţa ironică a acestei situaţii. Trebuia să se folosească de junglă pentru a-şi făuri un arsenal cu care să lupte cu creatura. Dar întorsătura primitivă nu-l deranja deloc, pentru că echipamentul modern folosit de commando până acum, abia dacă au făcut creatura să tresară doar.

Războinicul renăscut a ieşit din bazinul cu apă, olimpian ca mărime şi acoperit cu nămol ca un om din peşteră. Imediat s-a pus pe treabă ca să-şi confecţioneze un arc.

Mai întâi a răzuit nişte magneziu dintr-o rocă vulcanică, adunând o grămăjoară gata pentru a fi aprinsă. Din mânerul gol al macetei a scos un chibrit uscat – tot acolo se mai aflau o bobină de coardă de pian, o rolă de bandă adezivă verde, un fir pentru pescuit, şi două capsule cu cianură – cu care a aprins pulberea ce s-a aprins într-o flacără alb-strălucitoare. Cu o frunză de bananier pentru a o proteja de senzorii termici ai alienului. Treptat a alimentat focul, ventilându-l şi cu frunza.

După douăzeci de minute răsucea un trunchi de copac tânăr lung de doi metri, sprijinit de picioare şi umărul sănătos, răzuind cu cuţitul arsura de pe lemnul uscat.

Apoi a îndoit arcul şi i-a ataşat coarda lungă de pian la un capăt. Lemnul l-a înfăşurat cu grijă în banda verde pentru a-l întări. La fel a făcut şi cu coarda în locul unde venea fixată săgeata. Cu firul de pescuit a ataşat pene unei săgeţi confecţionate dintr-o ramură. Vârful l-a cioplit într-o serie de *cârlige*, şi l-a frecat de o piatră lustruită ca să-l ascută. Apoi a mai făcut trei săgeţi asemănătoare, metodic, una după alta. Numai săgeţile i-au luat mai mult de o oră. Dar chiar când o termina pe ultima, a ştiut că va avea doar o singură şansă ca să câştige această bătălie – probabil o singură *lansare*.

Pe când soarele dispărea în spatele unui vulcan stins aflat la vest de frontiera Conta Mana, Schaefer zdrobea între două pietre o rădăcină decojită. Apoi a amestecat cu salivă, pe o frunză, pulberea obţinută. Apoi a amestecat şi sevă de bananier şi a ţinut-o deasupra

jarului până când compoziţia a început să scoată aburi. Deschise cele două capsule cu cianură şi a scuturat pudra în lichidul ce fierbea. Otrava lipicioasă a întins-o pe vârfurile săgeţilor şi le-a ţinut deasupra jarului, apoi a suflat ca pasta să se răcească şi să se întărească.

Cu ajutorul lamei macetei a desertizat una dintre grenadele de 40 mm din banduliera pe care o lăsase să cadă pe malul apei. După ce a înlăturat capul exploziv, praful de puşcă din cartuş l-a vărsat pe o frunză, amestecându-l cu nişte pulbere de magneziu. A desfăcut rola subţire de tifon în care fuseseră ambalate cele două capsule de cianură şi a scămoşat-o, până a făcut un ghemotoc de mărimea unei mingi de golf, după care a turnat praful de puşcă şi l-a învelit în ţesătură.

Acum, Dutch avea mintea perfect limpede şi a înfăşurat *bila* explozivă într-o frunză uscată, pe care a făcut-o mănunchi şi a legat-o la vârf cu un fir lung de iarbă din junglă. A răsucit capetele tifonului în jurul unui băţ de chibrit căruia i-a lăsat gămălia liberă, ca un fel de fitil cu autoaprindere pe care l-a acoperit cu sevă. Şi peste acesta a pus praf de puşcă, iar apoi l-a învelit cu o frunză. Apoi , din alte fibre de iarbă a făcut o buclă cu care a legat grenada şi şi-a trecut-o peste cap.

În final, folosindu-se de câteva secţiuni de bambus de diferite diametre, a confecţionat o suliţă primitivă pe care intenţiona să o folosească ca pe un fel de bombă-antipersonal. Acul de la catarama curelei servea drept cui percutor, iar grenada de 40 mm era încărcătura explozivă.

Când a terminat – două ceasuri mai târziu – Schaefer era un tip nou de commando, dotat cu arme naturale oferite de planeta sa. Acum va afla care lume era mai dură, a lui sau a alienului. Dar când şi-a luat aceste noi arme şi stătea pe malul râului întunecat, i-a revenit amintirea vie a lui Billy. Indiferent de ce o fi fost *chestia* în care a crezut siouxul, acum Schaefer era ultimul depozitar al acestei credinţe. Era singurul sacerdot rămas în această lume, mercenarul care nu credea în absolut nimic. Iar sărmana planetă lipsită de apărare trebuia, în aceste momente, să se mulţumească cu el.

16

O lună ca o farfurie din aur masiv a răsărit pe cerul negru atunci când ultimele nuanţe din purpuriul apusului s-au lichefiat în apele caribiene. În lumina slabă a lunii abia răsărite şi a soarelui ce se scufunda în mare, silueta unui războinic gol, singuratic, a apărut pe creasta zimţată a stâncilor. Dutch Schaefer era scăldat în lumina aurie a lunii în partea stângă şi razele roşii ca sângele al soarelui ce apunea în dreapta. Îşi acoperise întreg trupul cu lut roşiatic, creând un model de camuflaj pestriţ. Semăna cu un idol ridicat din mormânt. Cu arcul ţinut într-o mână, a mers în susul canionului, printr-un fel de câmp cu bolovani precum nişte fragmente de meteoriţi.

Râul de dedesubt curgea printr-o serie de cascade şi bazine liniştite, înconjurat de pereţi înalţi, stâncoşi, străbătuţi de crevase blocate cu trunchiuri de copaci aduse de revărsările de ape din pădurile de deasupra.

Pe o porţiune plată a crestei, Schaefer a adunat destule lemne pentru a aprinde un foc mare. A îngenuncheat lângă o grămadă de iarbă şi frunze uscate. Cu ultimul băţ de chibrit rămas a aprins un foculeţ pe care l-a protejat cu palmele, suflând încet ca să-l înteţească, până ce flăcările s-au înteţit cuprinzând toate crengile.

S-a ridicat în picioare, privind fix în rugul ce creştea cu rapiditate. Apoi s-a întors cu faţa către canion ridicându-şi armele cu mâna deasupra capului. Din adâncul plămânilor, a slobozit un strigăt războinic, prelung ca urletul unui lup. Transcendea timpul şi lumile, primitiv şi visceral, ca al unui animal rănit dincolo de durere.

Vaietul a reverberat kilometri întregi în adâncul junglei din canion şi a redus la tăcere toţi prădătorii şi păsările de noapte. Era semnalul de chemare al commandoului către alien.

Ochii săi parcă aruncau flăcări galben-roşii, şi în acel moment părea să fie invincibil şi terifiant, cu muşchii săi acoperiţi de noroi, tensionaţi şi gata de luptă.

Alienul se retrăsese la nava sa şi stătea în cadrul uşii deschise când ecoul strigătului lui Schaefer a pătruns printre copaci până la urechile sale. Strigătul era universal translatabil – nu numai între oameni, ci şi între lumi diferite, oriunde exista război.

Creatura a dat capul pe spate, privind în noapte ca un lup la lună, când a auzit strigătul şi i-a înţeles instantaneu sensul. A răspuns instinctiv, dar cu un şuierat ca de şarpe pe care nu l-a auzit nimeni. Totuşi, sunetul care-i clocotea în gât era o acceptare la chemarea lui Schaefer la o confruntare.

S-a întors în navă, ca să-şi ia lancea într-o mână, iar în cealaltă un dispozitiv în formă de 'U' asemănător unui diapazon. Când a introdus vârful armei între cele două braţe ale *furcii*, lancea care luase vieţile celorlalţi commandos s-a trezit la viaţă, emiţând un zumzet armonic, în timp ce vârful lamei strălucea de energie, devenind din ce în ce mai fierbinte la fiecare introducere. Creatura a trecut pentru ultima data vârful încins până la alb prin dispozitivul de ascuţit, apoi a ridicat lancea la nivelul ochilor săi aurii, studiind-o. Aliajul încins îi lumina chipul umanoid. Arma însemna ceva mai profund decât orice alt obiect. Pentru alien era un fel de extensie a voinţei sale.

Ieşind din coconul său interplanetar, creatura s-a urcat în copaci, căţărându-se până pe crengile aflate cel mai sus. A înaintat neauzită din coroană în coroană, sosind la marginea canionului în adâncul căruia putea vedea focul mare aprins de Schaefer, colajul multicolor, schimbător, al valurilor de căldură emise de flăcări, vrăjindu-l şi atrăgându-l ca pe o molie.

După ce momeala a atras predatorul, Schaefer s-a îndepărtat de flăcări, pitindu-se într-o crevasă a stâncii, acoperită de nişte trunchiuri căzute pe pantă, deasupra locului unde ardea focul. Ochii i se mişcau ca în transă, mişcându-se dintr-o parte în alta, supraveghind toate căile de apropiere de focul de mai jos de el. Simţurile-i erau în alertă, cu nervii întinşi ca strunele.

Alienul şi-a început coborârea, silueta sa ca o umbră prelingându-se ca un fluid de nuanţe cenuşii-negre ce se strecura printre formele schimbătoare proiectate de lumina flăcărilor pe pereţii canionului. Ochii galbeni cercetau relieful, nerăbdător să se apropie de vârtejurile de căldură aruncate de flăcările rugului.

Schaefer stătea nemişcat, ghemuit ca un indian, aşteptând sosirea destinului, aproape invizibil în camuflajul său de noroi, una cu întunericul ce acoperea copacii şi stâncile.

Deodată, a remarcat că, peste tot în jurul său, bâzâitul insectelor şi orăcăitul broaştelor a încetat. A recunoscut imediat efectul prezenţei alienului, pentru că înţelesese că toate creaturile îl simţeau şi se temeau de invadator.

Schaefer şi-a încordat arcul – umărul rănit îi tremura, sângele începând să mustească sub bandaj datorită tensiunii muşchilor. Cu arcul tras total, se uita intens, concentrat, căutând silueta iridiscentă a alienului prin dansul luminilor de jos.

Atunci, ca o insectă gigantă, acesta a căzut de deasupra, ca din cer, ghearele ca de oţel înfigându-se adânc într-o buturugă.

Schaefer a încremenit, cu ochii mânjiţi cu noroi larg deschişi de fascinaţie şi teamă.

Nu ştia cât de departe, în întuneric, se află creatura – poate 15-20 m. Maiorul ştia că cea mai mică mişcare a sa ar fi provocat un atac instantaneu, aşa că a aşteptat la fel de

nemişcat precum buturuga însăşi. În acest moment se simţea ciudat de confortabil să ştie că el era mai una cu jungla decât inamicul său.

Atras de emisiile infraroşii care vibrau odată cu flăcările şi dantelau prin întunecimea canionului, alienul a sărit cu vreo 10 m mai aproape de momeala învăpăiată.

Şi-a ridicat arma precum ar face un războinic cu sabia-i mitică. Celulele optice galbene străluceau ca un fagure în reflexia focului când alienul privea încet prin împrejurimi. In gura tensionată ca un detonator armat, a ieşit un şuierat abia audibil, un semnal instinctiv că se afla în modùl combat.

Schaefer – absolut nemişcat, rigid – auzea bufniturile produse de picioarele alienului pe lespezile de piatră din apropiere. Încet şi în tăcere, maiorul s-a întors şi a tras o săgeată otrăvită în direcţia zgomotului. Aceasta a zbârnâit prin întuneric, şi o clipă mai târziu a auzit sunetul produs când s-a înfipt într-un copac.

Shit! a mormăit Dutch, mustrându-se singur pentru că a ratat o lovitură şi şi-a trădat prezenţa. Săgeata ratase capul alienului cu doar câţiva centimetri.

Predatorul a ripostat instantaneu. Braţul i s-a mişcat atât de rapid încât s-a văzut doar ca o umbră înceţoşată prin lumina focului, atunci când şi-a activat arma, proiectilul lansat lovind un buştean atât de aproape de piciorul maiorului, încât i-a putut simţi suflul. Impactul a trimis în noapte un nor de aşchii de lemn.

Acum era ca o finală a unui meci de şah, şi din nou era rândul lui Schaefer să mute. Şi-a ţinut strâns armele improvizate şi, sărind de pe un bolovan pe altul, s-a îndepărtat de locul periculos. A sărit în jos, în micul luminiş din apropierea focului, aterizând dur şi rostogolindu-se în afara zonei luminate, la protecţia umbrelor pietrelor din partea îndepărtată. Acum focul se afla între el şi alien, precum o zonă sacră de moarte şi regenerare.

Schaefer a privit în jur şi a văzut că se afla într-un fel de amfiteatru natural format de pereţii stâncoşi care se ridicau în spatele său la 30 m spre înaltul cerului nopţii.

Umbrele stârnite de foc jucau fantomatic peste stânca aspră, p ână ce Schaefer a fost aproape sigur că poate vedea conturul unor forme desenate şi vechi glife incizate în piatră.

Maiorul s-a poziţionat sub un ieşind de piatră care, împreună cu pereţii de stâncă, alcătuiau un spaţiu protectiv. S-a ghemuit cu arcul pregătit şi a simţit în umăr o durere puternică. Rana sângera din nou, picurând pe pietrele din jur. Printre ele se vedeau fragmente sparte de ceramică şi un cap de jaguar cioplit care, în lumina dănţuitoare a flăcărilor, părea a fi din jad. Dar nu avea timp de pierdut ca să caute vreo comoară prin jur. În schimb, avea toate şansele ca aceste fragmente să-i marcheze propriul mormânt.

Atunci, doar pentru o clipă, deasupra platoului stâncos a apărut silueta alienului. Pe fondul cerului, în jocul flăcărilor, părea gigant şi victorios. Se mişca în josul peretelui de stâncă alunecând precum un şarpe printre umbrele întunecate şi strălucirea galbenă.

În acest timp, Schaefer a distins un sunet nou peste trosnitul şi sfârâitul focului şi clipocitul râului vijelios – un sunet care i-a stârnit teama, dar şi o hotărâre de neclintit. Era zgârieturile ritmice ale ghearelor tari de la picioarele alienului, care scrâşneau precum creta pe o tablă. Maiorul s-a ridicat încet în picioare, a pus o săgeată în arc şi l-a încordat, în timp ce ieşea din adăpost şi se îndrepta către sursa zgomotului.

Acum se aflau la doar câţiva metri unul de altul. Creatura s-a oprit dreaptă în lumină, cu capul dat pe spate şi întorcându-l cu încetineală, încercând să se orienteze prin diversitatea sunetelor. Zidurile circulare ale amfiteatrului stâncos reflectau orice, dereglându-i *radarul* delicat. Din fericire pentru maior, lumina variabilă afecta centrii nervoşi optici ai alienului, provocând un joc de umbre printre formele inerte ale pietrelor. Vedea o grămadă de contururi abia definite pe fondul magenta-pal al căldurii pâlpâitoare.

Schaefer a continuat să se strecoare înainte, punând un picior în faţa celuilalt cu toată abilitatea de a se mişca nevăzut a unui războinic sioux. Deodată s-a oprit şi a încremenit ascultând, încercând să localizeze direcţia înfricoşătorului scrâşnet al ghearelor alienului. Tensionat, a aruncat o privire circulară, cercetătoare, nefiind sigur în ce direcţie să facă următoarea mişcare. Apoi – incredibil – a auzit o voce umană, slabă, şoptind printre stânci. Era a Annei:

Atenţie... în spatele tău, a venit avertismentul, pe un ton aproape seducător de intim.

Schaefer s-a întors, cu respiraţia oprită la auzul cuvintelor. Cu ochii larg deschişi şi cu toţi muşchii şi tendoanele încordate, a aşteptat să audă din nou vocea, dar... nimic – doar bolborositul îndepărtat al râului şi sfârâitul focului care abia mai ardea. Pe măsură ce flăcările se micşorau, umbrele se lungeau şi deveneau tot mai întunecate cu fiecare minut trecut.

Apoi... din nou vocea Annei:

Atenţie, major... în spatele tău!

Schaefer s-a răsucit din nou.

— Anna? a şoptit întrebător.

Era aproape patetică nevoia pe care o simţea în acel moment de a contacta un om. Ca în transă, a înaintat în direcţia sunetului.

Într-o adâncitură dintre stânci, la mai puţin de 7 m de Schaefer, alienul imită din nou vocea fetei: *Aici. Ştiu pe unde se poate ieşi!*

Hipnotizat, Schaefer a urmat momeala, mai aproape... şi mai aproape. Dar, pe când se păşea ca prin vis, ceva l-a făcut să se oprească. Era o voce şi mai familiară: *Dillon, aici*, s-a l-auzit pe Mac. Dar Mac era mort.

Trezit de oroare, Schaefer s-a dat rapid înapoi şi s-a adăpostit în spaţiul îngust dintre o stâncă şi peretele amfiteatrului. S-a ghemuit în poziţia de tragere a arcaşului, nemişcat în lumina scăzută a flăcărilor, până ce a început să semene cu o pictură străveche făcută pe piatră. Cu arcul încordat, sprijinit de stâncă, a auzit din nou scrâşnetul ghearelor predatorului. Zgomotul venea din dreapta, apoi dinspre stânga, şi iar dinspre dreapta. Neştiind în ce parte să tragă, maiorul a început să asude cuprins de panică. Era timpul pentru nişte arme mai disperate. A pregătit o grenadă flash şi, cu o smucitură puternică a mâinii, a aruncat-o înainte. Explozia a iluminat scurt întreaga zonă aflată mai jos de foc. În acea clipă, Schaefer a văzut inamicul pe o stâncă aflată deasupra sa, cu arma ridicată, gata să lovească. Pe moment orbit de *flash*, alienul a dat înapoi, plecându-şi capul într-o parte. Când revărsarea fosforică de lumină a trecu, Schaefer se afla în avantaj. Înainte ca ochii galbeni să se poată reactiva, a aruncat sulița improvizată. Aceasta a lovit un bolovan de la picioarele creaturii şi a explodat, pulverizând suprafaţa pietrei. Alienul a sărit înapoi prea târziu, iar ţăndările i-au perforat trupul. Cu un urlet terifiant de durere şi furie, creatura s-a ghemuit şi s-a încleştat furios la gât şi piept. Apoi, cu un al doilea urlet de furie, care îngheţa sângele în vene, a sărit de pe platforma sa stâncoasă, dispărând în noapte.

Căderile de apă ale râului prin pragurile de 2,5 m provocau un fel de ceaţă densă de stropi. Schaefer, cu arcul încordat, a urmărit ciudata potecă de *sânge* luminos precum ambra, picurat din rănile proaspete. La trecerea prin aceste cascade, *ceaţa* l-a împroşcat, spălându-i o parte din camuflajul noroios. Concentrat, a continuat să înainteze pe urme ca o panteră înfometată după mirosul unui mistreţ gras.

Umărul rănit al lui Schaefer continua să sângereze, roşul amestecului de sânge şi noroi rămânând încă agăţat de pieptul său. Obişnuit de acum cu durerea cruntă din umăr, trăgea adânc aer în piept, iar ochii largi îi străluceau plini de răzbunare. Savura vederea lucirii de ambră a sângelui alienului.

Sângerează, ticălosule, a şuierat furios.

Maiorul şi-a încercat arcul testându-i tensiunea vitală, apoi şi-a reluat urmărirea pe poteca de sânge luminos peste terasa pe care un bolovan uriaş se spărsese în timpul unui cutremur de demult. Acolo urmele se terminau brusc. Nu mai era nici o urmă din fluidul de culoarea ambrei. Schaefer a mai înaintat un pas prin întuneric şi s-a întors cu repeziciune când a simţit că, dintre umbre, alienul e gata să acţioneze.

În sfârşit, maiorul se confrunta corp-la-corp cu inamicul său, lovind sălbatic în braţul creaturii. Lancea care îi ucisese pe atâţia i-a zburat din strânsoare şi a căzut pe pietrele de pe jos. Înainte de a-şi putea reveni – ochii galbeni clipeau confuz – Schaefer a continuat cu o lovitură de karate în piept, care a trântit creatura cu faţa la pământ, lăsându-i spatele expus veteranului commando. Instantaneu, maiorul a fost peste alien, cu arcul încordat gata să tragă, cu sângele picurându-i din umăr pe pielea lividă a creaturii.

Cu încetineală, alienul s-a întors pe spate, expunându-şi chipul groaznic. Ochii îi erau aproape albi datorită şocului provocat de pierderea *sângelui*. Trupul îi era lipsit de control, deşi încerca cu disperare să dispară în întunericul înconjurător – camuflajul său cameleonic – dar acum era într-o stare de slăbiciune care nu-i permitea transformarea.

Curiozitatea maiorului a explodat:

— Cine dracu eşti tu? a întrebat, privind în jos, cu ochi arzători.

Era şi el *monstruos* – în felul său.

Din gâtlejul alienului ieşeau sunete indistincte, printre cele de tuse, sufocare, după care au început să semene a cuvinte. La început au fost ca nişte trosnete şi pârâituri asemănătoare cu semnalele slabe ale unui semnal radio nereglat. Apoi au devenit mai puternice şi mai clare cu fiecare silabă până ce alienul a produs o imitaţie perfectă a vocii lui Schaefer:

— *Cine... dracu... eşti... tu?* a reprodus cu încetineală, metodic, aproape ca o melodie.

Pentru o clipă a cedat ca şi cum ar fi fost total lipsit de energie. Dar cu un efort maxim a întins un braţ, activându-şi lamele ascuţite de pe antebraţ. Apoi şi-a îndoit piciorul şi a lovit în sus, brutal, cu putere regăsită, gheara cumplită sfâşiind coapsa lui Schaefer. Acesta a fost aruncat pe spate într-un şanţ cu apă mică. Zbătându-se disperat, maiorul şi-a recuperat arcul pe care-l scăpase în cădere. L-a regăsit exact în momentul în care creatura s-a ridicat în picioare, inspirând adânc şi cu furie, şi recâştigându-şi puterile odată cu fiecare respiraţie.

Schaefer a văzut că alienul îşi recuperează arma şi o ridică. Atunci, cu o mişcare instinctivă, umărul zvâcnindu-i dureros, a încordat arcul şi a lansat săgeata. Cu o bufnitură surdă, mortală, aceasta a penetrat gâtul alienului. Încă un urlet cumplit, plin de furie, a reverberat printre copaci când inamicul şi-a pus mâinile la gât, şi a fugit şuierând şi mârâind de durere.

Schaefer s-a grăbit să iasă din apă şi s-a aruncat în urmărire pe noua potecă de picături proaspete de ambră luminoasă.

Umărul maiorului a încetat să mai sângereze. Peste tăietura s-a format un cheag gros de sânge. Dar coapsa sângera abundent, şi la fiecare pas piciorul îi era străbătut de

un val fierbinte de durere. Dar a continuat să înainteze, şchiopătând în susul pantei, cu greutatea corpului susţinută mai ales de piciorul sănătos. Poteca era uşor de urmat pentru că alienul era prea slăbit ca să mai înainteze prin coroanele copacilor sau ca să se cloneze într-o zburătoare, pasăre sau muscă sau pală de aer. Se poticnea prin pădurea deasă, lăsând în urmă o dâră de iarbă călcată, ramuri rupte şi pământ răscolit de ghearele târâte. Extenuat şi turbat, mârâind de furie, alienul a ajuns la marginea luminişului unde se afla nava sa. Acum sângera abundent şi-şi pierduse toate abilităţile de camuflare. Pielea a luat o culoare bolnăvicioasă, verde-pal, şi se cutase ca cea a unui şarpe care năpârleşte. Cu mâinile cu trei degete tremurătoare a apucat săgeata ce-i ieşea din gât şi a tras-o afară, urlând de durere. Un val de fluid cenuşiu, sufocant, din adâncul măruntaielor, i-a curs din gură pe pielea de pe bărbie.

Schafer continua neobosit urmărirea, obsedat să-l *termine* pe ucigaş. Îşi croia drumul prin desişul unor arbori de cauciuc când a fost cât p-aici să intre direct într-o pânză uriaşă de păianjen cu diametrul de 1,5 m, care-i bloca înaintarea. Instinctiv, a vrut să o taie cu maceta, când a băgat de seamă că e ceva ciudat în modul cum reflecta lumina slabă a lunii. Examinând-o mai îndeaproape a văzut că reţeaua nu era făcută din mătasea vreunei insecte, ci din fire metalice subţiri ca părul – o capcană.

S-a dat imediat înapoi şi, ridicând o creangă groasă, a aruncat-o în centrul plasei, şi a urmărit declanşarea mecanismului. S-a auzit un declic metalic urmat de un sunet ascuţit, când lemnul a lovit metalul. Creanga, groasă de 13 cm, a fost ruptă cu violenţă, iar aşchiile au zburat în toate direcţiile.

Schaefer a suspinat uşurat, apoi a continuat să înainteze, călcând cu grijă peste firele căzute pe pământ. Nici măcar nu s-a oprit să se întrebe dacă această capcană făcea parte din arsenalul *guerrillei* sau a alienului.

După câteva minute a ajuns suficient de aproape de nava alienului ca să-i vadă strălucirea albastră suprarealistă filtrată printre copaci. Şi atunci, în luminişul din faţă, l-a văzut chiar pe alienul însuşi cum se clătina înaintând către lumină. Schaefer a fost cât p-aici să sprinteze pentru a se apropia ca, în sfârşit, să-l *termine*, dar a fost blocat de imaginea hidoasă care i-a lovit simţurile, scoţându-i orice altceva din minte.

La o margine luminişului, piei umane aproape translucide erau întinse pe cadre de lemn. Scalpurile ataşate de ele se mişcau uşor în adierea brizei. Peste tot în jurul zonei, erau împrăştiate cadavre jupuite, unele întinse pe pământ, altele atârnate în copaci aşa cum fuseseră găsiţi Davis şi oamenii săi. Trebuie să fi fost cel puţin treizeci de trupuri, de *guerrillas*, dar şi de soldaţi-commando.

Nici ticăloşii de nazişti n-au făcut aşa ceva, s-a gândit furios Schaefer, simţind că stomacul îi este gata să explodeze, la fel cum au simţit cei ce au eliberat lagărul de la Buchenwald.

Dar nu avea timp să se lase cuprins de oroare. Şi-a forţat mintea să-i fie cuprinsă doar de furie şi a folosit-o ca să-şi continue înaintarea. S-a întors din nou asupra ţintei sale şi l-a văzut pe alien păşind către lucirea tremurătoare a câmpului de forţă. Schaefer s-a apropiat cu precauţie, până a distins şi conturul în formă de ou al navei. Creatura mergea cu mare dificultate pe rampa către uşa deschisă a navei. Cu silueta scăldată în strălucirea albastră, pulsatorie, a acesteia, părea încă impresionantă, dar, în furia sa, lui Schaefer i se părea a fi mai curând înspăimântată decât înspăimântătoare.

Slăbit şi el datorită sângelui pierdut şi al epuizării, Schaefer a continuat să înainteze, tocmai la timp ca să-l vadă pe alien cum îşi trece mâna printr-o rază de lumină. Nava a răspuns instantaneu cu un sunet ca de turbină care crescu constant în volum şi intensitate. Predatorul s-a întors şi a aruncat o privire către jungla deasă care încă îl ascundea pe Schaefer, ca şi cum ar fi simţit prezenţa commandoului printre umbre. Apoi a intrat prin câmpul de forţă. Uşa începu să se închidă încet, de parcă ar fi simţit intrarea căpitanului şi nu era timp de pierdut.

Schaefer a fost cuprins de panică văzându-şi inamicul gata să se pună la adăpost. S-a năpustit în luminiş şi a văzut arma alienului la piciorul rampei. Creatura fie că o scăpase în delirul produs de răni, fie că nu mai simţea nevoia puterii acesteia. Acum era pe drumul spre casă. Acolo va găsi alte arme pentru alte planete.

Confuz, Schaefer a înhăţat ciudatul instrument. Cum funcţiona? Era conectat în vreun fel cu creatura însăşi astfel încât doar ea să o poată folosi? Majorul strânse mânerul şi simţi rezistenţă. A încercat din nou, adunându-şi fiecare strop de putere şi strigând de furie. Deodată, o lumină alb-albastră a ţâşnit din capăt şi lancea a fost activată. Schaefer a ridicat-o, simţindu-i puterea şi funcţionarea prin instinctul de războinic. A adus dispozitivul la orizontală orientându-l către spinarea alienului care dispărea după uşa ce se închidea în urma sa.

Schaefer a răcnit triumfător şi a aruncat-o.

Învăluită cu energie mortală, arma a zburat ca un meteor pe deasupra rampei-laser, accelerând prin uşă, în interiorul navei spaţiale. S-a înfipt în ceafa creaturii, şi, instantaneu, uşa a încremenit pe jumătate deschisă. Capul alienului a explodat încet, parcă cu încetinitorul, ca şi cum gravitaţia din navă era diferită de cea terestră. A ţâşnit un gheizer de *sânge* galben-ambră, apoi s-a împrăştiat şi ţesutul verde-pal al creierului. Lancea şi-a continuat zborul prin gâtul alienului, şi s-a înfipt în peretele navei, trimiţând globuri de energie plasmatică ce se arcuiau prin câmpul de forţă.

Schaefer a căzut cu faţa la pământ, pe jumătate ameţit văzând scena incredibilă. Sunetul produs de navă a crescut mult în intensitate şi toată nava se zgâlţâia şi vibra ca şi cum era gata să explodeze. Dar între timp, Schaefer nu prea mai ştia dacă este conştient sau inconştient. Nici măcar nu era sigur dacă mai este întreg sau nu.

Palele a două elicoptere de atac au învârtejit aerul junglei dese când s-au ridicat din canion, zburând la vârful copacilor. Primul transporta un echipaj VIP. Liderul, generalul Phillips, s-a adresat foarte importantului său pasager, rebela Anna Gonsalves:

— Recunoşti locurile? a întrebat-o, arătând apele şerpuitoare ale râului de dedesubt.

Ea s-a străduit să vadă ceva prin lumina slabă în jungla încâlcită, în apele învolburate şi pe creasta acoperită cu tufişuri. Apoi a zărit uriaşul buştean de mahon prăvălit peste mal – cel pe care împreună cu Schaefer şi Ramirez traversaseră apele tumultoase.

— Da... da! a izbucnit cu entuziasm. Chiar acolo, spuse arătând către marginea stâncoasă. Acolo l-am văzut ultima dată.

Phillips s-a întors către pilot:

— Survolează creasta, i-a ordonat.

În timp ce pilotul încerca să menţină aparatul sub control, manevrând rapid prin curenţii ascendenţi ridicaţi din canion, tabloul de bord a luat-o razna. Acele tuturor cadranelor se învârteau sălbatic, iar cadranele digitale afişau date aiurea. Pilotul se lupta disperat cu comenzile încercând să recâştige echilibrul.

În aceeaşi clipă în care elicopterul a ieşit de sub control, sunetul produs de nava extraterestră a ajuns la un nivel asurzitor, iar pământul din jurul ei se cutremura. Schaefer, chiar şi în starea sa de stupoare, a priceput că *chestia* urma să explodeze. Ignorând durerea ascuţită, a fugit disperat spre junglă, căutând adăpost. Când s-a aruncat peste grămada de stânci, nava s-a spulberat într-un *flash* purpuriu. Fragmente din metale rare, din spaţiul extraterestru, au fost aruncate la sute de metri spre înaltul cerului. La o jumătate de milă depărtare, elicopterele au fost învăluite într-un flash de lumină intensă şi, momentan, au fost total incontrolabile. Pulsul undei de şoc a străbătut cerul precum un bang sonic, neutralizând sistemele de control ale elicopterelor care se zbăteau aiurea la o înălţime de câţiva zeci de metri.

Dedesubt, valuri concentrice de energie goneau dinspre centrul exploziei ca şi cum se născuse o stea miniaturală.

Apoi, chiar înainte de a se prăbuşi precum păsările cu aripile frânte în copacii de dedesubt, mecanismele elicopterelor au revenit la funcţionare normală după trecerea undei de şoc. Piloţii au reuşit să redreseze la timp şi să prevină prăbuşirea.

— Sfântă Maică a lui Isus! a exclamat pilotul lui Phillips.

Generalul era total dezorientat de explozia bombei, dar trebuia să rămână la comandă. Ştia că tocmai s-a întâmplat ceva extraordinar, ceva ce nu avea nici o legătură cu tehnica militară a *guerrillei* şi nici măcar cu propria sa armată.

— Virează la dreapta, a ordonat. Verifică zona zero!

Pilotul a adus elicopterul la orizontală şi l-a direcţionat peste vârfurile copacilor către sursa exploziei, acum acoperită de fum pentru că nişte copaci erau învăluiţi de flăcări.

Între timp, Schaefer şi-a ridicat precaut capul de la pământ, unde se aruncase singur în ţărână ca să se protejeze. S-a uitat la toată devastarea cu o indiferenţă curioasă. Întreaga zonă era lipsită de viaţă – fiecare copac, fiecare frunză, fiecare vieţuitoare vie de pe o rază de 20 m de la navă era arsă şi înnegrită, redusă la un ciot de lemn fumegând şi ţărână goală. Şi totul era acoperit cu un strat fin de cenuşă albă, ca cea căzută după o explozie nucleară. În centrul zonei, unde fusese nava, încă mai erau flăcări ca de magneziu, în culori exotice, ca la un fel de carnaval straniu de la sfârşitul lumii.

Schaefer s-a ridicat în picioare, privind cu ochi goi. În spatele său, zgomotul elicopterelor crescu atunci când cele două aeronave s-au ivit pe deasupra copacilor, dar maiorul nu păru să le observe. În timp ce se apropiau încet, echipajele priveau uimiţi devastarea, străduindu-se să vadă ceva prin fumul alb, dens. Un elicopter a rămas în zbor la punct fix la circa 30 m înălţime, în timp ce al doilea a coborât aproape de sol, palele rotorului stârnind un vârtej de praf alb. Din valurile de fum şi cenuşă s-a materializat o siluetă acoperită în întregime de noroi, sânge şi funingine. Era Schaefer, dar arătând atât de ciudat, de parcă *el* ar fi fost alienul.

Din elicopterul suspendat la punct fix deasupra locului unde staţionase nava imaculată, oamenii cu căşti cu vizoare şi arme erau gata să deschidă focul. Războinicului gol care se uita la elicoptere ca un om de peşteră, soldaţii i se păreau la fel de alieni, pe cât le părea el lor. Care soldat era mai autentic? Toate regulile se schimbaseră, dar numai omul în pielea goală ştia cât de mult.

Mitraliorul şi-a orientat mitraliera M-60 în poziţie de tragere, aţintind-o direct asupra lui Schaefer, şi a armat-o, introducând cartuş pe ţeavă. Ceilalţi trei soldaţi priveau în tăcere, încordaţi, şi oarecum înfricoşaţi. Dar Anna, ghemuită în spatele mitraliorului

din uşă, privea paralizată la creatura stranie din faţa ei. Era ceva familiar în mersul ei şi în modul cum îşi ridica umerii.

Pe măsură ce cenuşa se reaşeza precum zăpada, imaginea lui Schaefer a devenit mai clară. S-a uitat în sus şi a ridicat o mână, ca un om din spaţiu care face pentru prima oară contact cu membrii unei rase extraterestre. Oamenii se uitau la el, dar nimeni nu părea să aibă habar cu cine au de-a face. Era o situaţie fără ieşire.

Elicopterul a coborât şi mai aproape de pământ, dar continuau să şovăie să aterizeze. În uşă s-au îngrămădit şi mai multe capete cu căşti şi vizoare, şi mai multe arme s-au aţintit asupra lui Schaefer. Deodată, Anna a făcut ochii mari, recunoscându-l. Şi-a ridicat mâna, ca o imagine în oglindă a omului care făcea semne de jos.

— NU! NU! Nu trageţi!

Şi a împins într-o parte ţeava armei mitraliorului, chiar în clipa când acesta apăsa pe trăgaci, aşa rafala s-a dus inofensivă către copacii fumegânzi.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Phillips, apucând mâna femeii, de parcă s-ar fi temut că acesta trimite semnale.

— E omul vostru! a spus Anna surescitată, arătând spre maior. El este!

Phillips privi atent şi se înăspri.

— Fir-ar... aşa este. Nu trageţi! a strigat.

Anna şi-a făcut loc printre oameni şi a sărit din elicopterul care acum zbura fix, la numai un metru deasupra solului. A căzut în genunchi pe pământul distrus de jos, apoi a sprintat către ţipând către Schaefer, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Eşti viu! a hohotit, apoi şi-a ridicat ochii către cer. Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! E în viaţă!

Şi a năvălit asupra commandoului ameţit, aflat într-o stare confuză, împleticindu-se prin poiana devastată, abia capabil să se ţină în picioare. L-a prins în braţe.

— Oh, mulţumesc Doamne, eşti în viaţă, a suspinat, impulsiv acoperindu-i pieptul însângerat cu sărutări.

Schaefer şi-a coborât privirea în ochii ei lucitori, apoi gura i s-a întins într-un mic zâmbet de recunoaştere. A lăsat-o să-l ia de mână şi să-l conducă spre elicopter, care deja aterizase pe sol, cu palele abia rotindu-se. Soldaţii s-au dat înapoi din uşă când Anna s-a căţărat înăuntru şi s-a întors să-l ajute pe maior. O clipă, în mişcarea acestuia s-a regăsit o urmă a vechiului jucător de fotbal victorios la sfârşitul meciului, gata să se lase purtat prin stadion pe umerii coechipierilor.

După câteva momente se aflau în aer, zburând cu mare viteză pe deasupra junglei nesfârşite, bătaia palelor rotorului semănând cu canonada unei mitraliere grele. Schaefer era aşezat pe o strapontină din compartimentul cargo alături de Anna, care continua să-l

ţină de mână şi plângea încet, deşi zâmbea tot timpul. Maiorul avea pe umeri o pătură militară verde, dar noroiul şi sângele continuau să-i brăzdeze tot trupul. Părea că întregul trup este marcat de tăieturi adânci.

Sanitarul ghemuit în faţa sa cu o trusă medicală de campanie, cu seringă şi bandaje, s-a întors către Phillips:

— Arată de parcă ar fi trecut prin iad. Nu-mi vine să cred că mai e în viaţă. Ce dracu s-a-ntâmplat acolo, jos?

— Dacă n-ar fi făcut-o pentru ea, el ar fi fost mort acum, a replicat Phillips privind-o pe Anna, confuz în sinea sa pentru că ea era o rebelă. Povestea pe care ne-a spus-o... mi se pare greu de crezut.

Generalul a privit-o drept în ochi, de parcă voia să-i mai verifice o dată explicaţia incredibilă. Ea i-a întors o privire sfidătoare, chiar şi printre lacrimi, care spunea că şi ea a trecut prin iad, deci povestea ei era absolut reală. Apoi s-a uitat la Schaefer simţindu-se mulţumită că împărtăşesc secretul, ca şi cum legătura cu maiorul dovedea că ea nu a luat-o razna. Şi, într-un fel, ştia că ei vor împărtăşi mai mult, acum că nu mai sunt inamici, iar coşmarul a trecut.

Schaefer o privea şi el zâmbind obosit. Acum avea ochii mai limpezi şi respiraţia mai liniştită. Apoi a privit în afară la soarele ce răsărea strălucitor ca aurul, în timp ce elicopterele se îndreptau către orizontul îndepărtat. O clipă, păru că se uită în adâncul cerului, dar ceea ce a văzut nu s-a reflectat în ochii săi. A avut războiul său personal, şi l-a câştigat, şi oricâtă pace ar urma, erau lucruri despre care nu va vorbi niciodată. Era un fel de omagiu pentru camarazii pe care i-a pierdut.

Pe când stătea cu ochii la cer, primele raze rozalii-aurii au s-au revărsat peste frontiera Conta Mana, anunţând sosirea unei noi zile.

SFÂRŞIT